DOKTOR KİM

VE OTONLAR

TERRANCE DICKS

RK
REMZİ KİTABEVİ

DOKTOR KİM VE OTONLAR

Bu dizinin öteki kitapları

DOKTOR KİM VE DALEKLER
DOKTOR KİM VE KORKUNÇ KARADAMLARI
DOKTOR KİM VE SİBERMENLER

Hazırlananlar

DOKTOR KİM VE GİZLİ SİLAH
DOKTOR KİM VE DALEK BASKINI

TERRANCE DICKS

DOKTOR KİM VE OTONLAR

İngiltere'nin BBC televizyonunda yayınlanan bu Bilim-Kurgu Dizisi yalnız çocuklar ve gençler tarafından değil, aynı zamanda büyüklerce de ilgiyle izlenmiştir.

Çeviren
Reha PINAR

Remzi Kitabevi
Ankara Caddesi 93 — Istanbul

Remzi Kitabevi,
Ankara Caddesi 93, Istanbul

Haziran 1975

Kitabın yayın hakkı © Terrance Dicks ve Robert Holmes, 1974
Kapak resmi yayın hakkı © Universal-Tandem Ltd., 1974
'Doktor Kim' dizisi © British Broadcasting Corporation (BBC), 1974

Dizgi, Baskı ve Cilt: Yükselen Matbaacılık Ltd. Şti.
Cağaloğlu, Selvili Mescit S. 3, Istanbul

BÖLÜM BİR

Öndeyiş: Dünya'ya Sürgün

Zaman Lordlarının Yüksek Mahkemesindeki dava sonuçlanmak üzereydi. Doktor olarak tanınan asi Zaman Lordu mahkeme tarafından suçlu bulunmuştu. Şimdi sıra verilecek cezaya gelmişti.

Uzun beyaz cüppeli Zaman Lordlarının arasında, Doktor, onlardan biri değilmiş gibi görünüyordu. Her şeyden önce, oldukça ufak tefek bir adamdı. Sırtında eski moda kuyruklu siyah bir ceket, ayağında kareli bir pantolon vardı. Oldukça komik yüzü yumuşak hatlı, siyah gür saçları darmadağınıktı. Ama bu yüzde güçlü bir ifade, mavi gözlerde zeki bir bakış vardı.

Mahkeme Başkanı ayağa kalkıp konuşmaya başladığında salona derin bir sessizlik çöktü:

— «Doktor, yasalarımıza karşı işlemiş olduğunuz iki ciddî suçtan ötürü suçlu bulundunuz. Birincisi, TARDIS'i çaldınız, Zaman ve Uzay'da istediğiniz gibi dolaşmak için kullandınız».

Doktor, öfkeyle:

— «Hiç de değil», dedi. «Onu çalmadım, yalnızca bir süre için ödünç aldım».

Başkan, Doktor'un konuşmayı kesmesine aldırmadı.

— «Daha da önemlisi, en önemli yasamıza ısrarla karşı geldiniz. Diğer gezegenlerde yaşayanların yaşam koşullarına karışmak çok ciddî bir suçtur».

Doktor, yine Başkan'ın konuşmasını kesti:

— «İşlerine karıştığımı kabul ederim ve bununla gururlanırım! Siz Galaksi'de yapılan bir kötülüğü işaret edin. Onunla seve seve savaşırım!»

— «Savunmanızı kabul ediyoruz, Doktor, evren'de savaşılması gereken kötülükler var. Bu büyük uğraşta yine de yer alabileceksiniz».

Doktor, umutla Başkan'a baktı.

— «Yani, beni bırakacağınızı mı söylemek istiyorsunuz?»

— «Tamamen değil. Dünya gezegenine karşı duyduğunuz ilginin farkındayız. O gezegeni birkaç kez ziyaret ettiniz. Dünya ve sorunları üzerinde oldukça geniş bilgiye sahip olmalısınız».

Doktor başını salladı:

— «Sanırım».

— «Yirminci Yüzyıl Dünya'sına gönderileceksiniz. Uygun gördüğümüz sürece orada kalacaksınız. Bu süre içinde de TARDIS'in sırrı elinizden alınacaktır».

Doktor öfkeliydi.

— «Beni belirli bir yüzyılda, ilkel bir gezegene sürgün gönderemezsiniz».

Başkan'ın sesi soğuktu:

— «Gönderebiliriz ve göndereceğiz. Bu mahkemenin kararı budur».

Doktor'un aklına başka bir düşünce saplandı.

— «Öyle ama, beni Dünya'da tanıyorlar. Tanınmamda benim için çok zor koşullar doğurabilir».

— «Görünüşünüz önce de değiştirilmiştir. Yine değiştirilecektir. Cezanızın bir bölümü de bu».

Doktor itirazını sürdürdü:

— «Bana sormadan görünüşümü değiştiremezsiniz!»

Başkan sabırla:

— «Yeni görünüşünü seçmek fırsatını bulacaksın», dedi. «Bak!»

Sanki bir mucize olmuş gibi, Mahkeme Salonunun duvarında büyük bir sinema perdesi belirdi. Doktor, bu perde üzerinde birçok değişik yüz ve vücut şekli görünce hemen hoşnutsuzluk göstermeye başladı. Her yüz ve vücut şeklini öfkeyle reddetti:

— «Çok sıska. Çok şişman. Çok genç. Çok yaşlı. Hayır, şunu kesinlikle belirtebilirim ki, bu görünüşü asla istemem».

Mahkeme Başkanı derin bir iç geçirdi. Suçluya çok hafif bir ceza veriyorlardı. Alçak gönüllü olması ve kendilerine teşekkür etmesi gerekirdi, oysa elinden gelen güçlüğü çıkartıyordu.

Başkan:

— «Zamanı boşa geçiriyorsun, Doktor», dedi. «Mademki karar vermeyi reddediyorsun, senin yerine kararı biz vereceğiz».

Doktor öfkesini gizlemek gereğini duymadı.

— «Evet, ama nasıl bir görünüş alacağıma karar vermek hakkımdır», diye homurdandı. «Dünya'da böyle şeylere çok önem veriyorlar. Yani demek istiyorum ki, yapabileceğiniz bu kadarsa, bunda benim ne suçum var, öyle değil mi? Hayatımda böylesine kötü görünüşlü insanlar görmedim!»

Doktor'un itiraz ve yakınmalarına aldırmayan Başkan, kontrol tablosuna yakın oturan bir Zaman Lordu na bir düşünce sinyali gönderdi. Zaman Lordunun parmakları seri bir hareketle kontrol düğmeleriyle oynadı.

Doktor, hemen bir güç alanı içinde kaldı. Bütün Mahkeme Salonu çevresinde kararırken yerinden kımıldayamadı.

Sam Seeley, Oxley Ormanında şişko bir hayalet gibi ağaçların arasında ilerledi. Sam, çok geniş bir çevrede en usta bir kaçak avcıydı ve bununla övünürdü. Birçok kez pusuya yatmış bir avcının burnunun dibinden geçtiği halde avcı tarafından görülememişti. Sam sessizce ağaçların arasından süzülüp yürürken arada sırada eğilip tavşan tuzaklarını inceledi.

Dikkatle yürürken alnında biriken ter damlacıklarını elinin tersiyle sildi. Ekim ayında hiç bir iş bu kadar terletici olamazdı. Hava, yaz ortasındaki bir gece kadar sıcaktı. Seeley, havanın böylesine anormal oluşundan atom bombalarını sorumlu tutuyordu. Birdenbire ortalığı keskin bir vızıltı ve tıslamaya benzer bir ses kapladı. Müthiş bir korkuya kapılan Seeley, yere çöktü ve başını avcı torbasına soktu. İnsanın içini korkuyla ürperten ses sürdü. Seeley, sanki çevresine bir şeyler düşüyormuş gibi yumuşak, ama tok sesler duydu. Sonunda ortalık derin bir sessizliğe büründü.

Sam, dikkatle başını kaldırıp çevresine bakındı. Başından birkaç metre ötede, yerden hafif hafif buharlar tütüyordu. Sam, dikkatle bir dal parçasına uzandı ve hafif hafif toprağı eşelemeye başladı. Birkaç dakika içinde, yaklaşık olarak bir futbol topu büyüklüğünde, toprağa yarı yarıya gömülmüş bir kürenin üstündeki toprağı temizledi. Kürenin yüzeyi düzgündü ve hemen hemen saydamdı, üstelik içinden yanıp sönen parlak, yeşil bir ışık yansıtıyordu. Küre bir yönden canlıymış gibi görünüyordu. Sam, küreye dokunmak üzere elini uzattı, sonra elini tekrar geri çekti. Küre, kor parçası gibi kızmıştı.

Sam, alelacele açmış olduğu toprağı yine kürenin üzerine örttü ve oradan uzaklaştı. Ertesi günü tekrar gelecekti ve o zamana kadar da küre soğumuş olacaktı. Seeley, uzun ve sessiz adımlarla evinin yolunu tuttu.

Fakat Sam Seeley'i, acele adımlarla karanlık ağaçların arasından yürürken, başka bir süpriz bekliyordu. Ağaçların arasında, ayışığıyle aydınlanmış küçük bir düzlüğe ulaştığında ortalığı yine garip bir vızıltı ve inilti sesi doldurdu. Sam, hemen bir ağacın arkasına süzüldü ve bir tavşan kadar hareketsiz kalarak bekledi.

Sam Seeley'in şaşkınlıktan iri iri açılmş gözleri önünde, yavaş yavaş eski, mavi bir Telefon kulübesi beliriyordu. Sam dikkatle gözlerken, havada beliren şekil maddeleşti ve tüm hatlarıyle gerçekleşti. Ürkütücü uğultu ağır ağır kesildi ve düzlükte belirmiş olan eski telefon kulübesi hareketsiz kaldı. Birkaç saniye sonra kulübenin kapısı yine ağır ağır açıldı.

Sam, olduğu yerden kımıldamaya cesaret edemeden kulübeden çıkan adamı seyretti. Adam ince uzun boylu, kırışık yüzlü ve karmakarışık bembeyaz saçlıydı. Sam, adamın giysisinin eski, uzun kuyruklu siyah bir ceketle kareli bir pantolon olduğunu ve giysinin adama çok küçük geldiğini gördü.

Adam, sanki baygınlıktan yeni ayılmış gibi dalgın gözlerle çevresine bakındı. Doğrudan doğruya Sam'ın arkasına gizlenmiş olduğu ağaca bakıyordu, ama Sam'ı göremiyordu. Adam, kaşlarını şaşkınlıkla çattı, sonra cebinden çıkardığı bir anahtarla kulübenin kapısını dikkatle kilitledi. Sonra birkaç adım attı ve olduğu yere yığılıp kaldı:

Sonunda, bu görünüm karşısında Sam Seeley'in sinirleri bozuldu. Gürültü yapmaması gerektiğini unutarak, peşinden şeytan kovalıyormuş gibi, delicesine evine doğru koşmaya başladı.

BÖLÜM İKİ

Göktaşlarının Sırrı

Elizabet Şov gerçekten de çok kızmıştı. Masasının başında oturan uzun boylu subayın, onun bu kızgınlığını biraz eğlenceli bulması da bir işe yaramamıştı.

Elizabet öfkeyle başladı:

— «Bana bakın, General...»

— «Yalnızca 'Tuğgeneral' Bayan Şov. Tuğgeneral Elisteyr Letbric-Stüvırt, emrinizde».

— «Şu saçma James Bond örgütünün şefi olduğunuza göre...»

General yine kadının sözünü kesti, ama bu kez biraz gücenmiş görünüyordu.

— «Öyle sanıyorum ki UNIT'e değiniyorsunuz... Birleşmiş Milletler Haberalma Örgütü, öyle değil mi?»

— «İşinize hangi adı verdiğiniz benim için önemli değil. Şunu açıklamak istiyorum ki, sizinle birlikte gizli ajan rolü oynamak hoşuma gitmiyor. Kembric'de çok önemli bir araştırma programı yürütmekteyim».

General önündeki dosyanın sayfalarını yavaş, yavaş karıştırdıktan sonra:

— «Bilimsel niteliğinizin farkındayım, Bayan Şov. Göktaşları üzerinde uzman, fizikte, tıpta ve bir düzine kadar başka konularda uzmanlığa yakın dereceniz var. Tam benim istediğim gibi birisiniz!»

General arkasına yaslandı ve memnun bir tavırla düzgün kesilmiş bıyıklarını parmaklarıyle sıvazladı.

Liz Şov, derin bir soluk aldı ve öfkesini kontrol etmek için büyük bir çaba harcadı.

— «Kembric'deki laboratuvarımdan beni alıyorsunuz, hızlı bir arabayla buraya kadar getiriyorsunuz ve saçma bir casusluk örgütünde çalışmamı istiyorsunuz! Allahınızı severseniz, neden beni seçtiniz?»

General:

— «Yardımınıza ihtiyacımız var, Bayan Şov», dedi. «Buradaki laboratuvar tesislerimizi kusursuz bulacaksınız».

— «Peki laboratuvarınız ne işime yarayacak? Daha iyi cins, görünmez bir mürekkep mi bulacağım?»

— «Burada, UNIT'in çalışmaları üzerinde yanlış kanıya sahip olduğunuzu sanırım. Biz gerçekten casus değiliz. Acaba durumu açıklamama izin verir misiniz?»

Liz, kızgınlığına rağmen, burada yürütülen işleri merak ettiğini anladı.

— «Pekâlâ, burada ne işler görüyorsunuz?»

General, bir saniye kadar konuşmadı. Konuşmaya başlamak için kelime seçmekte olduğu belliydi.

— «Biz burada, garip... açıklanamayan işlerle uğraşıyoruz. Dünya üzerinde oluşabilecek her türlü olaya karşı koymaya hazırız. Hatta, gerekirse Dünya'mızın dışındaki olaylara bile karşı koyabiliriz».

Liz, şaşkınlıkla General'e baktı. General'in gerçekten de içten konuşmuş olduğunu anladığı zaman çok şaşırdı. İnanmadığını anlatan bir ifadeyle:

— «Yani, dış dünyalardan gelenlerle mi?» diye sordu. «Üç başlı, küçük mavi Merihliler mi?»

— «Bu sabah çok erken saatlerde, Esseks üzerine elli kadar göktaşı yağmur gibi indi».

Liz'in bilimsel merakı hemen uyandı.

— «İndi mi? Göktaşlarının çoğunluğu yeryüzüne ulaşamaz bile. Atmosferde tutuşup yanarlar».

General başını salladı.

— «Doğru. Ancak bunlar atmosferde yanmadılar».

— «Bilinenlerden daha mı büyük göktaşlarıydı?»

— «Tamamen tersine, oldukça küçük göktaşları. Üstelik, yirmi kilometre çapında, son derece sıcak, incecik bir huniden döküldüler... bu huninin varlığını kimse açıklayamadı».

Liz kaşlarını çattı.

— «Bir çeşit, çabuk gelip geçen ısı dalgası mı?»

— «Belki de. Ama o bölgedeki ısı yirmi sekiz derecenin üzerindeydi. Birkaç kilometre ötede buzlu bir bölge vardı».

Liz düşünceli bir tavırla:

— «Bir açıklaması olmalı», dedi. «Yani, doğal bir açıklama demek istedim».

Liz, böyle söylemişti, ama söylediklerine kendisi bile inanmamıştı.

— «Umarım ki söylediğiniz gibidir. O bölgeyi kordon altına aldım ve araştırma yaptırıyorum. Ama son araştırmamızda bir şey bulamadık».

Liz hızla başını kaldırıp General'e baktı:

— «Son araştırmada mı?»

General asık suratla başını salladı:

— «Altı ay önce, aynı bölgeye daha az miktarda, beş ya da altı göktaşı indi».

Liz:

— «Ama bu olamaz!» dedi. «Göktaşlarının aynı bölgeye inmeleri bir rastlantı olamaz!»

General masasının önünde duran genç kadına memnunlukla baktı. Genç kadın, sonunda durumun önemini yavaş yavaş kavrıyordu.

Liz sözünü sürdürdü:

— «Gerçekte, böyle bir rastlantı bilimsel yönden kabul edilemez».

Yerinden kalkıp dolaşmaya ve yüksek sesle düşünmeye başladı:

«Böylece, rastlantıları bir kenara itecek olursak, bunun tek bir açıklama yolu kalır. Göktaşları... her iki sağanak da... mutlaka...»

Liz son sözleri söyleyemeden susmak zorunda kaldı.

General, Liz'in tamamlamaktan çekindiği cümleyi tamamladı:

— «Haklısınız. Göktaşları sağanak halinde yeryüzüne gönderilmiş olmalı. Kasıtlı olarak bu gezegene gönderilmiştir».

Eşbric Koteyc Hastanesinin hasta kabul salonunda, UNIT'e bağlı olan Yüzbaşı Munro, acil servis doktoruyle tartışıyordu. Allahtan ki, siyah saçlı, yakışıklı bir genç olan Munro, bir diplomat gibiydi. Öfkeli vatandaşları yatıştırmaya alışkındı ve Doktor Henderson'un tüm itirazlarına, insanı çileden çıkartan bir nezaketle karşılık veriyordu. Arka planda, UNIT emrine verilmiş iki Piyade askeri, üzerine bir battaniye örtülmüş sedyenin iki ucundan tutmuş sabırla bekliyordu.

Doktor Henderson öfkeyle:

— «Hay Allah, neden onu askerî bir hastaneye götürmediniz?» dedi.

Munro içini çekti.

— «Birinci neden, bu bölgede askerî bir hastane bulunmaması. İkinci neden...»

Munro, döndü ve sedyenin üzerindeki battaniyenin ucunu kaldırdı.

— «Gördüğünüz gibi, bu adam halktan biri».

Henderson, şaşkınlıkla sedyede yatan adama baktı. Adam ince yapılı ve uzun boyluydu. Sırtındaki ceket

ve pantolon oldukça küçüktü ve adamın kemikli kolları ve bacakları, bir korkulukta görülebileceği biçimde dışarda kalmıştı.

— «Doğru, bir askere hiç de benzemiyor, haklısınız. pekâlâ, adama bir göz atsam iyi olacak sanırım».

Doktor, sedyeyi taşıyan askerlere döndü:

— «Acil servise götürün, lütfen. Hastabakıcı size yolu gösterecektir».

Munro'nun başıyle verdiği bir işaret üzerine askerler, acil servisin iki tarafa da açılabilen camlı kapısından geçtiler.

Henderson:

— «Her halde kim olduğunu bilmiyorsunuz, değil mi?» diye sordu.

Munro başını iki yana salladı:

— «Hayır, efendim. Ne yazık ki üzerinde kimliğini gösterecek hiç bir belge yok».

Henderson içini çekti. Yorgun bir tavırla:

— «Böyle olaylarda ne kadar çok kâğıt işlemi yapıldığını tahmin edemezsiniz», dedi. «Polise verilecek raporlar, Hastane Yönetim kuruluna rapor. Hepsi de üçer kopya yapılır».

Her iyi asker gibi, Yüzbaşı Munro da, geri çekileceği zamanı biliyordu. Yatıştırıcı bir dille:

— «Gerçekten de çok iyi davrandınız, efendim», dedi. «General'in çok memnun olacağında emin olabilirsiniz».

Munro, saatına bir göz attı.

— «Aklıma geldi, hemen telefon ederek bu olayı rapor etmeliyim. Acaba bir telefon...»

Doktor Henderson, köşedeki telefon kabinesini başıyle işaret ederek:

— «Orada», dedi. «Ama unutmayın, bu adam yine de sizin sorumluluğunuzda bulunmaktadır».

Munro, doktorun bu sözüne karşılık vererek açık bir kapı bırakmak istemedi ve en tatlı tebessümlerinden biriyle doktora baktı:

— «Tekrar teşekkür ederim, efendim», dedi. «Şimdi izin verirseniz...»

Munro acele adımlarla telefon kabinesine doğru yürüdü, içeri girip kapısını kapattı. Henderson, karşısındakinin kendisinden baskın çıktığını kavradı, döndü ve yeni hastasının peşinden acil servisin kapısından geçerek içeri girdi.

.

UNIT'in karargâhında, Tuğgeneral Letbric-Stüvırt, hâlâ Liz Şov'a, inanılmaz bir şeyi kabul ettirmeye çalışıyordu.

— «Anlamıyor musunuz, Bayan Şov, herkesin sizin tutumunuzda olması, kanıtları kabullenmeyi reddetmesi nedeniyle, Dünya'nın büyük bir tehlike içinde olduğuna inanmıyorlar».

Liz büyük bir inatçılıkla karşılık verdi:

— «Neden Dünya'ya elli bin yıldan beri saldırmadılar da şimdi saldırmayı uygun buldular dersiniz?»

— «Açık seçik ortada değil mi? Uzay araştırmaları, uzaya gönderilen roketler, aydaki insanlar...»

General ileri doğru uzandı ve ciddî bir sesle konuşmasını sürdürdü:

— «Dikkati üzerimize çektik, Bayan Şov».

Liz, sandalyesine çöktü.

— «Bağışlayın», dedi. «Ama hemen kabullenemiyorum. Şu göktaşı sağanakları için bir açıklama yapamadığımı kabul ederim... ama uzaydan gelebilecek bir istilâyı kabul etmek benim için biraz güç!»

General bir süre konuşmadı, sonra kesin bir karara varmış göründü.

— «Peki, kendi kişisel bilgime dayanarak size, Dünya gezegenini istilâ etmek üzere iki girişimde bulunulduğunu, iki girişimin de, bu evrenin ötesinden gelen zeki, canlı-şekiller tarafından gerçekleştirilmeye çalışıldığını söylersem?»

Liz, sadece ağzı bir karış açık olduğu halde General'e baktı. Onun aklını kaçırmakta olduğunu düşünmekten kendini alamadı. Belki de fazlaca çalışmaktan ötürü beyni sulanmak üzereydi. Ayrıca, uzayla ilgili fazlaca kitap da okuyor olabilirdi. General, yumuşak ve sakin bir sesle konuşmasını sürdürüyordu:

— «UNIT, ilk girişimin bir sonucu olarak kuruldu. İkinci girişimi önlemekte büyük pay sahibi olduğumuzu söylemekle gurur duyarım».

Liz zayıf bir sesle:

— «İyi yapmışsınız», dedi.

General'in birdenbire kendisini bir Merihli casus olarak görmeden önce odadan koşup kaçması gerekip gerekmediğini düşündü.

General anıları içinde kaybolmuş göründü.

— «Bununla birlikte, çalışmalarımızda yalnız değildik. Yardım gördük. Hem de çok değerli bir yardım».

Başını kaldırıp gülümseyerek Liz Şov'a baktı.

— «İçten konuşmamı hoş karşılarsanız, Bayan Şov, UNIT'in Bilimsel Danışmanı olarak düşündüğüm ilk kişi siz değildiniz».

Liz bir yönden gücenmiş olduğunu hissetti.

— «Ah, sahi mi? Acaba kimdi?»

General:

— «Adının 'Doktor' olduğunu söyleyen biri», diye cevap verdi.

— «Doktor mu? Doktor kim?»

General kıkır kıkır güldü.

— «Gerçekten de Doktor Kim! Adını söylemiş olduğunu hatırlamıyorum. Fakat şimdiye dek karşılaştığım en zeki bilginlerden biriydi. Size karşı saygı duymadığımı düşünmeyin, Bayan Şov».

— «Mademki böyle, kelimenin tam anlamıyle beni kaçıracağınıza, şu esrarengiz dahiyi neden Bilimsel Danışmanınız olarak almıyorsunuz?»

General pişmanlık duyan biri gibi:

— «Denememiş olduğumu düşünmeyin», dedi. «Ne yazık ki istediği zaman ortadan kaybolup yine ortaya çıkabiliyor. Bilimsel bir danışmana gerek olduğuna karar verildiğinde onu bulmaya çalıştım. Dünyanın tüm haberalma örgütleri onun izini dahi bulamadı».

— «Demek sonunda benimle yetinmeye karar verdiniz, öyle mi?»

— «Bu görevde üstün başarı sağlayacağınızdan eminim».

Liz, bu övgüyü gülümsemeden geçiştiremezdi. Askerce tavırlarına rağmen, General'in sevilecek bir yönü vardı.

Masanın üzerindeki telefon çalınca, General, Liz' den özür dileyerek ahizeyi kulağına kaldırdı.

— «Munro, Generalim», dedi. «Eşbric Koteyc Hastanesinden telefon ediyorum!»

— «Göktaşlarının izini bulabildiniz mi?»

— «Hayır, efendim. Şimdiye kadar yalnızca baygın bir sivil bulduk. Buradaki hastaneye kaldırılmasını sağladım».

General buz gibi sesle:

— «Yüzbaşı Munro», dedi. «Eğer ormanda sızmış kalmış serseri bir sarhoşu bulduğunu haber vermek için telefon ediyorsan, telefonu hemen kapa ve araştırma işine sarıl».

— «Adam sarhoş değildi, efendim. Daha çok yarı

ölü gibiydi. Ayrıca, adamın da bir serseri olduğunu sanmıyorum. Hayatınızda karşılaşabileceğiniz en garip bir olay, efendim. Ormanın tam göbeğinde bir telefon kulübesi vardı ve bu adam kulübenin önünde yatıyordu».

General:

— «Bir telefon kulübesi mi?» dedi. «Bir telefon kulübesi mi dedin?»

Generalin sesine birden garip bir canlılık gelmişti ve çok heyecanlı görünüyordu.

Munro neşeyle:

— «Evet, efendim», dedi. «Gerçekte, polise bildirmem gerekirdi. Belki kulübeyi geri isterlerdi».

General kesin bir dille konuştu:

— «Polise bildirmeyeceksin, Munro. O telefon kulübesinin başına hemen bir nöbetçi dikilmesini istiyorum. Kimseyi yanına yaklaştırmayacaksınız. Kimseyi! Anlaşıldı mı?»

Munro hemen cevabı yapıştırdı:

— «Emredersiniz, efendim. Fakat pek anlayamadım, efendim...»

General'in sert sesi Munro'nun konuşmasını kesti:

— «Şu buldum dediğin adam, hastanede mi?»

— «Şu anda acil serviste, efendim. Doktor, onu muayene ediyor. Adam bir çeşit komadaymış gibi görünüyor».

General sertçe:

— «Tamam», dedi. «Onun başına da silahlı bir nöbetçi dikeceksin, Munro. Ben gelinceye kadar onunla kimse konuşmayacak».

Munro çok şaşırmıştı, ama şaşkınlığını açığa vurmadı.

— «Emredersiniz, efendim».

— «Hemen geliyorum. Oh... Munro, yeni Bilimsel

Danışmanımızı da birlikte getiriyorum. Bu arada, devriyeler araştırmaları sürdürsünler».

General telefonu çarparak kapattı ve bir süre düşünceleri içinde boğulmuş gibi dalgın dalgın oturdu. Sonra kendi kendisine söylendi:

— «Olamaz, ama bir telefon kulübesi! Ama o zaten hep böyledir, birdenbire ortaya çıkıverir!»

Liz, son derece merakla sordu:

— «Kimden söz ediyorsunuz?»

General sırıttı.

— «Gelin de kendiniz görün. Benimle birlikte hemen Esseks'e gelmenizi istiyorum».

— «Ama neden? Neler oluyor?»

— «Ben de bunu öğrenmek istiyorum. Eğer adamlarım şu göktaşlarından birini bulacak olurlarsa, hemen orada inceleyebilirsiniz. Hem şu bulmuş oldukları adamı görmek istiyorum. Gidelim mi?»

Liz Şov, bir dakika kadar tereddütle durdu. Haklarında ısrar etmek, teklif edilen saçma görevi reddetmek ve bilimsel araştırmanın sakin, aklı başında, duygulu dünyasına geri dönmek için bu anın elindeki son fırsat olduğunu biliyordu.

General tekrarladı:

— «Gidiyor muyuz?»

Liz, General'e baktı ve yüzündeki sert görünümün altında yumuşak, yakarırcasına bir ifade gördü. Birdenbire, General'in gerçekten de üzüldüğünü, yardıma ihtiyacı olduğunu kavradı. «Neden ben, neden ben?» diye düşündü. Daha yararlı olabilecek sürüyle insan vardı.

Fakat Liz'in kavradığı başka bir şey daha vardı. Şu yabancı güçlerin inanılmaz istilâsı, zeki göktaşları ve telefon kulübeli esrarlı adam sorunu, artık geri çekilemeyecek kadar ilgisini uyandırmıştı. Eğer şimdi bu işten geri çekilecek olursa, hayatının sonuna kadar me-

raktan kudururdu. Hemen yerinden kalktı ve General'in açmış olduğu kapıya doğru yürüdü.

— «Haydi, General», dedi. «Hemen hareket edelim».

Liz yanından geçip koridorda yürürken General çok şaşırdı. Sonra, kadınların davranışlarını anlamayışının ilk kez olmadığına karar vererek, Liz'in peşinden yürüdü.

BÖLÜM ÜÇ

Uzaydan Gelen Adam

Eşbric Koteyc Hastanesinin son gelen hastası, küçük, özel odada hareketsiz yatıyordu. Henderson adamın başında durdu ve şaşkınlıkla hastasına baktı. Hastanın hastaneye gelişinden beri, başlarına dert olacağını düşünüp durmuştu. Ama böylesine bir dert olabileceğini düşünmemişti. Yaşamla ölüm arasında bocalarmış gibi görünen hasta, Henderson'un şimdiye dek karşılaşmadığı refleksler yapıyordu.

Hemşire elinde röntgen filmleriyle odaya girince, Henderson hızla başını kaldırıp baktı.

Hemşire, hareketsiz yatan hastayı işaret ederek sordu:

— «Durum nasıl, Doktor?»

Henderson, röntgen filmlerini incelemek için döndü.

— «Keşke nasıl olduğunu anlayabilseydim».

Hemşire, alışkanlığın verdiği bir davranışla hemen eğildi ve hastanın yastığıyle çarşafını düzeltti. Yatmakta olan adam tamamen hareketsizdi ve soluk aldığı ancak belli oluyordu. Hemşire bir süre hareketsiz yatan hastayı inceledi. Adamın yüzü garipti. Kimi zaman yakışıklı ve kararlı, kimi zaman da alaycı ve komik bir ifade taşıyordu. Yüzdeki çizgiler ve buruşuklar, bembeyaz saçlar onun yaşlı olmasını gerektiriyordu, ama adamın görünümü insanda onun enerji dolu, genç bir kişi olduğu kanısını uyandırıyordu.

Birdenbire hastanın masmavi gözleri açılıp, hemşireyi incelemeye başlayınca, hemşire şaşkınlıkla bir adım geri çekildi. Adamın gözlerinden biri hemşireye çapkınca göz kırptı. Sonra adamın gözleri kapandı ve yine komaya girmiş göründü.

— «Hemşire!»

Hemşire, doktorun sesiyle yerinden sıçradı. Çünkü doktorun sesi öfkeli ve soğuktu.

— «Lütfen, buraya gelir misin?»

Hemşire tir tir titredi. Hastanenin öteki hemşireleri gibi o da Doktor Henderson'un bıçak gibi keskin, çelik gibi sert sesinden yılmıştı. «Acaba, yine ne oldu?» diye düşündü. Belki de radyoloji bölümündeki sersemler yanlış film vermişlerdi. Ama ne olursa olsun, suç yine kendisine yüklenecekti. Hemşire içi içini yiyerek, Henderson'un röntgen filmlerini izlediği ışıklı masaya doğru yürüdü. Sesine sakin bir ifade vermeye çalışarak:

— «Bir şey mi oldu, Doktor?» diye sordu.

Henderson elindeki filmi işaret etti.

— «Öyle sanıyorum ki, öğreniminizin bir bölümünde insan anatomisini de incelemiştiniz, değil mi?»

Hemşire içini çekti.

— «Elbette, Doktor».

Henderson, titrek parmağını röntgen filminin üzerine vurdu.

— «Şu halde, şunun ne olduğunu bana anlatır mısın, lütfen?»

Hemşire, dotorun gösterdiği noktaya baktı.

— «Bu hastanın kalbi doktor».

Henderson'un parmağı filmin öteki kenarına doğru kaydı.

— «Peki, bu ne oluyor? Bu nedir?»

Doktor şimdi öylesine sinirlenmişti ki sesi ıslık gibi çıkıyordu.

Son derece korkuya kapılan hemşire titreyerek eğildi ve endişeli bir tavırla röntgen filmine baktı. Sonra derin bir soluk aldı.

— «Bu da başka bir kalpmiş gibi görünüyor».

Henderson öfkeyle:

— «Doğru», dedi. «Başka bir kalp. Bu da bildiğimiz kadarıyle, olanakdışı, öyle değil mi, hemşire? Mademki böyle, şu halde, bu küçük şakadan hangi arkadaşınız sorumlu, söyleyin bakalım?»

Hemşire, sesinin titremesini önlemeye çalışarak cevap verdi:

— «Bilmiyorum, Doktor, gerçekten. Yalnızca, filmler hazırlanıncaya kadar bekledim, sonra da size getirdim».

Henderson, dikkatle hemşireye baktı, onun yalan söylemeyecek kadar korkmuş olduğunu gördü. Her zaman olduğu gibi hemen sinirlendiğine pişman oldu.

— «Peki», dedi. «Belki de sizin suçunuz yok. Ama Röntgen Bölümünde benimle alay eden biri var ve o kişinin kim olduğunu bulacağım».

Doktor tam odadan çıkmak üzereydi ki, iç telefon çaldı. Hemşire ahizeyi kaldırdı ve kulaklarında öfkeli bir ses çınladı:

— «Ben, Lomaks, Pataloji Laboratuvarı. Doktor Henderson orada mı?»

Hemşire duyduğu dehşetten neredeyse ahizeyi elinden düşürüyordu. Doktor Henderson'un dışında korkulması gereken biri varsa, o da, Pataloji Laboratuvarındaki Doktor Lomaks'tı. Hemşire ahizeyi sessizce Doktor Henderson'a uzattı. Henderson, ahizeyi aldı ve konuştu:

— «Doktor Henderson. Ne var?»

İskoçyalı doktorun öfkeli sesi Henderson'un kulaklarında çınladı.

— «Daha ne olsun istiyorsun, Doktor Henderson? Benim gibi işi çok birine oynadığın oyunun anlamını bir türlü akıl erdiremedim».

Henderson birden sinirlendi. Lomaks'la araları hiç bir zaman düzelmemişti.

— «Siz neden söz ediyorsunuz?»

— «Sadece karşılaştırmak için bana göndermiş olduğun kan örneğinden söz ediyorum, Doktor Henderson. Örneği göndermiş olduğunu kabul ediyor musun?»

— «Elbette ben gönderdim. Usulden. Bunu biliyorsun. Kanın nesi varmış?»

Telefondaki ses alaylı bir ifade taşıyordu.

— «Oh, hiç bir şeyi yok, Doktor Henderson. Ancak, çok iyi bildiğin gibi göndermiş olduğun kan insan kanı değil».

Henderson öfkeyle bağırdı:

— «İnsan kanı olmadığını söylemekle ne kast ediyorsun? Kanı, hastadan özellikle kendim aldım».

Lomaks ısrarla:

— «İnsan kanı değil», dedi. «Kanın pıhtılaşması insan kan tipinin pıhtılaşmasına uymuyor».

— «Şimdi de sen beni dinle, Doktor Lomaks. Şu anda önümdeki yatakta yatan erkek bir hastadan aldığım kanı sana yollamıştım. Oysa sen bana kanın insan kanı olmadığını söylüyorsun. Röntgen filmi de hastanın iki kalbi olduğunu gösteriyor. Umarım delirmiyorum, ama bildiğim kadarıyle gerçekler bu».

Henderson, öfkesini çıkarmaktan duyduğu memnunlukla telefonu çarparak kapadı. Henderson, yine bir öfke dalgasıyle karşılaşacağını, ama yumuşak bir dille konuşması üzerine çok şaşıran hemşireye döndü.

— «Sizden özür dilemeliyim, hemşire».

Henderson, yatağın başına gelip durdu ve hastaya baktı.

— «Her kimsen ya da her neyse, dostum, yine de hastamsın ve sana bakmak görevim».

Henderson, endişeli bir tebessümle hemşireye döndü:

— «Bildiğim bir şey var... nereden başlayacağımı bilmiyorum».

Doktorla hemşire yataktaki adama baktılar.

Hemşire:

— «Bir dakika önce kendisine gelir gibi olduğunu zannetmiştim, ama şimdi öyle görünüyor ki...»

Hemşire sözünü kesti, çünkü yataktaki adamın gözleri yine açılmıştı. Bu kez adamın suratı asıktı ve kaşlarını çatmıştı. Konuştuğu zaman sesi çok netti:

— «Lordum, kesinlikle reddetmek isterim ki... verdiğiniz ceza... haklarımın çiğnenmemesi için ısrar ediyorum...»

Hastanın sesi yavaş yavaş hafifledi ve tekrar derin bir uykuya daldı. Dışardaki koridorda, hastane hademesi Mullins, silmekte olduğu yeri yarıda bırakarak hastanenin giriş holüne çıktı. Mullins'in holü geçip telefon kulübesine girdiğini kimse fark etmedi. Zaten ufak tefek biri olduğu için pek dikkati çekmezdi. Mullins, elleri heyecanından titreyerek ahizeyi kaldırdı ve yöre gazetesini aradı. Bir dakika sonra küçük gazetecilerden biriyle konuşmaya başladı:

— «Bak, sana bir haberim var».

Oksley Ormanının çalıları arasına gizlenen Sam Seeley, çok sık yakaladığı tavşanlardan biri gibi hiç kımıldamadan bekledi. Ordu devriye birliklerinin araştırma sırasında birbirlerine emirler haykırdıklarını bulunduğu yerden rahatlıkla duyuyordu.

Askerler ormanı bölgelere ayırmışlar, her bölgeyi

didik didik araştırıyordu. Ağaçlar sıktı, ortalık karanlıktı, ağaçların arası sık çalı demetleriyle kaplıydı. Araştırma oldukça uzun zaman alıyordu. Şimdiye kadar hiç bir şey bulamamışlardı. Sam Seeley'i bulamamış oldukları gerçekti; çünkü Sam, istediği an onların arasından, hatta burunlarının dibinden geçebiliyordu.

Araştıran askerlerin sesleri daha da yakından gelmeye başladı. Sam, çalıların arasındaki bir boşluktan baktı ve yaklaşmakta olan üç askeri göndü. İki askerin elinde bir çeşit maden dedektörü vardı, üçüncü asker bir onbaşıydı ve araştırmayı yönetiyordu. Sam, kendi kendine sırıttı. Askerlerin ne aradıklarını biliyordu. Üstelik, aradıkları şeyi nerede bulacaklarını biliyordu.

Bir gece önce ormanda geçirdiği korkunç tecrübeden sonra, Sam, küçük kulübesine dönüp yorganın arasına süzülmekten çok memnun olmuştu. Sam, yorganın arasına girerken, karısı Meg, uyur numarası yapmıştı. Sam'ın nerede olduğunu çok iyi biliyordu, ama bilmemezlikten gelmeyi tercih ediyordu. Her ne kadar Sam'ın kaçak bir avcı olduğunu itiraf etmekten kaçınıyorsa da, arada sırada mutfak masasının üsünde beliren tavşanlara ya da kekliklere bir itirazı yoktu. Bunlardan bir kısmı tenceresine, bir kısmı da meyhanede satılmak üzere Sam tarafından kasabaya götürülürdü.

Sam, gece başına gelenler üzerinde düşünürken yatakta dönüp durmuştu. Yeşil ışıklarla yanıp sönen göktaşı küresini ve yerden bitmiş gibi beliren adamı düşünmüştü. Kime haber vermeliydi? Her şeyin dışında, bulduğu şeylerden nasıl yararlanabilirdi?

Sam, şafağın sökmesinden birkaç saat sonra, penceresinin önünden geçmekte olan kamyon sesleriyle uyanmıştı. Yataktan kalkıp perdeyi açmış ve silahlarına sımsıkı sarılmış askerlerle dolu kamyonların geçişini izlemişti.

Çalıların arasına sinmiş, kendisinden uzaklaşmakta olan askerleri seyrederken, Sam, doğru iş yapmış olduğuna kesinlikle inanıyordu. Böylesine sıkıntılara katlanarak aranan bir şey mutlaka çok para edecekti. Askerler istedikleri kadar ormanı araştırabilirlerdi. Sonunda, aradıklarını bulamayınca, bulmuş olduğu şeye epeyce para ödemek zorunda kalacaklardı. Yanılmıyorsa, bulmuş olduğu şey hükümete ait bir şeydi. Mutlaka o küreyi uzaya fırlatmışlar, ama planladıkları yere indirememişlerdi. Eh, yeşil kürelerini tekrar ele geçirebilirlerdi. Ama buna bir karşılık ödemek zorunda olacaklardı. Bu arada, askerlerden birinin şans eseri olarak bulmasından önce küreyi emin bir yere götürmeliydi. Devriye şimdi gözden kaybolmak üzereydi. Sam, sindiği yerden doğrulup ağaçların arasına daldı ve küreyi bulmuş olduğu düzlüğe doğru sessiz adımlarla ilerledi. Bu kez yanında taşıdığı torbada bir kürekle karısının yeni yıkamış olduğu bir masa örtüsü vardı.

Bir gece önce geçtiği yolu izleyen Sam, garip, mavi kulübenin belirmiş olduğu düzlüğün kenarından dolaştı. Adam yoktu, ama kulübe olduğu yerde duruyordu. Gündüz gözüyle baktığında, kulübenin, basit bir telefon kulübesinden başka bir şey olmadığını gördü. Kulübenin önünde de bir nöbetçi vardı. Asker gençti ve ürkek görünüyordu. Kafası düşüncelerle çalkalanan Sam, bir ara tedbiri unuttu ve bir dal parçasının üstüne bastı. Kulübenin önündeki nöbetçi asker hemen tüfeğini sesin geldiği yere doğrulttu.

— «Dur! Kim var orada? Cevap ver yoksa ateş ederim!»

Sam hemen olduğu yere çöktü ve kımıldamadan kaldı. Nöbetçi askerin sesi korkudan çığlık halinde çıkmıştı. Nöbetçi tüfeğinin namlusunu ağaçların üzerinde dolaştırdı. Uzaktan uzağa duyulan kuş cıvıltılarının dı-

şında, ormana derin bir sessizlik hakimdi. Nöbetçi, ürkek davrandığı için kafasını sallayarak tüfeğini tekrar omuzladı ve kulübenin önünde dolaşmaya başladı. Acaba, nöbetçiyi burada ne kadar süreyle tutacaklardı? Sersem biri tarafından çalınıp buraya getirilen bu telefon kulübesinin başına nöbetçi dikmenin zaten ne anlamı olabilirdi?

Ağaçların arasına sinmiş olan Sam, derin bir soluk aldı ve sessiz adımlarla oradan uzaklaştı. Başka bir askerden kıl payı kurtuldu ama... bir ağacın dibine uzanmış kestiren askerin neredeyse üstüne basıyordu... kendisini, küreyi görmüş olduğu, ormanın arka kesiminde buldu. Birçok kişiye, ormanın her yeri aynı gibi görünebilirdi, ama Sam için, ormanın içi isimlendirilmiş sokaklar ve caddeler gibiydi. Garip şekilli dalın orada, küçük düzlüğün şurada, dikenli çalı demedinin biraz ötede olduğunu bilirdi. Sam, işaretleri saptayınca hemen küçük küreğini torbasından çıkardı ve kazmaya başladı.

Birkaç dakika içinde küreğin burnu, kürenin düzgün yüzeyine dokundu. Sam, kürenin çevresindeki toprağı dikkatle temizlemeye başladı. Küre her neyse, ona zarar vermek istemiyordu. Kısa bir süre sonra yeşil küre tamamen ortaya çıktı. Hâlâ yanıp sönüyordu, ama gün ışığını da yansıttığı için, ışık biraz daha zayıftı. Sam uzandı ve küreye dikkatle dokundu. Küre hâlâ sıcaktı, ama bir gece önceki gibi insanın elini yakmıyordu. Torbasından masa örtüsünü çıkardı ve özenle küreyi sarmaya başladı.

Hastanede yatmakta olan esrarengiz yeni hasta yattığı yerde kımıldandı. Gözleri birden açıldı. Sonra doğrulup dimdik oturdu, zeki bakışlı gözlerini çevresinde

dolaştırdı. Kendisi dışında odada kimse yoktu. Adam kaşlarını çattı, sanki unutmuş olduğu çok önemli bir şeyi hatırlamak istiyormuş gibi çenesini sıvazladı. Birdenbire yatağın üzerine yüzükoyun uzanarak karyolanın altını araştırdı. Hemşire odaya girdiğinde, hastayı bu durumda buldu.

Dehşete kapılan hemşire hemen atıldı, adamı omzundan tutup çekti ve tekrar yatırdı. Sonra kesin dille:

— «Yerinizden kımıldamamalısınız», dedi. «Henüz ayağa kalkacak kadar güçlü değilsiniz».

Hasta kalmaya çabaladı, ama hemşireye söz geçiremedi; birden heyecanla konuştu:

— «Ayakkabılar, ayakkabılarımı bulmalıyım».

Hemşire, adamı umursamadı. Güleç bir yüzle:

— «Ayakkabılarınıza ihtiyacınız yok», dedi. «Çünkü, bir yere gidecek değilsiniz. Şimdi dinlenmeye bakın».

Yataktaki adam, hemşireye açık bir nefretle baktı. Sonra büyük bir nezaketle:

— «Madam», dedi. «Gerçekten de size sormalıyım... sormalıyım...»

Adamın sesi yine yavaş yavaş duyulmaz oldu ve derin bir uykuya daldı.

Doktor Henderson, odaya girdiğinde hemşire yastıkları düzeltiyordu.

— «Bir değişiklik var mı?»

— «Birkaç dakika süreyle kendisine geldi, Doktor. Yataktan kalkmak istedi, ama onu yatıştırabildim».

— «Bir şey söyledi mi?»

— «Önemli bir şey söylemedi. Ayakkabılarıyle ilgilenir göründü».

Doktor Henderson, sakin sakin uyuyan hastasına bakarken başını salladı. Adam, hâlâ uyuyordu, ama alnında, kaşlarını çatmasından ötürü oluşan kırışıklıklar görünüyordu.

— «Zavallı, belki hâlâ kendisini toparlayamadı. UNIT'ten yüksek rütbeli biri onu görmeye geliyor. Belki o, seni ne yapacağını bilir, çünkü ben bir türlü işin içinden çıkamadım».

Tam bu sırada, sözü edilen UNIT'in yüksek rütbeli kişisi, peşinde hâlâ şaşkın Liz Şov olduğu halde, hastane giriş holünü dolduran gazetecilerin ve fotoğrafçıların arasından geçmeye çalışıyordu. General, özellikle burnunun dibinde patlayan fotoğraf makinelerinin flaşlarını gördükçe, öfkesinden bıyıklarını titretiyordu. Gizli olması gereken bir örgüt başkanı olarak resminin gazetelerde çıkmasını uygun bulmuyor ve bu kadar gazetecinin buraya nasıl geldiğini merakla düşünüyordu. Gazetecilerin hastaneye gelmemiş olmalarını büyük bir içtenlikle arzu ederdi.

Uzun boylu bir adam, kalabalığın önüne geçti.

— «Daily Post gazetesinden, Savunma Yazarı Wagstaffe».

Başka bir gazeteci de söze katıldı:

— «Bize bir açıklama yapmanız mümkün mü sayın generalim?»

General konuştuğunda ses tonu pek cesaret verici değildi:

— «Ne hakkında?»

Wagstaffe nazik, ama inatçıydı.

— «UNIT'in burada ne işi var, efendim? Hastanede uzaydan gelmiş birinin olduğu doğru mu?»

General kesin bir dille:

— «Saçma», dedi. «Böyle şeyleri nasıl uydurursunuz anlamıyorum!»

Bu arada General'in bir resmini daha çeken fotoğrafçı sordu:

— «Adamın bir resmini çekebilir miyiz, efendim?»

— «Böyle bir şey yapamazsınız».

Gazetecilerden biri umutla sordu:

— «Neden, efendim? Okuyucularımıza yayınlanmasının çok korkunç olacağını söyleyebilir miyiz? İçerde bir çeşit canavar mı var, efendim?»

General:

— «Saçma», dedi. «İçerde bir canavar olmadığı ve bu nedenle anlatılacak bir şey bulunmadığı üzerinde size garanti verebilirim. Artık dağılıp gitseniz iyi olur».

Wagstaffe, saldırısını sürdürdü:

— «Peki, şu halde siz neden buradasınız? Adamlarınız neden Oksley Ormanını kordon altına aldı? Askerler ne araştırıyorlar?»

Şimdi sorular bir sürü gazeteciden geliyordu:

— «Dün akşamki ısı dalgası neydi?»

— «Ya göktaşı yağmuru? Arasında bir bağıntı var mı?»

— «Uzaydan gelen bu adam hakkında bilgi versenize. Gerçekten de insan olmadığı doğru mu?»

— «Onu nerede buldunuz? Uzay gemisini bulabilniz mi?»

— «Yanınızdaki genç bayan kim, efendim? Adamın kimliğini açıklamak için mi geldi?»

General uzun yılardan beri komuta alanlarından uzaktı, ama sesinde hâlâ otoriter ifade ve sertlik vardı.

— «Bir dakika baylar!»

Ortalığa şaşırtıcı bir sessizlik çöktü. General çevresine bakındı. Yüzünde kendisinden emin bir ifade vardı, ama zihni mantıklı bir hikâye araştırmakla meşguldü. Çok gariptir ki, General de, Sam Seeley'in düşündüğü aynı şeyi düşünerek konuşmaya başladı:

— «Sizlere şu anda söyleyeceğim bu kadar olacak. Dün gece hükümet'in çok gizli bir aracı, uzay progra-

mıyle ilgili bir şey, rotasından çıktı ve bu bölgede bir yere düştü. Adamlarım, bu gizli aracın parçalarını araştırıyorlar».

General bu sözleri kesin bir dille ve inandırıcı bir biçimde söylemişti. Kendi kendini kutladı içinden. Sonra Liz Şov'u göstererek konuşmasını sürdürdü.

— «Bu bayan Bilimsel Danışmanımızdır. Bulduğumuz bir şey olduğu takdirde bize yardımcı olmak üzere geldi.

Wagtaffe kolay kolay atlayan bir insan değildi,

— «Peki, şu içerdeki esrarengiz adam kim?»

General'in kafası bilgisayar gibi çalıştı.

— «İçerde yatan adam, bu sabah ormanda baygın olarak bulduğumuz bir zavallı. Onun kaybolan alet üzerinde bir bilgisi olabileceğini umuyoruz. Belki bize nerede olduğunu bile söyleyebilir».

— «Hepsi gerçekten de bu kadar mı, efendim?»

General doğrudan doğruya yalan söylemekten kaçınmak istermiş gibi:

— «Şimdilik size söyleyebileceklerim bunlardan ileri gidemez», dedi. «Acaba şimdi gitmemize izin verir misiniz?»

General, Liz peşinde olduğu halde acil servis bölümünün camlı kapısından geçti. Eğer General bu sözleriyle görmeye geldiği adamın canını tehlikeye atmış olduğunu bilseydi, muhakkak ki yaptığı konuşmadan bu denli hoşnut olmayacaktı.

General, gazetecilere açıklama yaparken, hastanenin holüne giren yabancıyı kimse fark etmemişti. Şu anda, gazeteci kalabalığının en arkasında duran bu adam, orta yaşlı, kusursuz giyimli, normal görünümlü, yakışıklı sayılabilecek biriydi. Hatta, çok tanınmış bir operatör, ya da bir hastasını ziyarete gelen varlıklı biri bile olabilirdi.

Gazetecilerden biri, adamın bulunduğu yöne doğru bakarak, onun kim olduğunu merakla düşündü. Sonra gazeteci adama bir kez daha baktı. Bu adamın görünüşünde büyük bir gariplik vardı. Giysisi fazlaca temiz, yüz hatları çok düzgündü. Gazeteci, adamın balmumundan yapılmış bir mankene benzediğini ürpererek düşündü. Sanki, mumdan yapılmış bir manken canlanmıştı.

Yeni gelen adam, kendisine bakıldığını hissederek başını kaldırdı. Gazeteci, sanki bir darbe yemiş gibi olduğu yere büzüldü. Yabancının gözleri gazetecinin üzerine dikilmişti, bakışlarında, oldukça olağandışı görünen çok garip ve ürkütücü bir canlılık vardı. Yabancının yakıcı, insanın içine işleyen bakışları bir süre gazetecinin üzerine takılı kaldı, sonra adam sanki General'in arkasından gidecekmiş gibi acil servisin camlı kapısına doğru yürüdü.

Yaptığı telefon konuşmasının oluşturduğu sonuçtan şaşkına dönen hastane hademesi Mullins, kapının önüne nöbetçi olarak bırakılmıştı. Hademe, sanki yapmış olduğu hatayı tamir etmek istermişçesine görevini büyük bir titizlikle sürdürüyordu. Yabancı, General'ın arkasından içeri girmek isteyince Mullins onun önünü kesti.

— «İçeri giremezsiniz, efendim, kusura bakmayın. Kimsenin oraya girmesine izin verilmiyor».

Yabancı yakıcı bakışlarını Mullins'e dikince Mullins de ürktü, ama yerinden kımıldamadı. Konuştuğu zaman sesi biraz titriyordu:

— «Bana öyle dik dik bakmanın bir yararı olmaz, dostum. İçeri giremezsin hepsi o kadar. Askerleri çağırmamı ister misin?»

Adam tek kelime söylemeden topukları üzerinde dönüp köşedeki telefon kabinesine doğru yürüyünce Mul-

lins rahat bir soluk aldı. Sonra alnında biriken terleri elinin tersiyle silerken bir daha gazetecileri çağırmamaya yemin etti.

Yabancı, telefon kabinesine girdi ve kımıldamadan durdu. Yüzünde bomboş bir ifade vardı. Yakıcı bakışlı gözleri ilerde bir noktaya dikilmişti ve sanki bir şey dinliyormuş gibi başı hafifçe bir yana eğilmişti. Düzgün, bembeyaz elleri ahizeyi yerinden almak için kımıldamadı. Adam, yerinden hiç kımıldamadan sadece durdu. Tıpkı mumdan bir manken gibi...

BÖLÜM DÖRT

Yüzleri Olmayan İnsan Hırsızları

General Letbric-Stüvırt hastanenin koridorunda uzun adımlarla yürürken, Liz Şov ona yetişmek için güçlük çekiyordu. Yüzbaşı Munro, koridorun karşı ucunda belirdi ve General'i karşılamak üzere acele adımlarla yürüdü.

General eliyle arkasını işaret ederek oldukça ters bir sesle:

— «Şu kalabalık nasıl oldu da buraya geldi?» diye sordu, yüzbaşıya.

Munro:

— «Bilmiyorum, efendim», dedi. «Baharda gelen serçeler gibi hastaneye üşüştüler».

Munro, tatlı bir gülümsemeyle kendisine bakan Liz'e döndürdü bakışlarını.

General:

— «Bayan Şov, iki numaralı adamım Cimi Munro», Munro, başıyle bayan Şov'u selâmladı ve onlarla birlikte yürümeye başladı.

General sordu:

— «Şu telefon kulübesinin başına nöbetçi diktin mi?»

— «Evet, efendim. Nöbetçi kulübenin yanına kimseyi sokmamak emrini aldı».

Liz:

— «Görmeye gittiğimiz adamın. anladığım kadarıy-

le sizin şu esrarengiz Doktor olduğunu düşünüyorsunuz, değil mi?» diye sordu.

— «Kesinlikle eminim, Bayan Şov».

— «Telefon kulübesi nedeniyle mi?»

— «Evet, kulübe nedeniyle».

Munro:

— «Geldik, efendim», dedi. «Onu özel bir odaya yatırdılar».

Kapının önünde bir nöbetçi vardı. General nöbetçinin selâmını aldı ve odaya girdi.

Doktor Henderson, karyolanın başında duruyordu. Hasta, çarşafların altına iyice kaydığı için hiç görünmüyordu. Munro General'i doktora tanıştırdı.

Doktor Henderson:

— «Anladığıma göre bu esrarengiz hastamızın kimliğine ışık tutabileceksiniz, öyle değil mi, General?» diye sordu.

General başıyle olumlu bir işaret yaptı.

Henderson sözünü sürdürdü:

— «Bu takdirde, adamın fizikî yapısı üzerinde bir açıklama yapılırsa sevinirim».

Liz, şaşırmış göründü.

— «Ne demek istediniz?»

— «Kalp sistemi, şimdiye kadar gördüklerimden çok değişik. İki kalbi var gibi görünüyor. Üstelik, kanı bilinen insan kanlarından hiç birine benzemiyor».

Letbric-Stüvirt, duyduklarından memnun görünüyordu.

— «Çok güzel. Söylenenler bu adamın Doktor olduğunu gösteriyor».

General, hastanın çarşafların arasından görünen başına baktı.

— «Hatırladığım kadarıyle saçları siyahtı. Her halde geçirdiği şoktan ötürüdür».

Dikkatle hastanın yüzünü örten çarşafı çekti. Bir dakika kadar dikkatle baktı, sonra şaşkınlıkla doğruldu:

Liz:

— «Evet? Onu tanıdınız mı?» diye sordu.

General üzüntüyle başını salladı.

— «Bu adamı hiç görmedim».

Henderson sordu:

— «Emin misiniz?»

Şaşkınlık General'in sesini biraz sertleştirmişti.

— «Elbette, eminim».

Hastanın yüzüne bir kez daha baktı.

— «Bu adamı şimdiye dek hiç görmedim».

Yataktaki adamın gözleri birden açıldı ve adam, General'in gözlerinin içine baktı. Birden yüzüne aydınlık bir tebessüm yayıldı.

— «Letbric-Stüvırt, aziz dostum. Seni tekrar gördüğüme öyle sevindim ki!»

Munro:

— «Onu tanımamış olabilirsiniz, ama efendim», dedi. «O sizi çok iyi tanır görünüyor».

Şaşkına dönen General, tekrar uykuya dalmak üzere olan adama baktı. Sonra eğildi ve adamı uyandırmaya çalıştı.

— «Ama tanıyamaz. Tanıması mümkün değil».

Doktor Henderson, General'in hastasını rahatsız etmesine razı olmadı.

— «Fazla zorlamayın, General, hasta hâlâ halsiz, biliyorsunuz».

Ama General, doktora aldırmadı.

— «Bana bak, dostum, beni duyuyor musun? Kimsin sen?»

Adamın gözleri tekrar açıldı ve General'e öfkeyle baktı:

— «Saçmalamayın, Aziz dostum. Kim olduğumu biliyorsunuz. Ben Doktor'um».

— «Doktor olmadığınız gerçek!»

— «Aman böyle söyleme, dostum. Beni unutmuş olamazsınız».

Doktor, zorlukla yerinden doğruldu ve oturup eski dostuna şaşkınlıkla baktı. Sonra tane tane sordu:

— «Beni tanımadın mı? Peki Sibermenler, Yetiler sana hiç bir şey hatırlatmıyor mu?

— «Daha önce tanışmamış olduğumdan kesinlikle eminim».

Doktor, şaşkınlıkla elini yüzünde dolaştırdı. Yüzünde bir değişiklik olduğunu hissetti.

— «Oh Tanrım! Gerçekten de emin misin? Böylesine değişmiş olamam!»

Doktor bir an sustu, sonra bütün cesaretini toplamış gibi sordu:

— «Acaba bana bir ayna bulabilir misiniz?»

General'in işareti üzerine Henderson, dolaplardan birinden bir ayna aldı ve Doktor'a uzattı. Doktor aynada yüzünü inceledi. Aynada gördüğü yüz kendisine tamamen yabancıydı.

Doktor'un belleği anî sarsıntıyla karmakarışık oldu. Yakın geçmişteki olaylar parçalar halinde, kopuk kopuk gözlerinin önünden geçti. Zaman Lordları tarafından yakalanışı. Yargılama. Veda eden Cemi'nin yüzü. Doktor, gözlerinden çılgın bir ifadeyle çevresine bakındı. Genç subayı, kadını, doktoru, kendisine dikkatle bakan Generali gördü. Birdenbire çevresindeki yüzler, seçim yapması için Zaman Lordları tarafından gösterilen resimler gibi fıldır fıldır dönmeye başladı. Umutsuz bir çabayla yataktan kalkmaya yeltendi, sonra halsiz bir tavırla yatağın üzerine yığılıp kaldı.

General, onu uyandırmak için bir hareket yaptı,

ama bu kez Henderson, General'le Doktor'un arasına girdi.

«Bu adam her kimse, General, hâlâ benim hastamdır. Yorgun, zayıf ve dinlenmeye ihtiyacı var».

General çenesini oğuşturdu.

— «Olağanüstü bir durum. Gerçekten olağanüstü».

Sonra bir karara varmış gibi ekledi:

— «Bu adam, yolculuk yapabilecek duruma ne zaman gelir?»

Henderson omuz silkti.

— «Şu anda söylemesi çok güç».

General, Munro'ya döndü.

— «Bu adamın iyileşir iyileşmez, UNIT Karargâhındaki revire kaldırılmasını istiyorum. Şimdilik araştırmaları sürdürün!»

— «Emredersiniz, efendim».

Yatağın yanından uzaklaştılar.

— «Şu telefon kulübesinin önünde yine nöbet tutulsun. Kulübeyi karargâha götürmek için kamyon ve vinç göndereceğim».

General, yataktaki adama baktı ve başını salladı.

— «Bu adamın neden ötürü Doktor'un kişiliğini aldığını bilmiyorum. Fakat nedenini öğrenmek amacındayım».

Çok şaşırmış olan Munro kekeledi:

— «Şey... evet, efendim».

General, Munro kadar şaşkın olan Liz'e döndü.

— «Bağışlayın, Bayan Şov, boşuna bir yolculuk yapmış olduk. Doktor Henderson, bu binanın başka çıkış yolu var mı?»

Henderson, muayene etmekte olduğu hastasının yatağından doğruldu.

— «Sağa döneceğinize sola dönün, o zaman ön kapı yerine mutfaktan çıkabilirsiniz».

— «Teşekkür ederim, Doktor Henderson. Yine görüşürüz. Bayan Şov, Yüzbaşı Munro, gidelim».

General, peşinde Liz'le Munro olduğu halde odadan çıktı. Liz, General'in sesindeki sert ifadeye hiç gücenmedi. General'in, eski dostu Doktor'la karşılaşmadığından ötürü ne kadar şaşırmış, hayal kırıklığına uğramış olduğunu anlıyordu.

Hastanenin giriş holünde her şey daha sakindi. Gazetecilerin çoğu, General'in açıklamasını yeterli bulmuş ve bundan yararlanmak için hastaneden ayrılmıştı. Hükümetin kaybolmuş olan bir uzay aracı üzerindeki hikâye, Merih'ten gelmiş bir canavar hikâyesi kadar ilgi çekici değildi, ama hiç yoktan iyiydi. Yalnızca Wagstaffe, neden kaldığını bilmemekle birlikte hâlâ hastaneden gitmemişti.

Birdenbire dışardan gelen bir araba sesi duydu. Hastanenin dış merdivenlerine ulaştığında, UNIT'e ait olan arabanın park yerinden ayrılmakta olduğunu gördü. Wagstaffe, «General'in bizden saklayacak bir şeyi yoksa neden böyle arka kapıdan sıvışıyor», diye düşündü. Sonra Mullins'in hâlâ nöbet tutmakta olduğu acil servis kapısının önüne gitti.

— «Acaba Doktor Henderson'la görüşebilir miyim?»

— «Bana sormanız yararsız. İsterseniz bekleyin».

— «Boş ver. Büroya telefon edip geri döneceğim».

Wagstaffe, telefona doğru yürürken Mullins'in seslenmesi üzerine durdu.

— «Orada biri var. Uzun süreden beri orada».

Wagstaffe, telefon kabinesine doğru baktı. Kabinenin içinde hareketsiz duran adamı görebiliyordu.

Mullins sordu:

«Kim olduğunu biliyor musun? Garip bir adam. Sanki bakışları insanı delip geçiyormuş gibi».

Wagstaffe başını salladı.

— «Tanımıyorum. Bizden biri olmadığı gerçek. Bir süreden beri orada mı demiştin?»

Mullins başını sallayarak evetledi.

— «General'in buraya gelişinden beri».

Wagstaffe, telefon kabinesine doğru yürüdü.

— «Oradan çıkartalım, öyle değil mi?»

— «Sen söylesen daha iyi».

Wagstaffe, kabineye yaklaştı ve adamın koluna dokundu. Neşeli bir tavırla:

— «Acaba, bir telefon edebilir miyim, dostum?» dedi. «Anlıyorsun ya, acele bir telefon ederek haber vermeliyim ve...»

Kabinedeki adam birdenbire dönünce, Wagstaffe ansızın sustu. Mullins'e olduğu gibi, Wagstaffe'de adamın kor gibi bakışları karşısında şaşırdı. Sonra sözünü sürdürmeye çalıştı:

— «Yani demek istemiştim ki, bir süreden beri buradaydın ve...»

Adam, telefon kabinesinden çıktı, holü geçti ve kapıdan çıkıp gözden kayboldu.

Wagstaffe telefona baktı. Ahize yerinde duruyordu. «Adam telefonu hiç kullanmamış», diye düşündü. «Uzun süreden beri burada duruyordu. Tıpkı mumdan yapılmış bir manken gibi».

Doktor zayıf bir sesle:

— «Ayakkabılar», dedi. «Çok önemli. Ayakkabılarımı istiyorum».

Hemşire, Doktor'un nabzını yoklarken sakin bir tavırla gülümsedi, sanki bir çocukla konuşuyormuş gibi:

— «Size önce de söylemiştim», dedi. «Ayakkabıya ihtiyacınız yok, çünkü hiç bir yere gidecek değilsiniz».

Doktor kendi kendine, «Sen öyle zannet», diye düşündü. Doktor Henderson odaya girdiği zaman kendisini yastıkların üzerine bırakmıştı.

— «Durum nasıl, hemşire?»

— «İyi görünüyor, Doktor. Fakat nabzı çok garip».

Hemşire, nabız-ateş çizelgesini Henderson'a uzattı. Henderson, ciddî bir tavırla grafiği inceledi.

— «Bir dakikada on vuruş, ha! Bununla birlikte, onun için çok normal olabilir. Kalp atışları?»

— «Sağlam ve düzenli, efendim. Her iki kalbi de».

Henderson iç geçirdi ve Doktor'un üzerine eğildi. Yapmacık bir neşeyle konuştu:

— «Merhaba, dostum. Şimdi nasılsın bakalım?»

Doktor, tekrar:

— «Ayakkabılar», dedi.

Henderson, hemşireye döndü.

— «Zavallı adamın düşünceleri çok dağınık».

— «Ayakkabılarını merak eder görünüyor. Zannedersem, onların çalınmış olduklarına inanıyor».

— «Mademki ayakkabılarını istiyor, onları vermek çok daha iyi olur. Böylece, belki onu biraz canlandırmış oluruz».

Hemşire karyolanın altına eğildi ve kenarları esnek olan eski bir çift bot çıkardı. Doktor, hemen kolunu uzattı, botları hemşirenin elinden koparırcasına çekip aldı ve korumak istiyormuş gibi göğsüne bastırdı. Sonra tekrar yastıkların üzerine düştü; yüzünde mutlu bir tebessüm yeniden uykuya dalmış göründü.

Henderson endişeyle Doktor'a baktı.

— «Acaba beyinde bir zedelenme var mı? Uyanır uyanmaz hemen bir deney yaptırtacağım».

Hemşire garip hastasına baktı.

— «Gerçekten de çok düzensiz davranışları var». Henderson kaşlarını çattı.

— «Ben buradayken şu tansiyonunu ölçsek iyi olacak sanırım. Lütfen, tansiyon aletini getirir misin, hemşire?»

Hemşire odadan çıkarken karyolanın ayak ucunda asılı duran grafiği inceleyen Henderson, gördüklerine inanmayarak başını iki yana şiddetle salladı. Anatomi yapısı bilinen bütün tıp kurallarına aykırı olan bir hasta nasıl tedavi edilebilirdi? Şu akıl almaz röntgen filmleri!

Uyur gibi görünen Doktor, gözlerini dikkatle araladı. Henderson, grafiği incelemekle meşguldü ve arkası Doktor'a dönüktü. Doktor, botlarından önce birini sonra ötekini ters çevirip silkeledi. İkincisinden bir anahtar düştü. Doktor, derin bir soluk alarak gözlerini rahatça yumduğunda, anahtar avcunun içindeydi.

Bir ya da iki dakika süreyle küçük oda sessizdi. Doktor uykuya dalmış görünüyordu. Henderson, grafiği incelemeye dalmıştı. Ne Doktor, ne de Henderson, iki adamın sessizce odaya girdiğini fark etmedi. Adamlardan biri tekerlekli bir sandalyeyi sürüyordu.

Henderson, birinin odaya girdiğini içgüdüsüyle hissetti ve karşısında hemşireyi göreceğini tahmin ederek dalgın bir tavırla başını kaldırıp baktı. Dev bir adamın üzerine doğru geldiğini görünce korkuyla geriledi. Haykırmak için ağzını açtı, ama adamın iri eli, sanki bir sinekmiş gibi onu bir çırpıda yere serdi. Doktor Henderson, bayılmadan bir saniye önce kendisine vuran iri elin olağan dışı olduğunu fark etti. Derisi dümdüz ve bembeyaz bir eldi bu, üstelik tırnakları yoktu.

İriyarı iki adam süratle ve etkin bir biçimde hareket ettiler. Hasta, tüy gibi tekerlekli sandalyenin üzerine oturtuldu. Ansızın bağırmasını önlemek için ağ-

zına bir bant yapıştırıldı. Sonra, odadan çıkartılırken üzerine bir çarşaf örtüldü. Adam kaçırma olayı birkaç saniye içinde gerçekleştirilmişti. Odada, Henderson, inleyerek kımıldandı ve yerinden doğruldu. Zayıf bir sesle haykırarak imdat istedi.

İriyarı iki adam, tekerlekli sandalyeyi iterek koridorlardan geçtiler. Yan kapılardan birinde bir adam sessizce bekliyordu. Adam kusursuz ve tertemiz giyimliydi; kapıda, bir manken gibi kıpırdamadan duruyordu. Canlı ve hareketli olan tek yeri, birer kor parçasını andıran gözleriydi.

Tekerlekli sandalyeyi süren iki dev görününce, adam bir avluya bakan küçük yan kapıyı hemen açtı. İki adam, tekerlekli sandalyeyi sürerek avluya çıkınca, üçüncü adam da onların arkasından hastanenin avlusuna çıktı.

Küçük grup sessizce ve hızla hareket ederek hastanenin köşesini döndü. Hastanenin meyilli araba yolunun üstünde kapalı, küçük bir kamyonet duruyordu, kamyonetin arka kapıları açıktı. Tekerlekli sandalyede oturan Doktor, bu kamyonete doğru sürüldü.

Doktor birden canlandı. Tekerlekli sandalyenin kenarlarını tutarak ayaklarını kaldırdı, kamyonetin arkasına dayadı ve kendisini bütün kuvvetiyle geriye doğru itti. Tekerlekli sandalye, iki adamın arasından hızla geçti ve bir çite yaslandı. Doktor önce üzerindeki çarşafı attı sonra da ustaca bir manevrayla sandalyeyi çevirdi. Ayaklariyle asfaltı iterek dik araba yolundan yıldırım hızıyle inmeye başladı.

İki adam, sanki onun peşinden koşmak istermişçesine döndüler ama şeflerinden aldıkları bir işaretle kamyonetin arkasına atladılar. Şefleri direksiyona geçti ve Doktor'u izlemek üzere kamyoneti döndürdü.

Doktor Henderson sarsak adımlarla hastanenin gi-

riş holünü geçti, danışma memurunun şaşkın bakışları altında kapının önündeki merdivenlere çıktı, boğuk sesle haykırdı:

— «Oradalar! Durdurun onları! Durdurun onları!»

Tam bu sırada Yüzbaşı Munro, UNIT'e ait bir ciple hastanenin önüne geldi. Henderson'un merdivenler üzerine yığıldığını, Doktor'un hastane ana kapısından bir tekerlekli sandalye üzerinde kaybolduğunu ve iki garip tavırlı adamın, yine aynı garip görünümlü üçüncü bir adam tarafından kullanılan kapalı kamyonete atladıklarını ve kamyonetin bir dönüş yaparak Doktor'un peşine düştüğünü gördü.

Munro hemen cipi sert bir dönüşle çevirdi ve kapalı kamyonetin arkasından sürdü. Cipi bir elle kullanırken beylik tabancasını çekti ve kamyonetin lastiklerine doğru birkaç el ateş etti, ama tutturamadı. Tabancayı kanepenin üzerine attı ve tüm dikkatini yola verdi.

Bu arada Doktor, dik yokuştan aşağıya doğru hızla iniyor ve hastaneden uzaklaşıyordu. Peşinden gelmekte olan kamyonetin giderek yaklaştığının farkındaydı. Kamyonet iyice yaklaştığında, Doktor, tepeyi çevreleyen çitin arasında daracık bir boşluk gördü. Görmüş olduğu boşluktan daracık bir patika Oksley Ormanına doğru uzanıyordu. Doktor, tekerlekli sandalyeyi sert bir manevrayla sağa döndürüp çit arasındaki boşluktan geçerken, sandalye neredeyse tepetaklak oluyordu.

İnsan hırsızlarını taşıyan kapalı kamyonet Doktor'un bir saniye önce geçmiş olduğu yerde sert bir frenle durdu. İriyarı, sessiz iki adam Doktor'un arkasından koşmak üzere kamyonetten aşağı atladı.

Sonra, peşlerine düşmüş olan UNIT'e ait cipin sesini duydular. Sanki gaipten bir emir almış gibi birden dönüp kamyonete atladılar ve kamyonet lastiklerini öttürerek hızla hareket edip uzaklaştı.

Munro, acı bir frenle Doktor'un biraz önce geçmiş olduğu çit aralığının önünde durdu. Kanepenin üzerinde duran tabancasını aldı ve kamyonetin tekerleklerine ateş etti, ama bu kez de ıskaladı. Kamyonet bir saniye sonra yolun virajında gözden kayboldu. Munro, bir an kamyonetin peşine düşüp düşmemeyi düşündü, sonra Doktor'un geçmiş olduğu aralıktan patika boyunca baktı. Yüz metre kadar ötede bulunan tekerlekli sandalyeyi gördü. Sandalye yan yatmıştı ve havadaki tekerleği hâlâ dönüyordu. Devrilmiş sandalyenin tam önünde karanlık bir şekil gördü. Munro, kaçırılmak istenen adamı kurtarmanın, suçluları yakalamaktan çok daha önemli olduğuna karar vererek, Doktor'un geçtiği patikaya daldı ve koşmaya başladı.

Fakat Sandalyenin yanına ulaştığında, Doktor olabileceğini düşündüğü karaltının birkaç battaniyeden başka bir şey olmadığını anladı. Munro, çevresine bakınarak dikkatle dinledi. Ağaçların arasında kaybolmak üzere olan ayak sesleri duydu.

— «Hey, buraya gel!» diye bağıdı. «Onlar kaçtılar, artık kurtuldun!»

Doktor, vücuduna ve yüzüne çarpan dallara aldırmadan bütün hızıyle koşuyordu. Çok anî olarak oluşan olayların karmaşıklığı nedeniyle kafasında tek düşünce vardı. Peşindeki avcılardan kurtulmak için içgüdüsüyle inine koşan vahşî bir hayvan gibi, TARDIS'in güvenliğine sığınmaktan başka şey düşünmüyordu.

Bir elinde daha önce botunun içine saklamış olduğu içine güvenlik veren anahtarı sıkı sıkı tutuyordu. Öteki eliyle ağzna yapıştırılmış olan bantı açmaya çalıştı. Bir saniye kadar durarak banttan kurtulmayı denedi. Sonra arkasından doğru gelen bağrışmaları ve koşan adım seslerini duydu. Doktor, ağzındaki bantı çıkartacağına kaçmasının daha doğru olacağını düşüne-

rek koşmaya başladı Tabiî, peşinden koşanın kendisine yardım etmekten başka şey düşünmeyen Munro olduğunu bilemezdi.

Ağaçların öte tarafındaki Onbaşı Forbes ve adamları da koşuyordu. Forbes, hastane yönünden gelen silah seslerini duymuş ve içgüdüsüne uyarak silah seslerini duyduğu yöne doğru adamlarıyle birlikte koşmaya başlamıştı. Ormanın başka kesimlerinden de, silah seslerini duyan askerler Doktor'un bulunduğu yere doğru koşmaya başlamışlardı.

TARDIS'in başına dikilmiş olan nöbetçi de ormandaki gürültüleri duyabiliyordu. Asker, sabahın erken saatlarından beri, iç sıkıcı ormanın koyu gölgeli ağaçları arasında nöbet tutuyordu. Asker üşümüştü, yorgundu, açtı ve paniğe kapılmaya hazırdı. Munro'nun tabancasından atılan kurşunlar onu da alarma geçirmişti. Şimdi ormanın her yanından sesler, haykırışlar geliyordu. Asker, tüfeğinin namlusunu sağa sola çeviriyor ve her yönü bir anda namlusunun altında tutmaya çalışıyordu.

Birdenbire ağaçların arasında beliren beyazlar giyinmiş bir gölgenin üstüne doğru gelmekte olduğunu gördü. Hemen dipçiği omzuna dayadı, çatlak bir sesle haykırdı:

— «Dur! Dur yoksa ateş ederim!»

Her yönden kendisine doğru yaklaşmakta olan UNIT askerlerinin çıkardığı seslerin arasında kalan Doktor, biraz ötesindeki düzlükte duran TARDIS'in mavi şeklini gördü. Bütün gücünü bir kez daha toplayarak kendisini güvence altına alabileceği TARDIS'e doğru fırladı. Ağaçların arasındaki sık çalılardan çıktığında TARDIS'in önünde beklemekte olan askerin tüfeğini omuzlamış nişan aldığını gördü. Doktor askeri uyarmak için bağırmak istedi, ama ağzında hâlâ bant var-

dı. Birden tüfeğin gürültüsünü duydu, başında keskin bir acı hissetti, sonra çevresi karardı. Doktor, olduğu yerde döndü ve yığılıp kaldı.

Birkaç saniye sonra Forbes ve iki adamı düzlüğe ulaştılar.

Nöbetçi asker ne söyleyeceğini bilemiyordu.

— «Ateş etmek zorundaydım, Onbaşım. Bana saldırdı. Üzerime doğru geliyordu!»

Forbes, Doktor'un hareketsiz vücuduna baktı.

— «Sana saldırdı, öyle mi? Silahsız, pijamalı bir adam sana saldırdı, ha?»

— «Onu durması için uyardım, Onbaşım. Cevap vermedi».

Forbes çömeldi, Doktor'u inceledi, sonra yavaşça sırt üstü çevirdi.

— «Cevap veremezdi», dedi. «Birisi ağzına bant yapıştırmış».

Onbaşı Forbes, Doktor'un kireç gibi bembeyaz olmuş yüzüne baktı. Doktor'un alnında insanı şaşırtacak derecede parlak kırmızı renkli kan lekesi vardı. Forbes, Doktor'un boynundaki damara parmağını dokundurarak nabzına baktı. Nabız atmıyordu.

Munro koşarak düzlüğe çıktı ve Doktor'un çevresine toplanmış olan askerleri gördü.

— «Ne oldu, Onbaşı? Adamın bir şeyi yok ya?»

Forbes başını kaldırıp Yüzbaşı Munro'ya baktı.

— «İyi değil, Yüzbaşım. Her halde ölmüş».

BÖLÜM BEŞ

Robot Adam - Otonlar

Yüzbaşı Munro, hastanenin holünde aşağı yukarı dolaşıyor, General'e ne cevap vereceğinin provasını yapıyordu. Sonunda içini çekti. Olayı neresinden ele alırsa alsın sonuç kötü çıkıyordu. Bir arabanın hastaneye yaklaşmakta olduğunu duyunca, gelenleri karşılamak üzere hastanenin önüne çıktı.

General resmî arabasından indi. Yüzünün her hattında, tüm tavırlarından öfkeli olduğu açık seçik görünüyordu. Munro, sert bir selâm verdi.

General, bastonunun ucuyle kasketinin vizyörüne dokunarak Munro'nun selâmını aldı ve sordu:

— «Neler oldu?»

Munro derin bir iç geçirdi. Durum korktuğundan daha da kötü olacağa benziyordu.

— «Bir çeşit baskın yapıldı, efendim. Doktor Henderson'la nöbetçimizi bayılttılar ve hastayı kaçırmaya çalıştılar».

— «Kim yaptı?»

— «Kesinlikle bilmiyoruz, efendim».

General sert sesle:

— «Görünüşe göre, denenmiş ve başarılmış», dedi.

— «Tam olarak başarıldığı söylenemez, efendim. Hastayı tam dışarı çıkarmak üzerelerken ben geldim. Hasta, karışıklık arasında kaçtı, onlar da onun peşinden gittiler. Ben de peşlerine düştüm».

— «Ve onları kaybettin».

— «Şey... evet, efendim. Hasta, ormana kaçmıştı. Önünde bulduğumuz polis kulübesine ulaşmak istediğini sanıyorum. Onu geri getirmenin daha önemli olduğunu düşünmüştüm».

— «Oysa, zavallı adam kendi askerlerimizden biri tarafından vuruldu, öyle değil mi?»

Munro, kendisini savunmak gereğini duydu:

— «Çok şaşırtıcı bir durumdu, efendim», dedi.

General terslendi:

— «Tam bir fiyasko! Zavallı adam şimdi nasıl?»

— «Asıl sorun da bu, efendim. Kimse durumunun nasıl olduğunu bilmiyor».

— «Onu görsem iyi olacak».

Munro, General'in yanında yürürken:

— «İyi bir haber var, efendim», dedi. «Bizimkiler şu göktaşlarından birini bulmuşlar. Daha doğrusu, bir parçasını. Şimdi buraya getirmek üzereler».

Odaya girerlerken, General:

— «Ordunun bir iş başardığını duyduğuma sevindim», dedi.

Hâlâ kendisini toparlayamamış olan Doktor Henderson, yine yatağa yatırılmış olan hastasının üzerine eğiliyordu. Doktor hiç kımıldamadan yatıyordu. Henderson'la hemşire Doktor'un başına bir çeşit aleti takıyorlardı.

General odaya girerken Henderson, başını kaldırıp baktı ve selâm verdi.

— «Olağanüstü. Tamamen olağandışı. Şu göstergelere bakın».

General göstergelere baktı, ama bir şey anlayamadı.

— «Durumu nasıl?» diye sordu.

Henderson açıkladı.

— «Bu alet, beynin hareketlerini gösterir. Normal olarak bu çizgi, hasta baygın bile olsa inip çıkar».

General, grafiğe baktı. Bir şey söylemesi gerektiğine karar vererek:

— «Fazla bir hareket yok, öyle mi?» dedi.

Henderson sabırsızdı.

— «Söylemek gerekirse, olan hiç bir şey yok».

— «Ölmedi, değil mi?»

— «Evet. Fakat sanki ölüme ağır ağır yaklaşıyormuş gibi».

Munro:

— «Kurşun yarasıyle ilgili mi?» diye sordu.

Henderson başını 'hayır' anlamında salladı.

— «Kurşun sadece başını sıyırıp geçmiş. Bu durumunun nedeni olamaz».

General, bu tıbbî ıvır zıvırla sıkılmaya başlamıştı.

— «Şu halde bu durumunun nedeni?»

Henderson düşünceli bir tavırla çenesini sıvazladı.

— «Yalnızca bir varsayım, ama sanırım bu koma, bilinçli olarak yapılıyor».

General sordu:

— «Yani, adam kendi kendisini mı komaya sokuyor? Neden böyle yapsın?»

Henderson:

— «Yine, yalnızca bir varsayım», dedi. «Bir çeşit tedavi işlemi olabilir. Vücudu, geçirdiği tüm gerilimlerin üstesinden gelebilmesi için verilen bir fırsat».

General karyolaya yaklaştı ve uyuyan Doktor'un yüzünü inceledi. 'Hakkında duyduğum her şey, onun Doktor olduğunu gösteriyor', diye düşündü. 'Telefon kulübesi, garip fiziksel yapı. Üstelik beni de tanıdı. Beni gerçekten tanıdı. Sibermenleri ve Yetileri biliyor. Fakat hiç benzerlik yok. Hem de hiç benzerlik yok. Yüz, boy, vücut yapısı, saçların rengi... hepsi tümüyle değî-

şik. Bununla birlikte...' General, Doktor olarak tanıdığı adam hakkında akıl almayacak şeyler biliyordu. Görünüşündeki değişiklik, onun hakkında bildiği bir sürü garip şeyden daha mı garipti?

General karyolanın yanından uzaklaştı.

— «Durumu hakkında sık sık bilgi isterim. Konuşabildiği zaman da bilgim olsun».

Henderson:

— «Ah, elbette», dedi. «Ah, sahi aklıma geldi, bunu avcunda bulduk».

Henderson, General'e küçük bir anahtar verdi.

— «Parmaklarını zorla açmak zorunda kaldık. Anahtarı gerçekten de bir türlü bırakmak istemiyordu».

General düşünceli bir tavırla:

— «Evet», dedi. «Anahtarını kaybetmek istemezdi. Teşekkür ederim, Doktor Henderson».

General döndü ve kendisini izleyen Munro'yla birlikte odadan çıktı.

Hastanenin dışında, iki asker tahtadan bir cephane sandığını bekliyordu.

Munro:

— «Göktaşının parçaları olacak», dedi.

Bir asker, sandığın kapağını açtı ve General dikkatle sandığın içine baktı. Sandık yarısına kadar bir çeşit donuk yeşil renkli, düzgün, cama benzeyen parçalarla doluydu.

Munro:

— «Bütün bulabildiğimiz bu kadar, efendim», dedi. «Yere çarptığı zaman kırılmış olmalı».

General küçümser bir tavırla burnunu çekiştirdi.

— «Bunca gayrete karşı alınan küçük bir sonuç. Araştırmayı sürdürün. Bütün bir parça bulmaya çalışın. Sandığı arabamın bağajına koyun. Bayan Şov, bu parçalara bir göz atar».

Askerler sandığı alıp götürdüler. General, Munro' ya döndü.

— «Telefon kulübesi karargâhın yolunu tuttu. Hastanede sürekli nöbetçi bulundurulmasını istiyorum».

Munro:

— «Emredersiniz, efendim», dedi. «Size söz veriyorum, onu bir kez daha kaybetmeyeceğiz».

General dönüp hastaneye baktı.

— «Beni şaşırtan şu, acaba onu neden kaçırmak istediler?»

— «Belki onlardan biriydi. Onu kurtarmaya çalışmış olabilirler».

— «Onları yakından gören var mı hiç?»

Munro gururlu bir tavırla:

— «Daha da iyisi var, efendim», dedi. «Reislerinin bir resmi var elimizde».

Munro, bir resim çıkartıp General'e uzattı. General, hastaneyi ziyareti sırasında çekilmiş olan resme dikkatle baktı. Resimde General, gazetecilerle konuşurken görünüyordu.

Munro:

— «İşte o, efendim», dedi.

Resimde, General'in arkasında duran bir adam görünüyordu. Adam iyi giyimliydi, yüz hatları düzgündü ve bakışları dikti.

Munro:

— «Onu birçok kişi hatırladı, efendim», dedi. «Burada bir gazeteci olarak gelmiş».

— «Öteki iki adam?»

Munro itiraf etmek zorunda kaldı :

— «Pek geçerli bir bilgi alamadık. Yalnız, çok iriyarı adamlarmış. Ayrıca, yüzlerinden bomboş, garip bir ifade varmış. Belki de yüzlerinde çoraptan maskeler vardı».

General arabasının kapısını açtı.

— «Yapılacak üç şey var, Munro. Göktaşlarını arayın, hastanedeki adamı koruyun, kaçırma olayı üzerindeki soruşturmayı sürdürün. Bir haber alındığı takdirde beni karargâhtan arayın».

General'in arabanın kapısını kapaması üzerine şoför gaza basarak uzaklaştı. Munro, arabanın arkasından baktı. Kendi kendine, 'Hepsi bu kadar mı, Generalim', diye düşündü. 'Peki, boş zamanımda acaba neyle oyalanmamı istersiniz?'

Harry Ransome, kendisine yabancı olmayan yoldan arabasını plastik fabrikasına doğru sürerken kafası karmakarışıktı. Düşünceleri, Amerika'ya yaptığı iş yolculuğundan sonra evinde bulduğu akıl almaz, inanılmaz mektup üzerinde dönüp dolaşıyordu.

'Mektubu olduğu gibi kabul edecek değilim', diye düşündü. 'Bana bir açıklama yapmaları gerekiyor ve bu açıklamayı yapacaklar'. Harry, fabrikanın ana kapısından geçti ve arabasını fabrika park alanındaki her zamanki yerine park etti. Kanepenin üzerinde duran içi evrak dolu çantasını aldı, arabadan indi ve kendisini toparlamak için bir dakika kadar olduğu yerde kımıldamadan durdu. Harry, şık giyimli, otuzuna henüz basmış, sevimli ve neşeli, üstün yetenekli bir satıcıydı. Fakat, fabrikaya doğru kararlı adımlarla yürürken yüzünde ciddî bir ifade vardı.

Danışma masasında oturan sekreter kendisine yabancıydı. Kızın yüzünde garip bir ifade vardı ve yüzü taşbebek kadar güzeldi. Harry kapıdan girdiğinde kız, başını kaldırıp ilgisizce baktı.

— «Adım Ransome. Tanışmadık, ama her halde adımı duymuşsunuzdur. Burada çalışırım... ya da çalışır-

dım. Satış ve Planlama Dairesi Başkanı olarak. Uzun yıllar bu fabrikada çalıştım».

Kız cevap vermedi. Ransome derin bir soluk aldı.

— «Bay Hibbert'le görüşmek üzere geldim. Merak etmeyin, size kızmaz. eski arkadaşız. Siz rahatsız olmayın, ben yolu biliyorum».

Ransome, kararlı bir tavırla kızın yanından geçti ve fabrika bölümüne girdi. Sonra şaşkınlıkla durdu. Her şey değişikti. Üretim hattında çalışan beyaz önlüklü kızlar, bebeklerin başlarını, kollarını, bacaklarını ve vücutlarını yapan eski tip makineler yoktu. Üretim alanı tamamen boştu. Eski makinelerin yerini şimdi, sonderece modern makineler almıştı ve bu makineler işçi gereği göstermeden kendiliklerinden uğuldayarak çalışıyordu.

Ransome, 'Otomat', diye düşündü. 'Her şey otomat yönetime dönüşmüş'. Yeni makinelerin arasından geçerek bir kapıya yöneldi. Kapı kilitliydi. Kapının üzerinde bir yazı vardı: «Yasak Bölge... Kesinlikle Özel». Ransome inatçıydı. 'Bunu yapamazlar', diye düşündü. 'Burası benim atelyem. Yani, atelyemdi.' Çevresine bakındı, birdenbire içinin endişeyle burkulduğunu hissetti. Sonra, fabrika üretim alanını geçerek, Hibbert'in bürosuna giden birkaç basamak merdiveni çıktı.

Ransome'in gözden kaybolması üzerine, biraz önce açmaya çalıştığı kapı açıldı. Bir adam kapının önünde durdu ve büroya çıkan birkaç basamaklı merdivene doğru baktı. Bu adam, çok temiz giyinmişti, yüzü oldukça yakışıklıydı ve gözleri birer kor parçası gibiydi.

Ransome, Hibbert'in kapısını şöyle bir vurdu, sonra cevap beklemeden açtı. Bir saniye kadar kapıda durarak, çalışma masasının arkasında oturan adama baktı. 'Eski dostumuz Corc Hibbert', diye düşündü. 'Dış görünümünde en küçük bir değişiklik bile yok'.

Hibbert ağır ağır ayağa kalktı. İfadesiz bir sesle:

— «Harry», dedi. «Seni hiç beklemiyordum».

— «Beklemiyor muydun? Ama beklemeliydin».

Ransome, iç cebinden bir mektup çıkardı ve Hibbert'in masasının üstüne attı.

— «Bütün bunların anlamı nedir, George?»

Hibbert yine ifadesiz bir sesle:

— «Mektup her şeyi açıklıyor», dedi.

— «Hiç bir şeyi açıkladığı yok».

Ransome çantasını açtı, büyük bir taşbebek çıkartıp masanın üzerine koydu. Hibbert, taşbebeğe ilgisizce baktı. Taşbebek, son derece şık giydirilmişti, sarı saçları bukle bukleydi ve dudaklarında sevimli bir gülümseme vardı. Ransome, çantasından uzaktan kontrol yapabilen elektronik bir alet çıkardı ve düğmesine bastı. Taşbebek hemen ayağa kalktı ve Hibbert'in kâğıtlarını birbirine karıştırarak, deri kaplı geniş masanın üzerinde yürümeye başladı. Ransome ikinci bir kontrol düğmesine bastı ve taşbebek, yüksek, tatlı bir sesle konuşmaya başladı: 'Anne, anne beni gezmeye götür. Anne anne, bana şeker al. Anne, anne...'

Ransome kontrol aletini masanın üzerine atınca bebek sustu. Sonra ağır ağır yüzükoyun yuvarlandı. Ransome derin bir soluk aldı.

— «Bizim tanınmış A. 1 Yürüyen - konuşan bebeğimiz. Hatırladın mı?»

Hibbert'in cevap vermemesi üzerine Ransome, konuşmasını sürdürdü:

— «Bu bebeği bulduğum zaman beni destekleyeceğini söylemiştin. Beni Birleşik Devletlere yollayarak Amerikalılarla birlikte yapılacak bir üretim ortaklığı aramamı istemiştin. Eğer işler istediğimiz yönde gelişecek olursa, bütün üretimi bu bebeklerin yapımına yönelteceğimizi söylemiştin. Beni işe ortak yapacaktın».

Ransome soluk almak için sustu. Hibbert hâlâ kı-

mıldamadan oturuyor ve hiç konuşmuyordu. Ransome, çantasından bir tomar kâğıt çıkartıp masanın üzerine attı.

— «Evet, hepsi burada. İmzalanmayı bekleyen anlaşmalar. Bir yığın sipariş. Eve döndüğümde ne buluyorum? Bütün anlaşmayı ortadan kaldıran ve beni işten atan bir mektup!»

Ransome, yakarırcasına Hibbert'e baktı. Fakat yaşlı adam hâlâ susuyordu. Ransome'ın ses tonu değişti.

— «Corc, bu proje üzerinde birlikte çalıştık. Dost olduğumuzu sanıyordum. Planlarda bana yardım ettin, bana cesaret verdin. Oysa şimdi, her şeyi bir mektupla yok etmeye çalışıyorsun. Bana bir yönden bir açıklama yapmak zorunluğunda olduğunu anlamıyor musun?»

Hibbert, sonunda başını kaldırıp baktı.

— «Mektubun içinde bir de çek vardı. Karşılık için yeterli bir paraydı».

Ransome'un sesinde alaylı bir ifade vardı:

— «Oh, evet. Çok cömertçe verilen bir miktar. Ama ne yazık ki asıl sorunumuz bu değil. Ben nedenini öğrenmek istiyorum».

Hibbert ifadesiz bir sesle:

— «Bu karar için nedenler vardı», dedi. «Son derece olağanüstü nedenler. Daha fazla bir açıklama yapamam».

— «Neden? Neden açıklama yapamazsın?»

— «Yeni politikamız. Yeni bir politikamız var. Artık bebek üretimi yapmıyoruz. Fabrikayı başka işlerin üretimi için değiştirdik».

Ransome ısrarla:

— «Bu buluşumuz şimdiye dek yaptıklarımızın en iyisi», dedi. «Bunun içinde bir servet yattığını kendin söylemiştin».

Hibbert tekrarladı:

— «Yeni bir politikamız var».

— «Peki, benim atelyem ne oldu?» diye ısrar etti. «Neden oraya giremiyorum?»

Hibbert yüzünde heyecanlı bir ifade belirdi.

— «Oradan uzak dur, Harry. Oraya girmemelisin. Güvenceli olmaz».

— «Peki, aletlerim, takımların ne oldu?»

— «Sana göndereceğiz. Oraya yaklaşmayacağına söz vermelisin. Buraya gelmemeliydin, Harry. Buraya gelmen tehlikeli».

Ransome, eski arkadaşına merakla baktı. Hibbert'in tavırları tümüyle değişmişti. İnsancıl olmayan tavırlarından kurtulmuş gibiydi. Şimdi, Hibbert'in eski kişiliğinin izleri belirmeye başlamıştı. Fakat korkmuş, şaşkın görünüyordu.

Ransome yumuşak dille:

— «Beni dinle, Corc», dedi. «Sana kafa tuttuğum için beni bağışla. Ters giden bir şey mi var? Başın bir yönden dertte mi?»

Hibbert, sanki kafasındaki düşünceleri dağıtmak istermiş gibi başını salladı. Sonra heyecanla:

— «Harry... Harry, buradan hemen gitmelisin», dedi. «Öldürecekler...»

Büronun kapısı hızla açıldığında Hibbert sustu. Kapıda bir adam durdu. Adamın kılığı tertemizdi, yüzü düzgün hatlıydı ve bakışları keskindi.

Ransome:

— «Sen de kimsin?» diye sordu.

Adam konuşmadı, ama yine eski, buz gibi ifadeli sesiyle cevap veren Hibbert oldu:

— «Bay Çening, yeni ortağım. Bu tartışmayı sürsürmenin anlamı yok. Mektup her şeyi açıklıyor. İyi günler, Harry».

Ransome, konuşmak için ağzını açacak oldu, ama Çening'in yakıcı bakışları içindeki konuşma isteğini kırdı. Taşbebeği ve kâğıtları alelacele çantasına tıkıştırdı, sonra âdeta kaçar gibi, kapıda kımıldamadan duran Çening'in yanından süzülerek odadan çıktı. Adamın yakıcı bakışlarının, fabrika üretim alanını geçerken kendisini izlediğini biliyordu. Arabasına binip hızla fabrikadan uzaklaştığı zaman kendisini güvenlik içinde hissetti.

Arabanın sesi artık duyulmaz olunca Çening, buz gibi bir tavırla Hibbert'e döndü.

— «Durumu iyi yönetemedin».

— «Kolay değildi. Yıllardan beri burada çalışmıştı. Biz... dosttuk».

Hibbert daha fazla konuşmadı. Bir yönden, 'arkadaşlık' kelimesinin Çening için bir anlam taşımadığını biliyordu.

Çening'in soğuk sesinde kuşkulu bir ifade vardı.

— «Mektup açıktı. Önerilen para da yeterliydi. Neden durumu olduğu gibi kabullenmedi?»

Hibbert bir deneme daha yaptı:

— «Benimle çalışmak hoşuna giderdi. Yalnızca parayla değil, projeyle çok ilgiliydi».

— «Doğru dürüst yazılan bir mektup tepki göstermesini önleyecekti».

Hibbert alnını oğuşturdu. Konuştuğu zaman sesi öfkeliydi.

— «Söylediğin kadar kolay bir iş değil. İnsanları anlamıyorsun. İnsanlar her zaman her şeyi önceden kestiremezler».

Çening, öfkeyle Hibbert'e döndü. Hibbert, adamın beynini yakan bakışları altında bir adım geriledi. Fakat Çening, yumuşak, hemen hemen nazik sayılacak bir dille konuştu:

— «Ransome denilen adamın ziyareti seni rahatsız etti. Ama artık bitti. Geri dönmeyecek. Yapacağın bütün iş, sanki hiç bir şey değişmemiş gibi fabrikayı yönetmek. İlk görevin bu, Hibbert. Anlıyor musun?»

Çening'in bu ses tonuyla konuştuğu her zaman olduğu gibi Hibbert sakınleşmiş olduğunu hissetti. Kafasındaki kötü düşünceler silindi ve eskisi gibi kendinden emin bir tutuma büründü. Her şey çok basitti. Yapacağı tek şey, Çening'in emirlerini uygulamaktı; o zaman her şey düzelecekti. Çening'in söylediklerini yapmak zorunluğundaydı, çünkü... çünkü... Hibbert, nedeni hatırlayamadığını kavradı. Fakat Çening'e baş eğmesi gerektiğini, onu kızdırdığı takdirde sonucun korkunç olacağını biliyordu. Hibbert'in yüzü, belleğinde kökleşmiş bir korkuyla buruştu. Çening'in yatıştırıcı sesini duyunca yine sakinleşti.

— «Anlıyor musun, Hibbert? Anlıyor musun?»

Hibbert sakin bir ifadeyle:

— «Evet, anlıyorum», dedi.

Çening döndü ve büronun penceresinden sıkıntılı bir tavırla Oksley Ormanının başlangıcını gösteren ağaç dizisine baktı.

— «Enerji ünitelerinden ikisi hâlâ kayıp. Otonlar onları henüz bulamadılar».

Hibbert endişeyle:

— «Belki yere indikleri sırada parçalanmışlardır»,

— «Belki. Ya da kendilerini gezegeninizin toprağına fazlaca gömdüler».

— «Hastanedeki adamın onlardan birini bulduğunu sanıyor musun? Onu yine ele geçirmeye çalışacak mısın?»

— «Hayır. Çok tehlikeli».

— «Eğer enerji üniteleri gömülmüşse, onları nasıl bulacaksın?»

— «Sinyallerini kuvvetlendireceklerdir. Oton şu sıralarda onları arıyor. Oton onları bulacaktır».

Hibbert merakla Çening'e baktı.

— «Bu enerji ünitelerinden sanki canlıymış gibi söz ediyorsun».

Çening döndü, karşısındaki yetersiz ve yeteneksiz insana baktı. Zekâsı ne kadar da kıttı. Zihni ne kadar kolaylıkla kontrol altına alınabiliyordu. Kısa sürede bu saçma küçük hayvanlar yok edilecek, onların yerini Nestenlerin üstün zekâsı alacaktı. Bununla birlikte, bu yaratık işe yarıyordu. Cesaret verilmeli, övülmeliydi.

Çening yumuşak sesle:

— «Enerji, yaşamın canlı bir biçimidir, Hibbert», dedi.

Hibbert'in endişesi ısrarlıydı.

— «UNIT'ten ne haber? Acaba bir şeyden şüpheleniyorlar mı?»

Çening, soğukça gülümsedi.

— «Şüphelenseler bile, zekâları gerçeği kabul edecek kadar gelişmemiştir... gerçeği kavradıkları zaman da çok geç olacak. UNIT'ten korkmamız için bir neden olduğunu sanmıyorum».

Sam Seeley, kulübesinin arka kapısından çıktı. Karısının kendisini izlemediğini anlamak için şöyle bir baktı, sonra acele adımlarla, bitkilerin gelişi güzel büyümüş olduğu uzun bahçenin sonunda bulunan harabeye dönmüş sundurmaya gitti. Usulca kapıyı açıp içeri süzüldü ve kapıyı sıkıca kapadı. Sonra, sinsi sinsi tezgâhının altından eski, saç bir sandığı çekip çıkardı ve kapağını açtı. Yeni bir oyuncağa sahip olmuş çocuk gibi, Sam, hazinesine bir göz atmadan yapamıyordu. Bulmuş olduğu bu şey ona şöhret ve zenginlik getirecekti.

'Hele, şu sersem askerler ormanda ancak Sam Seeley gibi bir kişinin kaybolan bir şeyi bulabileceğini kavrasınlar, gerisi kolay', diye düşündü.

Seeley, yeşil küreyi titreyen ellerle açtı, sonra hafif hafif okşadı.

— «Sen benim için bir ya da iki sterlin değerdesin, güzelim. Hepsinin aklı başına gelene kadar biraz daha birlikte kalacağız».

Sam, kendisine şükran borcu duyan hükümetin büyük bir ödül vereceğini tasarladı. Resmi gazetelerde çıkacaktı. Belki gazeteciler kendisiyle bir röportaj yapacaklardı. Sam zenginlik ve ün hayaline öylesine dalmıştı ki, kürenin önceleri hafif, sonraları daha güçlü biçimde yemyeşil bir ışıkla yanıp sönmeye başladığını görmedi bile.

Ormanın yakın bir yerinde, Oton, bir ağacın altında kımıldamadan duruyordu. Vücut şekli insana benziyordu, ama insan değildi. Sırtında siyah, askılı bir işçi tulumu vardı. Yüzü kabaca bir insan yüzünün taklidiydi, ama henüz tamamlanmadığı için kaba hatlıydı. Oton sessiz, hareketsiz duruyor ve bekliyordu.

Seeley'in sandığından çıkarttığı küre yeşil ışıklarla yanıp sönmeye başlar başlamaz, Oton canlandı. Vücuduyle birlikte bir radar anteni gibi önce bir yöne, sonra öteki yöne döndü. Sonunda belirli bir noktayı bulunca kımıldamadan durdu. Tereddüt ediyormuş gibi bir dakika kadar bekledi, sonra sarsak adımlarla koşmaya başladı. Oton, önüne çıkan çalıları, dalları ezerek düz bir hat üzerinde koşuyordu. Yalnız, ağaç gibi büyük cisimlerin karşısında hafifçe yön değiştiriyordu. Fakat her defa, aynı yöne dönüyor, kendisini çağıran sinyale doğru koşuyordu.

Sam Seeley, zenginlik düşünden çok iyi tanıdığı bir sesle uyandı.

— «Sam, Sam Seeley! Orada ne yapıyorsun?»

Sundurmanın penceresinden bakınca karısı Meg'in hızlı adımlarla yürüyerek geldiğini gördü. Sam hemen küreyi tekrar sandığa koymak istedi, ama elinden kayan küre tezgâhın altına yuvarlandı.

Sam, hâlâ yeşil ışık yansıtan kürenin üzerine hemen bir çuval parçası attı.

Ormanda, yaklaşmakta olan Oton, sanki sinyaller güçlenmiş gibi koşu hızını artırdı.

Sundurmanın kapısı ardına kadar açıldığında Sam, masum bir tavırla başını kaldırdı. İnce yapılı, cılız görünüşlü, önüne çiçekli eski bir önlük takmış olan karısı Meg, kapının eşiğinde durdu ve kuşkuyla baktı.

— «Burada ne halt ediyorsun, Sam Seeley?»

Sam'ın yüzünü bir öfke dalgası kapladı.

— «Halt mı ediyorum? Hiç bir şey yaptığım yok. Biraz düzeltiyorum, burayı hepsi o kadar».

Meg, bakışlarını darmadağınık odada dolaştırdı, sonra yerdeki eski sandığı gördü.

— «Bu eski sandıkla ne işin var?»

— «Hiç bir işim yok».

Meg, yirmi yıldan fazla bir zamandan beri Sam'la evliydi ve artık onun hiç bir sözüne inanmamayı öğrenmişti.

— «Yoksa, yine mi hırsızlığa başladın? Eğer hırsızlığa başladıysan...»

— «Aman ne güzel, değil mi? Kendi kocanı suçluyorsun».

Meg, sandığın kapağını açıp içine baktı. Sandık boştu.

Sam:

— «Memnun oldun mu?» diye sordu. «Bana biraz yiyecek bir şeyler hazırlasan nasıl olur? Karnım açıktı».

Meg, öfkeyle:

— «Sözlerime iyi kulak ver», dedi. «Pis dökünülerini de sakın eve getireyim deme».

Meg, sundurmanın kapısını çarparak kapadı, ayrık otlarıyle kaplı patikadan yürüdü ve kulübenin mutfak kapısından içeri girdi.

Sam kıkır kıkır güldü. Küreyi çuvalın altından aldı, tekrar sarıp sandığın içine koydu ve kapağı kapattı. Sonra sandığı yine tezgâhın altına sürerek sundurmadan çıktı.

Ormanda, Oton, amansız koşusundan vazgeçti. İri vücudunu önce bir tarafa sonra öteki tarafa çevirerek kaybettiği sinyali araştırdı. Hiç bir şey bulamayınca, olduğu yerde kımıldamadan durdu ve sinyallerin tekrarlamasını bekledi. Oton ne yorgunluk, ne açlık hissederdi ne de sabırsızdı. Bunlar insanlara özgü niteliklerdi, Oton insan değildi. Gerekirse ebediyen olduğu yerde, emirleri değiştirilinceye, ya da sinyaller tekrar gelinceye kadar bekleyebilirdi.

Doktor, yatağında gözleri kapalı, dimdik, sertleşmiş gibi yatıyordu. Daha çok ölüp mezar taşının üstüne yatırılmış bir haçlı seferi askerini andırıyordu.

Henderson, Doktor'a baktı.

— «Eh, derin komadan çıktı. Şimdi normal uyuyor sanırım».

Hemşire:

— «UNIT'e teslim edilebilecek kadar iyileşti mi dersiniz?» diye sordu.

Hemşirenin sesinde, çok alışmış olduğu bu hastasından ayrılacağına üzülüyormuş gibi bir ifade vardı.

Doktor Henderson:

— «Sanırım», dedi. «Ama Bay Beavis, özellikle bu

hastayı muayene etmek için geliyor. Raporumu görmüş ve bir göz atmak için ısrar etmiş».

Hemşire anlayışlı bir tavırla gülümsedi. Bay Beavis, hastanenin Cerrahî Danışma Bölümünün şefiydi. Zamanının çoğunu Harley Caddesindeki danışma bürosunda geçirdiği için hastaneye çok seyrek gelirdi. Değişik görünümü, yüksekten bakışı, kibar tavırları kendinden küçük doktorlar üzerinde korkutucu bir etki yapardı.

Hemşire düşünceli bir tavırla:

— «Ama, Bay Beavis operatör. Onun muayenesinin neden...»

Henderson neşeyle:

— «Tam üstüne bastın, hemşire», dedi. «Bu adamın bir çeşit garip, ilginç yaradılışta olduğunu düşünüyor. Her halde içini açıp organlarını ayırıp bakacak sanırım».

Hemşirenin şiddetle titremesi üzerine Henderson sırıtarak baktı.

— «Haydi, fırsat varken bırakalım da hastamız dinlensin».

Henderson'la hemşire odadan çıktılar. Kapı kapanır kapanmaz Doktor, doğrulup oturdu.

Öfkeyle mırıldandı:

— «İlginç garip bir yaratık, ha! 'Evet, ama kimse benim içimi açıp organlarımı karıştıramayacak».

Döndü, yataktan kalktı ve gerindi.

— «Evet, bakalım giysimi nereye kodular».

Doktor odayı aradı, ama giysisini bulamadı. Odanın kapısını aralayıp dikkatle baktı, sonra sessizce koridora süzüldü. Önce kendisine bir giysi bulacaktı. Sonra da gidip TARDIS'i arayacaktı.

BÖLÜM ALTI

Doktor Kayboluyor

Tam bu sırada, kan ter içinde kalan iki asker, TARDIS'i UNIT laboratuvarının bir köşesine yerleştirmeye çalışıyor ve Liz'le General, onları izliyordu.

General:

— «Tamam, orada kalabilir», dedi.

Askerler ağır kulübeyi olduğu yerde bırakarak derin bir soluk aldılar ve laboratuvardan çıktılar.

Liz:

— «Şimdi bütün ihtiyacınız bir anahtar bulmaktan ileri gitmiyor», dedi. «Belki PTT size bir anahtar ödünç verebilir».

— «Gerçeği isterseniz, Bayan Şov, anahtarım var».

General, Doktor Henderson'un Doktor'un avcundan zorla almış olduğu anahtarı gösterdi.

Duvar telefonu çalınca General telefonu açtı. Bir dakika kadar dinledi, sonra:

— «Evet, evet, çok iyi», dedi, sonra kaşlarını çatarak ahizeyi yerine astı ve Liz'e döndü.

— «General Skobi buraya geliyor».

Liz, sorgulu bir ifadeyle kaşlarını kaldırdı. General açıkladı:

— «Orduyla aramızda bağıntıyı sağlayan İrtibat Subayı. Gerçekte, benim bir üst subayım. Ama Onunla iyi geçinmek çok önemli. Araştırmayı onun adamları sürdürüyor».

Liz, çalışma tezgâhına döndü.

— «Ona selâm vermemi istemediğiniz sürece benim için önemsiz»

General aynı şekilde, soğuk bir ifadeyle cevap verecekti, ama laboratuvara General Skobi'nin girmesi üzerine sustu. General Skobi, elli yaşlarında, pos bıyıkları kırlaşmış bir adamdı. Sert askerî tavırlarının, verdiği sert emirlerin ve sert sesle sorduğu soruların arkasına sinmeye çalışan çekingen bir kişiliği vardı. Fakat bağırması, ısırmasından çok daha kötüydü. General'le araları çok iyiydi. Skobi, laboratuvara ve çalışmasını sürdüren Liz'e baktı.

— «Konuşmayı kestiğim için kusura bakmayın, General», diye bağırdı. «Şöyle bir göz atayım dedim».

General yatıştırıcı bir ses tonuyle:

— «Sizi görmek bizler için daima büyük bir onurdur, efendim», dedi. «Bayan Şov, General Skobi'yle tanışır mısınız? Bayan Şov, bizim yeni Bilimsel Danışmanımızdır».

Skobi sert sesle:

— «Şanslı bir adamsın Letbric-Stüvirt... yanında böyle güzel bir kız olduğu için», dedi.

Saçmalıklara dayanamayan Liz, ters ters baktı, sonra dikkatini yine yapmakta olduğu işe verdi.

General, durumu kurtarmak için:

— «Bayan Şov, bulmuş olduğumuz göktaşının parçaları üzerinde çalışıyor», dedi.

Skobi'de konuya hemen yapıştı.

— «Ah evet, evet. Yeni bir şey var mı Gazeteler inanılmaz şeylerle dolu. Merihliler... uzay gemileri... saçma saçma şeyler işte».

Skobi, köşede duran mavi telefon kulübesini gördü. Gözleri iri iri açıldı.

— Bu telefon kulübesiyle ne işin var?»

Liz, başını kaldırıp baktı.

— «Aslını isterseniz, General Skobi, o bir telefon kulübesi değil. İyi gizlenmiş bir uzay gemisi».

Skobi, anlamamış gibi dik dik baktı, sonra kahkahayla gülmeye başladı.

— «Gizlenmiş bir uzay gemisi, ha? Bak bu hoşuma gitti. Çok güzel, kızım, çok güzel». General'e döndü.

— «Birliklerin arasında şakacıların bulunmasını severim. Moral yönünden iyidir».

General zorlukla gülümseyebildi.

— «Haklısınız, efendim. Bayan Şov'u işiyle baş başa bıraksak iyi olacak sanırım. Büromda birer içkiye ne dersiniz, efendim?»

General, alelacele Skobi'yi dışarı çıkartırken, Skobi'nin omzu üzerinden Liz'e öfkeli bir bakış fırlattı. Liz kıkır kıkır gülerek işine döndü. Neşesi yerine gelmişti.

Doktor, hastanenin koridorunda pijamasıyle yürürken rastladığı hemşireye ya da hastaya tatlı tatlı sırıtıyor ve başıyle selâm veriyordu. Eninde sonunda, nasılsa biri çıkacak ve nereye gittiğini soracaktı. Tabiî, Henderson'a ya da kendisine bakan hemşireyle karşılaşacak olursa durum daha da kötü olacaktı. Birden Henderson'un sesini duydu.

— «Yolculuğunuz iyi geçti mi efendim?»

Doktor Henderson'un sesi, koridorun köşesinde gelmişti. Doktor, hemen saklanacak bir yer arayarak en yakınında olan kapıyı açtı. Kendisini küçük bir odada buldu, odanın bir duvarı soyunma dolaplarıyle kaplıydı. Odanın karşısında bulunan bir kapı da yıkanma odasına açılıyordu. Ayak sesleri tam kapının önünde kesildi. Henderson'un sesi duyuldu.

— «Yollar nasıldı, efendim?»

Yüksek, tiz ses cevap verdi:

— «Her zamanki gibi çok kalabalık. Bugünlerde yollarda bir araba için bile yer yok».

Odanın kapısı açılmaya başladı. Doktor, hemen yıkanma odasına daldı. Sıra halinde dizilmiş lavabolara baktı. Sonra köşedeki duş bölgesini gördü... Alelacele pijamalarını çıkarmaya başladı.

Soyunma odasında, Henderson, Bay Beavis'in soyunmasına yardım ediyordu. Yaşlı adamın zevklerinden biri de eski bir Edwardian Rolls-Royce marka otomobil kullanmaktı. Tabiî, bunun için de araba kullanabileceği biçimde giyiniyordu.

Henderson, Beavis'in omzundaki pelerini alıp astı. Beavis, Şerlok Holmes tipi kasketini çıkardı. İki doktor yıkanma odasına girdi. Beavis, ceketini çıkartıp ellerini yıkamaya başladı.

— «Şu oyuncak askerler ne arıyor burada?»

Henderson cevap vermek için bağırmak zorundaydı. Duş bölmesinden şakır şakır akan suyun sesi ve melodisi bozuk bir şarkı duyuluyordu.

— «Hükümete ait kayıp bir aleti arıyorlar. Hastamızı da o aleti ararken buldular, efendim».

Beavis kuru bir sesle güldü.

— «Sonra da onu vurdular, ha?»

Henderson üzüntüyle:

— «Biraz şanssızlık olduğunu kabul ederim», dedi.

Beavis'in aklına yeni bir düşünce geldi.

— «Bana bak, arabamı dışarda bıraktım. Karıştırmazlar, değil mi?»

Henderson, yaşlı doktora bir havlu uzattı ve ceketini giymesine yardım etti.

— «Hiç endişeniz olmasın, efendim. Aslını söylemek gerekirse, arabanıza dikkat etmelerini tembih etmiştim. Önce, odamda bir çay içmez miydiniz, efen-

dim? Notlarıma ve raporlarıma da bir göz atmış olurdunuz. Sonra gidip hastayı görebiliriz».

Beavis, ceketini giydi, sonra odadan çıkmak üzere döndü. Konuştuğu zaman sesi heyecanlıydı:

— «Ne yapabiliriz biliyor musun... bir araştırma ameliyatı. Açarız, bakarız, neyin ne olduğunu anlarız».

Yaşlı adamın sesi, Henderson, onu soyunma odasından koridora çıkartırken artık duyulmaz oldu. Kapı arkalarından kapandı. Doktor'un öfkesinden kızarmış yüzü duşun perdeleri arasından göründü.

— «İçime bakacaksınız, ha! Neyin ne olduğunu anlayacaksınız, ha! Oh, böyle bir şey yapamayacaksınız!»

Doktor, bir havluya sarınarak soyunma odasına geçti. Soyunma dolapları, hastaların giysileriyle doluydu. Doktor, biraz araştırdıktan sonra kendi giysisinin bulunduğu dolabı buldu. Giysisini ve çamaşırlarını çıkartıp üzüntüyle baktı. Ceket buruşmuş, pantolon kırış kırış olmuştu ve her ikisi de üstüne küçük geliyordu. Başını salladı.

— «Vücudu değiştirdikleri zaman, giysilerimi de değiştirmeyi unutacaklarını düşünmemiştim».

Evet, artık bir korkuluk gibi gitmeyecekti. Kılığını değiştirmesi gerekiyordu. Doktor, öteki dolapları karıştırmaya, giysileri çıkartıp çıkartıp odanın ortasına atmaya başladı.

On dakika sonra aynanın karşısına geçti ve kendisine baktı. Siyah pantolon ve kadife ceket tam sırtına göreydi. Evvelce bir artiste ait olan farbalalı gömlek ve iri papyon kravat çok yakışmıştı. Doktor, yeni kılığına memnunlukla baktı. Yeni görünüşünde kılık çok önemliydi.

Doktor, Beavis'in pelerinini ve kasketini gördü. Tam böyle bir şeye ihtiyacı vardı. Kendi kendisine neşeyle söylendi:

— «Kasap dostumuz bunu hak etti. Bir de arabadan mı söz etmişti?»

Pelerini omuzlarına attı ve kasketi gözlerine kadar indirdi. Sonra, eski giysisinin ceplerini araştırdı.

— «Sonik tornavida, TARDIS dedektörü... evet, hepsi burada».

Doktor, cebinden çıkardıklarını hemen yeni giysisinin cebine aktardı. Sonra pelerine iyice sarındı, kasketi alnına kadar indirdi ve koridora açılan kapıyı dikkatle araladı.

Kendisine yabancı olmayan sesleri duyunca kapıyı tekrar kapadı. Beavis:

— «Hey Allah, Henderson, eğer o notlar doğruysa, adam mutlaka garip bir yaratıktır», diyordu.

Henderson cevap verdi:

— «Tuttuğum notlar doğrudur, efendim. Ama adam, garip bir yaratıksa, sağlıklı olduğu gerçek. Bir ameliyatın gerekli...»

Beavis:

— «Biliyor musun?» dedi. «Yıllardan beri ilginç bir ameliyat yapmamıştım. Doğrusu iyi bir fırsat olacak».

Sesler kapının önünden uzaklaşırken Doktor, şiddetle ürperdi. Sonra kapıyı tekrar açtı, koridora çıktı ve acele adımlarla doktorların gittiği yönün aksi tarafına doğru yürüdü.

Doktor, hastanenin holünü geçerken, danışma masasındaki hemşireye başıyle kısaca bir selâm verdi. Yanından geçmekte olan tıp öğrencilerinden biri arkadaşına fısıldadı:

— «Bizim eski toprak, anlaşılan bize uzun süre onur vermeyecek. Oysa, biraz önce gelmişti».

Öteki öğrenci:

— «Hızlı çalışmış», dedi. «Her halde, Henderson'un zavallı hastasını kesip biçmiştir».

Doktor, hastanenin merdivenlerine çıktı. Bir asker, güzel bir Rolls-Royce arabanın başında nöbet tutuyordu. Asker, uzun boylu doktorun kendisine doğru geldiğini görünce heyecanlandı, çünkü doktorun biraz kaçık olduğu söyleniyordu.

Doktor, direksiyonun başına kurulurken asker:

— «Her şey tamam, efendim», dedi. «Çok güzel bir araba, efendim».

Doktor

— «Öyledir», diye mırıldandı.

Anahtarın hâlâ kontak üzerinde durduğunu görünce sevindi. Marşa bastığında eski motor hemen almadı. Doktor, tekrar marşa bastı.

Doktor'un odasında, Beavis ve Henderson, Doktor'un boş yatağına şaşkın şaşkın baktılar.

Beavis, öfkeli bir sesle:

— «Bu ne biçim şaka?» dedi.

Henderson cevap verdi:

— «Bir dakika önce buradaydı».

Hastanenin dışından gelen kaba bir öksürük sesi duyuldu. Yaşlı doktor, öfkeyle haykırdı:

— «Benim araba! Birisi arabamla oynuyor!»

Beavis odanın kapısına doğru atıldı. Rolls-Royce'un motoru çalıştığı sırada, Beavis, peşinde soluk soluğa Henderson olduğu halde hastanenin koridorunda koşuyordu.

Beavis, hastanenin merdivenlerine fırladı.

— «Dur!» diye haykırdı. «Hemen o arabadan in!»

Doktor, elini kaldırıp Beavis'i selâmladı ve gaz pedalını köküne kadar bastı. Araba yolundan hızla indi, hastanenin kapısından geçti ve gözden kayboldu.

Doktor, Oksley Ormanının arasından doğru uzanan yolda hızla ilerlerken askerlerin hâlâ aramayı sürdürdüklerini gördü. Fakat askerlerin araştırmalarının ken-

disi için bir önemi yoktu, çünkü, kendisiyle birlikte Dünya gezegenine inen göktaşlarının önemi üzerinde bilgisi yoktu. Kafasında tek düşünce vardı... TARDIS'i, anahtarını bulmak, Zaman ve Uzay'daki yolculuğunu sürdürmek. Kanepenin üstünde, yanında duran alete baktı. Görünüşte, bu alet eski bir cep saatına benziyordu. Fakat akreple yelkovan yerine sadece bir iğnesi vardı. Bu iğne, daima ve hiç yanılmadan TARDIS'in yönünü gösterirdi. Şimdi iğne titriyordu. Doktor, dudaklarında memnun bir gülümsemeyle yoluna devam etti.

Ormanın derinliklerinde, Onbaşı Forbes ve yanındaki iki asker heyecanla dedektörlerinin üzerine eğildiler. Tam bu sırada, bir düzlük arasından akan, küçük bir çayın kenarında bulunuyorlardı.

Askerlerden biri heyecanla:

— Gösterge oynuyor, Onbaşı», dedi. «Kesinlikle söyleyebilirim. Bununla birlikte, herhangi bir şey görünmüyor».

Forbes, topuklarının üzerine çöktü. Çayın hemen kıyısında gösterge daha kuvvetli oynuyordu. Forbes, kuvvetli parmaklarıyle, suyun killi çamurunu dikkatle kazımaya başladı. Biraz sonra parmakları kürenin düzgün yüzüne dokundu.

Forbes:

— «Kürek», diye seslendi.

Askerlerden biri belinde asılı olan kısa saplı küreği çıkartıp Forbes'e uzattı. Forbes, dikkatle çamuru açtı ve küre şeklindeki göktaşı tümüyle ortaya çıktı.

Onbaşı Forbes:

— «Islak ve yumuşak çamura gömülmüş olmalı», dedi. «Sonra suyun akıntısı çamuru düzeltmiş, izleri

silmiş, Yüzbaşı Munro'yu hemen telsizle arayın, çocuklar. İyi haberi hemen ona iletin».

Asker, yanındaki telsize uzanırken, küre yeşil bir ışıkla yanıp sönmeye başlamıştı bile.

Çok uzakta bulunmayan bir Oton canlandı. Bir daire çizerek döndü, sonra sinyallerin geldiği yönde durdu, Oton, hiç bir şeyden kuşkulanmayan askerlerin bulunduğu yöne doğru uzun adımlarla yürümeye başladı.

Munro, düzlüğe ulaştığında, tamamen ortaya çıkarılan kürenin yeşil ışıklı sinyalleri daha da kuvvetlenmişti. Küre, boş bir cephane sandığının dibinde duruyordu.

Munro, küreye merakla baktı.

— «İyi iş yaptın, Onbaşı Forbes, iyi iş yaptın. Şunu cipe götürür müsünüz?»

İki asker, cephane sandığını ip kulplarından tutup kaldırdı. Munro'yla Forbes önde olduğu halde yola doğru yürüdüler.

Munro:

— «General, bunun hemen karargâhtaki laboratuvara gönderilmesini isteyecektir», dedi.

Forbes sordu:

— «Kendiniz mi götüreceksiniz, efendim?»

Munro bir an düşündü. Küreyi kendisinin götürmesi iyi olacaktı. Ama diğer askerler de araştırmalarını sürdürüyorlardı. Onların çalışmalarını yönetmek için burada bulunması gerekiyordu. Nasılsa, bunu Forbes bulmuştu ve götürmek hakkı da onun olmalıydı.

Cipin yanına geldiklerinde:

— «Bu onurun sana ait olması gerekir, Onbaşı», dedi. «Yola çıkmış olduğunu General'e bildireceğim».

İki asker, cephane sandığını dikkatle cipin arkasına bıraktılar. Sandığın kaymaması için de sıkıca bağladılar. Forbes direksiyona geçti.

Munro:

— «Mümkün olduğu kadar çabuk gitmelisin, Onbaşı», dedi. «Ama dikkat et bir kaza falan yapmayasın!»

Forbes sırıttı. Çok tecrübeli bir şofördü. Şimdiye dek hiç kaza yapmamıştı. Munro'nun verdiği işaret üzerine marşa bastı ve cip egzoz borusundan dumanlar çıkartarak yola koyuldu.

Askerlerden biri kıskançlıkla:

— «Şanslı adam», dedi. «Biz burada ıslak yerde çalışırken o meyhaneye gidip iki tek atabilecek».

Munro, sert bir hareketle askerlere döndü.

— «Burada yan gelip oturmayacağız her halde, değil mi? Bunlardan daha bir sürü olmalı. Biz sadece kırık parçalarla tam bir küre bulabildik. Bundan daha iyisini yapmamız gerekir, öyle değil mi?»

Askerler belirsiz bir tavırla içlerini çekerek dedektörlerini omuzladılar ve araştırmalarını sürdürmek üzere uzaklaştılar.

Kürenin cipe bindirilmesi üzerine Oton, cipi izlemesinin bir anlamı olmayacağını kavradı. Enerji ünitesi büyük bir hızla uzaklaşıyordu. Oton, şaşırmış görünerek birden durdu. Fakat Oton'a canlılık veren küçük bir zekâ aygıtı, Nestenlerin olağanüstü beyinlerinin bir parçasıydı ve bu olağanüstü beyinle sürekli haberleşme halindeydi. Oton yerinden kımıldamadan durdu. Artık bu sorun onu hiç ilgilendirmiyordu. Çünkü, sorun, benzeri başka bir Oton'a aktarılmıştı.

Onbaşı Forbes, ormanın içinde yol alırken neşeyle ıslık çalıyordu. Munro, göktaşını karargâha götürmek için kendisini yollamakla çok dürüst davranmıştı doğrusu. Bazı subaylar böyle bir işi kendileri yapmak isterlerdi. Tabiî parsayı da onlar toplardı. Belki, bu görevi yaptığı için izin bile verirlerdi. Belki de koluna bir sırma daha takabilirdi.

Bu mutlu düşünceler birden kafasından dağıldı. Cipin ön tarafında, yola bir adam çıktı. Adam iriyarıydı ve sırtında işçi tulumu vardı. Adam, yolun tam ortasında durdu ve beklemeye başladı. Forbes, «Herhalde otostop yapan biri», diye düşündü.

Eliyle, adamı cipe alamayacağını işaret etti ve adamın yanından geçmek üzere direksiyonu hafifçe yana kırdı. Fakat adam birden cipin önüne geçti ve Forbes, adama vurmamak için acı bir fren yaptı. Cip dört tekerleği üzerinde kaydı ve burnu yolun kenarındaki hendeğe daldı. Forbes, öfkeyle cipten atladı.

— «Sersem, herif!» diye bağırdı. «Ölebilirdin. Neden...»

Forbes, üzerine doğru gelmekte olan iriyarı adama bakınca sustu. Adam gerçekten bir devdi. Ama ya yüzü! İfadesiz, yumru yumru, şekilsiz bir yüz, tıpkı güneş altında bırakılmış balmumundan yapılmış bir manken yüzü gibi!

Forbes, iriyarı adamın kendisine aldırış etmeden, cipin arkasında bağlı olan cephane sandığına doğru yürüdüğünü fark etti. Göz ucuyle, sandığın açılmış olduğunu gördü. Küre, çok parlak bir ışıkla hızlı hızlı yanıp sönüyordu. Forbes, cipe koştu, tüfeğine sarıldı. Namluyu üzerine doğru gelmekte olan adama çevirdi ve sandığın yanından çekilmeden bekledi.

Forbes, paniğe kapılmak üzere olduğunu hissetmekle beraber, konuştuğu zaman sesinde en küçük bir titreme dahi yoktu.

— «Bana bak, dostum, bu hükümetin işi, anlarsın ya! Bu nedenle bas git! Ateş etmek istemem, ama inan bana, zorunlu kalırsam ateş edeceğimi bilmelisin!»

Forbes'in konuşması, yaklaşmakta olan adam üzerinde etkili olmamıştı. Düşmanının insan bile olmadığını kavrayan Forbes, hiç tereddüt etmeden ateş etti.

Adamın geniş göğsüne bir şarjör boşalttı. Dev adam, Forbes'e öylesine yaklaşmıştı ki, siyah işçi tulumunun üzerindeki kurşun delikleri açıkça görülebiliyordu. Forbes, delicesine bir heyecanla kan görmediğini düşündü. Kan yoktu ve dev, Forbes'in üzerine doğru geliyordu.

Forbes, tüfeğinin namlusundan tutarak boş tüfeği bir lobut gibi iriyarı adamın kafasına bütün gücüyle indirdi. Dev sarsılmadı, sonra sanki sinek kovuyormuş gibi bir el hareketiyle tüfeği Forbes'in elinden savurdu. Bir sonraki darbeyle yere serilen Forbes'in son gördüğü şey, ifadesiz yüzlü adamın üzerine doğru eğilmesi oldu.

Oton, Onbaşı Forbes'in vücudunu tek elle kaldırıp hendeğe fırlattı. Sonra cipin arkasına geçti ve cephane sandığını tuttu. Sağlam kendirden yapılmış ipler iplik gibi koptu. Robot, sandığı cipten aldı ve içindeki parlak küreyle birlikte ağaçların arasında kayboldu.

Plastik fabrikasının yasak bölgesinde birtakım garip makineler vızıldıyor, uğulduyor ve parlak ışıklar saçıyordu. Plastik karışımı eriyik borulardan akarken yumuşak, gargara yapılırken çıkan ses gibi ses çıkartıyordu. Üretim alanının tam ortasında, geniş, tabuta benzeyen bir kap vardı. Çevresindeki kalın borular besleme görevini yapıyordu. Tabut benzeri kabın içinde bir canlı kımıldayıp büyürken, Çening, yüzünde mutlu bir ifade onu seyrediyordu. Duvarlar boyunca bir sıra hareketsiz Otonlar duruyordu. Otonlar, tank içindeki canlıyı seyrediyor, bir şeyler olmasını beklermiş gibi görünüyorlardı.

Kapı tarafından gelen bir zil sesi duyuldu. Çening yerinden kımıldamadı.

— «Ne var?»

Sinirli bir ses konuştu:

— «Benim. Hibbert».

Çening bir kontrol düğmesine dokununca kapı kayarak açıldı. Hibbert, dikkatle içeri girdi. Buraya gelmekten daima nefret ederdi.

— «General Skobi geldi».

Çening başıyle anladığını işaret etti.

— «İşim hemen hemen bitti sayılır», dedi, sonra ateş gibi yanan gözlerini Hibbert'e dikti. «Yarın biraz daha karbon di-sülfite ihtiyacım olacak».

Tankın içindeki yaratığın büyümesi ve yaşaması için sürekli beslenmesi gerekiyordu. Hibbert, tabut şeklindeki tanka kaçamak bir göz attı. Tankın içinde ne olduğunu kendisine söylenmemişti. O yaratığı düşünmek hoşuna gitmiyordu.

Çening, Hibbert'e baktı.

— «Bir daha bu bölüme gelmezsen iyi olur. Tehlikeli bir noktaya yaklaşmak üzereyiz. Senin için çok tehlikeli olabilir».

Hibbert, duvarların dibine sıralanmış hareketsiz duran Otonlara baktı.

— «Onları kontrol edebildiğini sanıyordum. Onların yalnızca yürüyen silahlar olduğunu söylemiştin».

Çening yumuşak sesle:

— «Onları kontrol edebilirim», dedi. «Ama onların da kendilerine özgü bir canlılıkları var. Asıl yükümlülükleri öldürmek. Sen de onlar için yalnızca ateş edilecek bir hedef olacaksın».

Hibbert ürpererek titredi ve Çening'in peşinden seyürüdü. Tank içindeki canlı büyümesini sürdürüyordu. Otonlar dizisi seyrediyorlar ve bekliyorlardı. İçlerinden birinin ayakları dibinde bir cephane sandığı duruyordu. Ama sandık şimdi boştu.

BÖLÜM YEDİ

Fabrikadaki Dehşet

General, telefona öfkeyle haykırdı:

— «Yahu bu kez ne oldu?»

Muro'nun sesinde özür dilercesine bir ifade vardı.

— «Bilmiyoruz, efendim. Cip, hendekteydi. Onbaşı Forbes'i de boynu kırılmış, hendekte bulduk. Ortada ne cephane sandığı ne de göktaşı var».

— «Bir kaza olabilir mi?»

Munro, kuşkulu görünüyordu.

— «Olabilir, efendim. Ama Forbes usta bir sürücüydü. Ciple hendeğe yuvarlanıp boynunu kırmış olabilir. Göktaşının bulunduğu sandık da kaza sırasında cipten kurtulup yuvarlanabilir. Bu takdirde sandık nerede? Bütün bölgeyi araştırdık»,

— «Aramayı sürdürün! Sana adam göndermeye çalışacağım. Bir haber alır almaz hemen bana bildirin».

General, Liz'i görmeye gitti ve kötü haberi verdi.

— «Öyle görünüyor ki biri, ya da bir şey, o göktaşlarından birini ele geçirmemizi istemiyor».

Duvardaki telefon vızıldayınca öfkeyle için çekerek telefona sarıldı.

— «Evet, yine ne var?»

— «Ana kapı güvenlik bölümü, efendim. Birisi sizi görmek için ısrar ediyor».

— «Ona, uydurma hikâyemizi söylemediniz mi?»

— «Söyledik, efendim. Ona bu binanın Emekli San-

dığının bir şubesi olduğunu anlattık ve sizi hiç tanımadığımızı söyledik. Saçma, burası UNIT'in karargâhı, dedi ve General Letbric-Stüvırt'ı görmek istediğini ısrarla söyledi. Şey, bağışlayın, efendim. sizin ona ait bir şeyi çalmış olduğunuzu söyledi».

— «Nasıl bir adam?»

— «Uzun boylu, ince yapılı, eski tip giysili. Eski model bir araba kullanıyor».

General sevinmişti.

— «Ne yaparsanız yapın, ama onu elinizden kaçırmayın».

— «Kaçmaya pek niyetli görünmüyor, efendim. Mutlaka sizi görmek istiyor. Öylesine ısrar ediyor ki!»

General, istemediği halde kaba bir sesle:

— «Şu halde, çeneyi bırakın da onu hemen bana gönderin», dedi.

General, Liz'e döndü ve sevinçten kelimeleri yutarak konuştu:

— «Gelen o. Gerçekten o. Buraya kadar gelmek cesaretini gösterdi. Ama burayı nasıl buldu acaba?»

Liz, sade bir dille ve heyecansız:

— «Ona sorup öğrenseniz», dedi.

Birkaç dakika sonra Doktor'u laboratuvara aldılar.

Doktor, uzun adımlarla General'in yanına gitti ve sevinçle elini sıktı.

— «Letbric-Stüvırt, sevgili dostum!»

Sonra TARDIS'e baktı ve onu sevgiyle okşadı.

— «Ve bu da burada, güvenlik altında. Onu korumakla ne kadar nazik olduğunu gösterdin!»

Liz, laboratuvar tezgâhının arkasından Doktor'u ilgiyle seyretti. Bu adamla, hastanede yatarken gördüğü adam arasında ne kadar büyük bir değişiklik vardı. Eğer Doktor denen bu adamsa, tamamen iyileşmiş olduğu açıkça belliydi. Doktor uzun boylu, kendisine çok

yakışmış olan eski moda giysisi içinde çok nazik bir kişiydi. Gerçekten de canlılığı ve enerjisi ile nasılsa şaşkına dönmüş olan General'i bastırıyordu.

Doktor neşeyle konuşmasını sürdürdü:

— «Şimdi, dostum, küçük bir anahtar sorunu var. Acaba anahtar da sende mi?»

General:

— «Evet, gerçekten de anahtar bende. Ama anahtar işe yaramaz görünüyor».

Doktor sevimli bir tebessümle:

— «Benim işime yarayacaktır», dedi. «Kişisel olarak şifrelendirilmiştir, yani benim molekül yapıma göre».

Doktor sözünü bitirirken elini uzatıp avcunu açtı. Fakat General oralı olmadı.

— «Bu kadar acele etme. Sana sorulacak birkaç sorum var».

— «Soru mu? Dostum, bana soru sorman yararsız, çünkü belleğimi kaybettim».

General şüpheciydi.

— «Şimdi belleğin yerinde mi? Ne kadar garip bir rastlantı».

Doktor açıkladı:

— «Belleğimi muhakkak ki tamamen kaybetmedim. Elbette bazı şeyleri hatırlıyorum. Yani, seni çok iyi hatırlıyorum. Fakat birçok olay belleğimde sisli bir bulut içinde gibi. Mutlaka zamanla hatırlayacağım».

Doktor, sanki her şey açıklığa kavuşmuş gibi tatlı tatlı gülümsedi. General:

— «Anlıyorum. Yani, bir çeşit unutkanlıktan yakınıyorsun, öyle değil mi? Aynı zamanda, Doktor olarak tanıdığım adam olduğunu iddia ediyorsun».

— «Tamam, dostum, tamam, gerçeğe yaklaşıyorsun».

General, zafer kazanmış bir komutan tavrıyle:

— «Böyle olduğu halde, bütün görünüşün tamamen değişik», dedi. «Senin bir sahtekâr olmadığını nereden bileyim?»

Doktor neşelenmiş göründü.

— «Ah, elbette bilemezsin, bilemezsin! Bunu yalnız ben biliyorum».

Bir ayna gördü ve hemen yüzüne çeşitli ifadeler vererek aynaya bakmaya başladı.

— «Sahi, yeni yüzümü beğendin mi? Önceleri, yüzümü beğeneceğimden pek emin değildim, ama artık hoşlanmaya başlıyorum. Üstelik, çok değişken bir yüz, çok değişken».

Sözünü ispatlamak için çeşitli yüz ifadelerini taklit etti.

General derin bir soluk alarak laboratuvar taburelerinden birine çöktü.

— «Pekâlâ, Doktor, pekâlâ! Doktor olduğunu kabul ettiğimi düşünelim, ama yine de açıklanması gereken birkaç sorun var».

Liz, konuşmadan uzun süre ayrı bırakılmış olduğunu düşünerek yüksek sesle gırtlağını temizledi. General, Liz'e doğru elini salladı.

— «Sana yeni Bilimsel Danışmanımız Liz Şov'u tanıştırmak isterim».

Doktor aynaya bakıyor ve kaşlarını oynatıyordu.

— «Delfon gezegeninde yalnızca kaşlarla konuşulduğunu biliyor muydunuz?»

Liz'e bakarak kaşlarını hızlı hızlı oynattı.

— «Delfon dilinde nasılsınız demektir».

Doktor, tatlı bir tebessümle bakınca, Liz de gülmekten kendini alamadı. Bu neşeli, çılgın adamın son derece ilginç bir yönü vardı.

Liz:

— «Nasılsınız?» dedi. «Sahi, ne doktorusunuz?»

Doktor elini belirsiz bir işaretle salladı.

— «Pratik olarak her şeyin doktoruyum, güzelim, hemen hemen her şeyin».

General söze katıldı:

— «Dün gece, olağandışı bir göktaşı sağanağıyle birlikte geldin».

Dokor:

— «Sahi mi?» diye sordu. «Aman ne güzel».

General, son olayları kısaca anlattı. Göktaşı sağanağını, Doktor'un bulunuşunu, kaçırma girişimini ve bulunmuş olan göktaşının ortadan kayboluşunu özetledi. Doktor, büyük bir ilgiyle anlatılanları dinledi.

General:

— «Anlıyorsun ya», dedi. «Bir bağıntın olmadığını kesinlikle anlamadan seni gönderemem...»

Doktor, General'in sözünü kesti.

— «Bu haksızlık. Dün geceki olayları hiç hatırlamıyorum. Hatta, şu kaçırma olayı bile bana bir kâbus gibi geliyor...»

Birden, tezgâhın üzerindeki parçalar dikkatini çekti.

— «Bunlar nedir?»

Liz:

— «General'in, göktaşlarından birinin parçaları olduğunu düşündüğü kırıntılar», dedi.

Doktor, Liz'e baktı.

– «Ve siz böyle düşünmüyorsunuz, öyle mi?»

Tezgâh üzerindeki parçaları evirip çevirip incelemeye başladı. Sonra şaşkınlıkla:

— «Plastik!» dedi. «Bunun bir cins plastik olduğuna hiç kuşkum yok!»

Liz başıyle evetledi.

— «Görünüşe göre, evet. Ama ne termo-plastik, ne de termo-çökelti. Üstelik, polimer zinciri de yok».

Doktor'un tavırları şimdi son derece ciddîydi. Liz, Doktor, parçaları çevire çevire incelerken uzun parmaklarının hareketlerini hayranlıkla izledi. Doktor, bazı parçaları avcunda tarttı.

— «Çok ilginç. Acaba içinde ne vardı?»

— «İçinde mi?»

— «Evet, bu parçaların bir küreye ait olduğu açıkça belli değil mi?»

Doktor, birkaç parçayı ustalıkla birbirine tutturarak konveks bir yüzey meydana getirdi.

— «Yanılmıyorsam, bu kürenin hacmi üç bin santimetre küp kadar olacak, doğru değil mi?»

Liz, Doktor'a bu kez, daha saygılı bir ifadeyle baktı. Hesabı son derece çabuk yapmıştı.

General, ikisine de ilgiyle bakıyordu. Yanılmıyorsa, ikisi yararlı bir ekip olacaktı. Yerinden kalktı.

— «Bize yardım edeceğinizi kabul edebilir miyim... Doktor?»

— «Yardım edecek olursam, TARDIS'in anahtarını verecek misin?»

General başıyle evetledi.

— «Elbette... bu sorun bizi tatmin edecek biçimde çözümlendikten sonra».

Doktor dikkatle General'e baktı. Gözlerinde belli belirsiz öfke kıvılcımları vardı. Ama sonunda, sanki durumu olduğu gibi kabullenmiş gibi gülümsedi.

— «Mademki böyle, General, Bayan Şov'la birlikte rahatça çalışmamıza izin ver».

Doktor, tekrar Liz'e döndü.

— «Size Bayan Şov demek zorunluğunda mıyım? Gerçekte, Doktor Şov olmalıydı. Ya da daha iyisi, Profesör Şov?»

— «Sadece Liz demeniz yeterli, Doktor».

— «Çok güzel!»

General:

— «Peki oyleyse, sizi baş başa bırakıyorum», dedi.

Doktor:

— «Bir dakika, dostum», dedi. «Şu göktaşlarından ne kadar indi?»

— «Yaklaşık elli kadar. Radarcıların saptadığına göre söylüyorum».

Doktor kaşlarını çattı. Tezgâhın üzerindeki parçaları işaret etti».

— «Oysa, bütün bulduğunuz bunlar, öyle mi?»

— «Onlar ve bulduğumuz, ama buraya getirilirken yolda kaybettiğimiz bütün bir parça».

Doktor, pelerinini çıkartıp taburenin üzerine attı.

— «Evet, ortada neler döndüğü açıkça belli değil mi? Araştırmaya başlamanızdan önce bunların çoğunluğu toplanmış».

Doktor, General'e, sonra Liz'e baktı.

— «Toplanmış ve bir yere götürülmüş. Sorumuz... nereye götürüldü?»

Harry Ransome, arabasını engebeli orman yolunda dikkatle sürdü. Kafasının bir kısmı, yapmakta olduğu işin saçmalık olduğunu söylüyordu. Ama işin sonuna kadar gitmeye kararlıydı.

Corc Hibbert'le yaptığı olağanüstü konuşmadan sonra son süratle kasabaya inmiş ve bir meyhane bularak birkaç kadeh içmişti. Arkadaşıyle yaptığı konuşmayı defalarca kafasında evirip çevirdi... Corc, sanki hipnotize edilmiş gibi garip tavırlıydı... tehlikeyi haber verdiğinde sanki kendi kişiliğini bulmuş gibiydi... kor gibi yakıcı bakışlarıyle Çening gelinceye dek... sonra Corc, yine büyülenmiş gibi birden değişivermişti.

Ransome, üzerinde düşündükçe, fabrikada garip

şeyler olduğuna inanmıştı. Belki de Corc tehdit ediliyordu; ya da şantaj yapılıyordu. Belki de bir çeşit uyuşturucu ilâcın etkisi altındaydı. Dördüncü kadehini içerken Ransome, hem Corc hem de kendi çıkarı için durumu incelemesi gerektiğine emindi. Durumu polise bildirmeyi düşünmüştü. Ama polise ne anlatabilirdi? İşten atılmış bir işçinin yakınmalarını mı? Hayır, önce kanıt bulmalıydı. Bu karar üzerine, Ransome, meyhaneden çıkmış ve bir hırdavaçtı dükkânı aramıştı.

Ormandaki yol, arabanın geçemeyeceği kadar daralınca, Ransome, arabayı durdurdu ve indi. Torpido gözünden bir tel makası çıkardı. Ağaçların arasından yürüyerek, fabrika ile ormanı ayıran tel örgülerin yanına geldi.

General Skobi'nin fabrikadaki gezisi tamamlanmıştı. General, çok ilginç bulduğu bu yeni otomatik makineleri övücü birkaç söz söylemişti.

Skobi, gerçekten çekingen ve alçakgönüllü bir adamdı. Herhangi bir kişi tarafından tanınmış biri olarak kabul edilebileceğini hiç düşünmemişti. Hibbert, generalle ilişki kurduğu zaman onu kandırmak için epey uğraşmıştı. «Basit bir askerim biliyorsunuz. Sadece görevimi yapmaya çalışıyorum o kadar». Hibbert, «Biliyoruz, General», demişti. «Zaten biz de böyle birini istiyoruz. Her zaman gazetelere geçen ve televizyonlarda görünen tanınmış bir kişi istemiyoruz. Gerçekte, ülkenin sorularıyle yakından ilgili birini tercih ediyoruz». Sonunda, General Skobi, fabrikaya gelmeyi kabul etmişti.

Şimdi, fabrikanın kopya odasında duygularının biraz kırılmış olduğunu hissediyordu. Karşısında duran Oton, kendisine kabaca benziyordu. Çening, hemen bir açıklama yaptı:

— «Generalim, bu sadece bir taslak. Ölçülerden ve

resimlerden hazırlanmış bir taslak. Son düzeltmeler için sizin burada bulunmanız gerekiyordu. Acaba şurada durabilir misiniz, lütfen?»

Çening, çevresi karışık aletlerle sarılı, dikine konmuş bir çeşit tabutu işaret etti. Skobi, yavaşça tabuta girdi. Tabutun çevresini saran aletler hemen harekete geçti ve karışık uğultular arasında çalışmaya başladı.

Çening açıklama yaptı:

— «Görünüşünüzün en küçük ayrıntısı bile saptanıyor, General. Yüz ölçülerinde ancak santimetrenin milyonda biri kadar hata yapılabilir».

Skobi kuşkuyla güldü. Aletin çalışması son bulunca:

— «Son derece ilginç», dedi.

Çening'in yardımıyle tabuttan çıktı ve ekledi:

— «Umarım her şey arzu edildiği gibi olsun».

Çening ciddî bir tavırla:

— «Bundan hiç şüpheniz olmasın, Generalim», dedi. «Size söz verebilirim».

Bu arada, Ransome, makinelerin arasında sine sine ilerliyordu. Bununla birlikte kendisini görebilecek kimse yoktu, çünkü bütün üretim alanı bomboştu. Girilmesi yasak olan kapının önüne ulaştı, tel makas ve bir manivela ile çalışmaya başladı. Kilidi bütün gücüyle kurcaladı, birkaç dakika sonra kapıyı açtı. Sonra içeriye süzüldü.

Kapıdan geçtikten sonra şaşkınlıkla çevresine bakındı. Buradaki makineler şimdiye dek görülmedik biçimde modern, amaçları değişikti. Ransome, büyülenmiş gibi büyük salonun ortasında duran tabut gibi tanka doğru dikkatle yaklaştı. Tankın içinde bulunan, ağır hareketlerle eğrilip bükülen büyük cismi görebilmek

için biraz daha yaklaştığında, sanki bir uyarıda bulunuyormuş gibi, ışıklar yanıp sönmeye, makinelerin uğultusu artmaya başladı.

Ransome, arkasındaki duvarın önüne dizilmiş olan hareketsiz Otonlar fark etmemişti. Seyretmekte olduğu şeye dalmış olduğu için, en yakında olan Otonun başını çevirip baktığını, sonra birden canlanıp ileri doğru bir adım attığını görmedi. Oton ikinci adımı atması üzerine Ransome, içgüdüsüyle birden dönüp arkasına baktı. İriyarı Oton üzerine gelirken birden geri sıçradı.

Oton, sanki bir şeyi işaret ediyormuş gibi elini uzattı. Sonra Ransome'un korkulu bakışları altında, Otonun eli bileğinden aşağı sarktı. Bileğin bulunduğu yerde şimdi bir boru görünüyordu. Bu boru bir silahın namlusu gibiydi.

Bir dakika kadar Ransome, korkuyla olduğu yerden kımıldayamadı, sonra yine içgüdüsüyle kendisini birden yan tarafa doğru attı. Cızırtılı bir enerji ışını başının üzerinden geçti ve arkasındaki çelik duvarın üzerinde tabak büyüklüğünde bir delik açtı. Ransome, gözlerine inanamayarak duvardaki deliğe baktı ve bu arada Oton, tekrar ateş etmek üzere elini kaldırdı.

Ransome, büyük bir şans eseri olarak, canını kurtaracak bir hareket yaptı. Hemen plastik tabutun arkasına sindi. Oton durdu. Yükümlülüklerinden biri de tanka ve içindekine zarar vermemekti.

Oton bilek silahını indirip yaklaştı ve rahatça ateş edebilmek için fırsat kollayarak Ransome'u plastik tabutun çevresinde kovalamaya başladı. Ransome, tankı Otonla arasında tutarak kapıya yaklaşabilecekti. Birden fırladı ve plastik tankın arkasındaki kapıdan çıktı. Oton yine ateş etti, bu kez de Ransome'un üzerinden geçen enerji ışını duvarda büyük bir delik açtı. Oton, Ransome'u vuramadığını görünce onu kovalamaya başladı.

Ransome, makinelerin arasına kaçarken başının üzerinden bir enerji ışını daha geçti. Ondan sonra korkunç bir saklambaç oyunu başladı. Ransome, peşindeki Otondan kurtulabilmek için makinelerin arasında gizleniyor, makineden makineye geçiyordu. Yaratığın bir yönden akıllı olduğunu kavradı. Çünkü, her atılışında, fabrikanın çıkışını kesmesini biliyordu. Robot giderek yaklaşıyor ve Ransome'u fabrikanın bir köşesine kıstırıyordu. Ransome, korkuyla çevresine bakındı ve artık saklanabileceği bir yer kalmadığını dehşetle gördü. Oton, silahını kaldırmış ağır ağır yaklaşıyordu.

Birden ayak sesleri duydu. Sindiği makinenin yanından dikkatle baktı. Hibbert yanındaki bir subayla konuşarak geliyordu. Ransome, yardım istemek üzere seslenecceği sırada, onların arkasından gelen Çening'i gördü. Sesini çıkartmamayı tercih etti. Çening'ten bir yardım göremeyeceğini kesinlikle biliyordu. Ransome, onları izlerken Çening birden durdu. Yakıcı, birer kor parçasını andıran bakışları fabrika alanında dolaştı. Ransome titreyerek makinenin arkasına iyice sindi.

Çening, Oton'un düşünceleriyle bağıntı kurar kurmaz olanların hepsini bir anda öğrenmişti. Ransome'un fabrikaya girdiğini, fabrikanın içinde kovalandığını, Oton'un yok etmek için çırpındığını anladı. Çening, şöyle bir düşündü. Skobi'nin her şeyi görüp anlaması için henüz çok erkendi. Çünkü, Skobi gördüklerinden kuşkulanabilirdi. Çening, telepati yoluyle Oton'a bir emir gönderdi, Oton bu emir üzerine karanlıklara sindi ve hareketsiz kaldı.

Ransome, birdenbire bu fırsattan yararlanarak makinelerin arasından süratle koştu ve girmiş olduğu kapıdan dışarı fırladı.

Çening, kendisini beklemekte olan Skobi'nin ve bir yönden endişeli görünen Hibbert'in yanına gitti.

Hibbert sordu:

— «Her şey yolunda mı?»

Çening:

— «Bağışlayın, baylar», dedi. «Küçük bir sorun. Daha sonra ilgilenmem gereken basit bir şey».

Skobi:

— «Burası çok sessiz görünüyor», dedi. «Fabrika sanki boşmuş gibi».

Hibbert hemen sözü aldı:

— «Tam otomatiğe dönüyoruz, Generalim. Fabrika kendi kendini yönetiyor».

Skobi kıkırdadı.

— «Çok güzel. Şu işçi grevlerinden etkilenmezsiniz, öyle değil mi? Biraz önce işçi tulumu giymiş birini gördüm sanıyorum, yoksa yanıldım mı?»

Çening:

— «Ağır işler için fabrikada birkaç işçi bulunuyor», dedi. «Arabanız bu tarafta, General Skobi».

General'in arabasının beklemekte olduğu yere doğru yürüdüler. Skobi elini uzattı.

— «Eh iyi günler, baylar. Gerçekten de çok ilginç bir gün geçirdim».

Elleri arkasında olan Çening, tereddüt etti. Hibbert hemen bir adım öne çıktı ve Generalin elini sıktı.

— «İyi günler, efendim. Geldiğiniz için tekrar teşekkür ederiz. Ne kadar meşgul olduğunuzu biliyoruz».

— «Bitince, modelimi bana gösterecek misiniz?»

Çening:

— «Elbette göreceksiniz, Generalim», dedi. «... zamanı gelince».

Skobi arabasına binip uzaklaştı. Çening'le Hibbert bir süre generalin arkasından baktılar, sonra birlikte fabrikaya girdiler.

Bu sırada Ransome, tel örgüde açmış olduğu delikten çıkıyordu. Tel örgüden çıktıktan sonra, arabasına koştu, direksiyona geçti ve arabayı geri vitese alarak anayola çıkıncaya kadar geri vitesle gitti; anayola çıkıp gazı kökleyerek Londra'ya doğru hızla yol alıncaya kadar da kendisini güvencede hissetmedi. Birdenbire, ormandan küçük bir grup askerin yola çıktığını gördü. Hemen frene asıldı, pencereyi indirdi.

— «Hey... hey buraya bakın!»

Grubun komutanı assubay arabanın yanına geldi.

— «Bir şey mi oldu, efendim?»

— «Çok kötü bir olay geçirdim. Beni öldürmeye çalıştılar!»

Onbaşı, Ransome'un korkudan irileşmiş gözlerine, solgun yüzüne baktı.

— «Polise haber verseniz daha iyi olur, efendim. Köyde bir polis karakolu bulacaksınız».

— «Bu bir polis işi değil. Bir üst subayınızla konuşmalıyım. Subaylarınızdan biriyle».

Onbaşı bir dakika kadar düşündü, sonra işi sağlama bağlamaya karar verdi. Belki adam kafadan kontaktı, ama yine de belli olmazdı.

— «Şu yolun sonundaki Komuta Çadırında Yüzbaşı Munro'yu bulacaksınız. Onunla konuşabilirsiniz».

Ransome hemen gaza bastı ve yolun aşağısına doğru hızla uzaklaştı. Onbaşı başını salladı, sonra askerleriyle birlikte devriye görevini sürdürdü.

. . .

Fabrikanın güvenlik bölümünde Çening'le Hibbert küçük bir ekrana bakıyorlardı.

Hibbert:

— «Ransome olduğundan emin misin?» diye sordu. «Gerçekte onu görmüş değilsin».

Çening, yine arkadaşlarının yanındaki yerini almış olan Otonu işaret etti.

— «Oton onu gördü. Benim görmem gerekmez».

Çening, Hibbert'e acıyarak baktı. Şu insanların ne kadar kısıtlı bir zekâları vardı! Nesten bilincinin temel ünitesini nasıl anlayabilirlerdi? Bir kontrol düğmesine dokununca ekranda örümcek ağı gibi bir şekil belirdi.

— «Alıngaç sistemi onun beyin dalgalarını saptadı».

Hibbert korkmuş göründü.

— «Şimdi ne yapacaksın?»

— «Onu yoketmek için Otonları göndereceğim».

— «Olmaz, Çening! Onu öldürmemelisin».

Çening yaklaştı, yakıcı bakışları Hibbert'in âdeta beynine işliyordu. Çening, karşısındakini yatıştırmak istiyormuş gibi yumuşak sesle konuştu:

— «Onu öldürmemiz gerekli, Hibbert. Bütün bunları gördü. Kimse bunları gördükten sonra yaşayamaz. Senden başka kimse, Hibbert. Düşün, o zaman bunun gerekli olduğunu anlayacaksın».

Hibbert'in düşünceleri sakinleşti. Ransome elbette ölmeliydi. Şanssızlıktı, ama mantıklıydı.

— «Otonlar onu nasıl bulacaklar?»

— «Beyin dalgalarını saptayıp onu yok etmek için programlandılar».

Çening, ekran üzerindeki beyin dalgalarına baktı.

— «Hâlâ bu bölgede. Yakında onu bulurlar».

Bir emir almış gibi, duvarın dibindeki Otonlar harekete geçtiler ve sessizce teker teker odadan çıktılar.

Hibbert:

— «Hepsini Ransome'u avlamaları için mi gönderiyorsun?» diye sordu.

— «Ransome'u bulurlarsa öldürecekler. Ama asıl amaçları o değil. Bütün enerji üniteleri bulundu ya da yenisi yapıldı. Biri dışında. Ama bu hepsinin önemlisi».

Çening, Hibbert'e döndü, gözlerinde garip, anlaşılmaz parıltılar vardı.

— «İstilânın başlamasından önce, uzaydan bize gönderilen Nesten zekâsının arı beyini bulmalıyız!»

Sam Seeley, çay fincanından höpürtülü bir yudum aldı ve küstah bir tavırla karısına baktı.

— «Bir kaza olmadığını nereden biliyorsun? Nereden biliyorsun?»

Meg'in sesi acı bir ifadeyle kısıktı.

— «Askerler ormana inen o şeylerden birini bulmuşlar. Zavallı adam, küçük ciplerden biriyle onu Londra'ya götürüyormuş».

Sam:

— «Yolda kaza yapmış», dedi. «Bunda şaşılacak bir şey yok. Hergün yüzlerce kaza oluyor».

Meg ileri doğru abandı.

— «Boynu kırılmış. Üstelik tüfeği de yanındaymış ve namlu çarpık çurpukmuş. Yüzünde büyük bir korkunun izlerini taşıyan işaretler varmış».

Sam ürperdi. Huzursuz bir tavırla:

— «Hepsi dedikodu», dedi. «Karılar arasındaki dedikodu».

Meg, çayından bir yudum aldı.

— «Olabilir. Ama o şeylerden birini bulmadığıma seviniyorum».

Sam yine küstahça:

— «Bulan şanslı sayılacak», dedi. «Çünkü yakında o şeylerden birini bulana para vaat edecekler».

— «Belki. Belki de aldığın paranın zevkini sürmeye fırsat bulamadan öleceksin».

Meg çayını bitirip kalktı.

— «Ben çarşıya çıkıyorum».

Sam'ın yanağını okşadı ve paltosunu giydi. Sam, endişeyle çay fincanının içine bakıyordu. Evden çıkarken Meg, kendi kendisine gülümsedi. Sam'ın bir şeyler çevirmekte olduğunu çok iyi biliyordu. O gece ormandan döndükten bu yana hareketleri çok garip ve esrarlıydı. Eh, belki onu, aklını başına getirecek kadar korkutabilmişti. Sam'ın yaşlı köpeği Barney, ön bahçede uyukluyordu. Meg'i görünce kuyruğunu salladı, ama yerinden kımıldamadı.

Sam, kararsız bir tavırla yerinden kalktı. Elbette, Meg'in tüm anlattıkları dedikodudan başka şey değildi. Böyle olmakla birlikte, o şeyi uzun süre saklayamazdı. Belki, şu askerlerle bir iki kelime konuşmasının tam zamanıydı. Onlarla konuşmakla bir şey kaybetmezdi. Hatta, bir iki imada bile bulunabilirdi.

UNIT'in Komuta Çadırında, Yüzbaşı Munro, portatif masasının karşısında duran, korkudan titreyen ufak tefek adama baktı. Ransome'un elleri öylesine titriyordu ki, Munro'nun ikram ettiği çay fincanını iki eliyle tutmak zorunda kalıyordu. Çayını yudumlarken de dişleri fincanın kenarına takır takır çarpıyordu.

Munro yatıştırıcı bir ifadeyle:

— «Kusura bakmayın, efendim, ama anlattıklarınız pek açıkça anlaşılamıyor. Siz fabrikaya gizlice girdiniz ve biri sizi öldürmek istedi, öyle mi?»

Ransome konuşmak için büyük bir çaba gösterdi.

— «Biri değil. Bir şey. Bir yaratık. Onlardan bir sürü vardı. Onları her halde fabrikada üretiyorlar. Gözleri normal değil... saçları yok... yumru yumru bir yüz... peşimden geldi».

Ransome sarsıla sarsıla titremeye başladı.

Munro:

— «Artık korkulacak bir şey kalmadı», dedi. «Güvence altındasınız. Şimdi gelelim öbür meseleye, bir silah olduğunu söylediniz, değil mi?»

Ransome, geçirmiş olduğu korkunç olayı anlatmak için kendisini zorladı.

— «Silahı yoktu... silah onun bir parçasıydı... eli düştü, asılı kaldı...»

Ona inanması için yakarırcasına Munro'ya baktı.

Munro bir karara vardı.

— «Bakın, efendim, bütün bu anlattıklarınız benim anlayamayacağım kadar karışık. Bana anlattıklarınızı Generalime de tekrarlamanızı istiyorum. Böyle şeyleri nasıl ele alacağını bilir».

Munro sesini yükseltti:

— «Çavuş! Bu adamın hiç vakit geçirilmeden UNIT Karargâhına götürülmesini istiyorum».

Liz'le Doktor, göktaşı parçalarının bulunduğu tepsinin üzerine eğilmişlerdi. Doktor, alıngaç aletinin ekranını parçaların üzerinde ağır ağır dolaştırdı.

Liz:

— «Bir şeyler okuyabiliyor musunuz?» diye merakla sordu.

Doktor başını salladı.

— «Hiç bir şey yok».

Liz, sıkkın bir tavırla:

— «Eh, hepsi bu kadar», dedi. «Her deneyi yaptık; bilinmeyen bir plastik cinsi olduğunu düşünmemizin dışında, hiç bir şey bulamadık».

Doktor omuz silkti:

— «Evet, elimizden geleni yaptık. Bize verdikleri şu ilkel aletlerle ancak bu kadar yapılabilirdi».

Liz, laboratuvarı eliyle işaret etti.

— «İlkel mi? Amma yaptınız, Doktor, haksızlık ediyorsunuz. Laserlerimiz, spektograflarımız, mikron alıngaçlarımz var».

Doktor, küçümser bir tavırla burnunu çekiştirdi.

— «Gerçekte ihtiyacımız olan alet, bir Lateral Molekül Süzücü. O aletle cevabı bir saniyede alabilirdik».

— «Peki, lateral molekül süzücü nasıl bir alet?»

— «Ne yazık ki Dünyanızda yok. TARDIS'te var».

— «Gerçekten de bilimsel malzemelerinizi şu eski telefon kulübesinde mi bulunduruyorsunuz?»

Doktor, ciddî bir tavırla Liz'e baktı.

— «Sevgili küçük hanım, orada nelerim olduğunu hiç bir zaman bilemezsiniz».

— «Şu halde, aleti hemen çıkartın. Elimizden gelen her şeyi denedik, bir de onu deneyelim».

Doktor, üzüntüyle Liz'e baktı:

— «Şey... kulübe kilitli. General anahtarı bir türlü vermek istemiyor».

Umutla Liz'e bakarak sözünü sürdürdü:

— «Belki onu siz kandırabilirsiniz».

General, odasında Harry Ransome'un anlattıklarını giderek artan bir kuşkuyla dinliyordu. Ransome şimdi daha sakinleşmişti, daha tutarlı konuşuyordu. Hikâyesini, Amerika'ya ilk gidişinden Otondan kaçışına kadar, başından sonuna kadar anlattı. Konuşması bitince oturdu, derin bir soluk aldı, üzüntüyle General'e baktı.

— «Bir kelimesine dahi inanmadınız, değil mi? Sizi bunun için suçlayamam».

Şaşırmış olan General, sümenin üzerindeki küçük anahtarla oynadı.

— «Böyle bir şey söylemedim, Bay Ransome. Gerçekte, UNIT, bu tür işlerle ilgileniyor».

Kapı vuruldu, General başını kaldırıp baktığında, Liz odaya girmek üzereydi. Liz, konuğa kaçamak bir göz atarak:

— «Özür dilerim», dedi.

General konuşmanın kesilmesine sinirlendi. Bu kızın biraz disipline ihtiyacı vardı. Artık UNIT'e bağlıydı.

— «Bana bakın, Bayan Şov».

— «Çok önemli bir konu için geldim. Doktor düşünüyor ki...»

General son derece öfkelenmişti.

— «Bayan Şov, laboratuvardaki göreviniz, örgütün karmaşık çalışmalarının yalnızca küçük bir parçasıdır. Bay Ransome, çok önemli bir konu için beni görmeye geldi ve anlattıklarını kesiksiz dinlemek istiyorum».

General, Liz'e aldırmadan yerinden kalktı ve duvar haritasını işaret etti.

— «Şu plastik fabrikanızın tam olarak yeri neresi?»

Ransome, dikkatle haritaya baktı, sonra gösterdi:

— «Tamam şurası».

General başıyle olumlu bir işaret verdi.

— «Tam düşündüğüm gibi. Oksley Ormanının sınırına çok yakın. Son günlerde orada çok garip olaylar oluyor».

İki adam haritayı incelemek için arkalarını Liz'e dönmüşlerdi. Liz, kapının önünde duruyordu ve sözünün dinlenmemiş olmasına çok kızmıştı. Birdenbire küçük anahtarın masanın üzerinde durduğunu gördü. Tek kelime söylemeden anahtarı kaptı, odadan çıktı ve kapıyı, tüm odayı yerinden sarsarcasına çarparak kapadı.

General, suratını buruşturdu, sonra masasına döndü.

— «Evet, Bay Ransome, şu anlattıklarımızın ana noktalarını bir kez daha gözden geçirelim».

Liz, hızla laboratuvara girdi ve anahtarı Doktor'un eline sıkıştırdı. Öfkeyle:

— «Kendini, beğenmiş, gururlu sersemlerin şahı olan General, biraz fazla ileri gidiyor!» diye söylendi.

Doktor, hayretle anahtara baktı.

— «Sana verdi, ha... ister istemez verdi, ha?»

— «Verdi sayılmaz. Ben aldım».

— «Oh, size çok kızacaktır».

Doktor, anahtar elinde olduğu halde kaşlarını çatarak Liz'e baktı, bakışları tezgâhın üzerindeki tepside duran parçalardan TARDIS'e kaydı, sonra tekrar Liz'e döndü. Sanki kararsızlık içinde bocalarmış gibiydi.

Liz:

— «Şu işi bitirsek olmaz mı?» dedi.

Doktor içini çekti.

— «Evet, ne yazık ki bitirmem gerekiyor. Teşekkür ederim, iyi günler».

Doktor, hemen TARDIS'in yanına gitti ve anahtarı kilide soktu. Kapı açıldı, Doktor içeri girdi ve kapıyı arkasından kapadı.

Liz, kapalı kapıya hayretle bakarken Doktor'un tekrar çıkmasını bekledi. Acaba neden iyi günler dilemişti? Birdenbire TARDIS'den gelen uğultuyu duydu. Sanki, çok güçlü bir motor çalışmaya baslamış gibiydi.

.

Bu ses General'in odasına kadar uzandı. Masasının üzerine bakınca anahtarın yerinde olmadığını gördü. Ransome'ı şaşırtan bir nara atarak yerinden fırladı ve koşarak bürosundan çıktı.

General öfkeyle laboratuvara daldığında sesler hâlâ kesilmemişti. TARDIS, zangır zangır sallanıyor, titriyordu. Liz adım adım gerilemiş şaşkınlıkla TARDIS'e bakıyordu.

General sesini duyurabilmek için avaz avaz bağırdı:

— «Anahtar! Anahtarı Doktor'a mı verdiniz?»

Liz başıyle evetledi.

— «Orada bazı aletleri bulunduğunu söylemişti».

General öfkeyle haykırdı:

— «Aletleri mi? Hay küçük sersem! Doktor kaçtı! Onu artık göremeyiz».

TARDIS'in uğultusu kulakları sağır edercesine yükseldi. General yine haykırdı:

— «İşte, olan oldu! Gidiyor!»

Birdenbire TARDIS'in içinden doğru patlamaya benzer bir ses geldi Laboratuvarı dolduran uğultu kesildi, TARDIS'in kapısı hızla açıldığında dışarıya koyu bir duman sütunu yükseldi. Dumanın tam ortasında aksıran, öksüren Doktor göründü. Elindeki mendili sallayarak dumanlardan kurtulmaya çalışırken Liz'le General'i gördü. Aptalca bir sırıtışla onlara baktı, sonra TARDIS'in kapısını kapadı.

— «Deniyordum, sadece deniyordum».

Liz, suçlayıcı bir ifadeyle:

— «Doktor, beni kandırdınız», dedi.

Doktor içini çekti.

— «Galiba öyle, küçük hanım. Lütfen beni bağışla. Ne yapayım dayanamadım. Birdenbire bir zamana ve gezegene bağlı kalmaya dayanamadım».

Sözünün burasında General'e döndü.

— «Kusura bakma, dostum. Bir daha yapmam».

General kaşlarını çatarak:

— «Elbette, yapmayacaksın», dedi. «Anahtarı ver».

Doktor kederli bir ifadeyle:

— «Anahtarı vermem gerekli mi?» dedi. «Gördüğün gibi, TARDIS eskisi gibi çalışmıyor».

Doktor öylesine üzgündü ki, General elinde olmadan ona acıdı. Gırtlağını temizleyerek boğuk bir sesle:

— «Peki... tekrar kaçmaya çalışmayacağına dair söz verecek olursan, anahtar sende kalabilir», dedi.

Doktor umutsuzca bir taburenin üzerine çöktü.

— «İstesem de kaçamam... hiç değilse TARDIS'le. Maddeyi atomlarına ayrıştıran şifreyi değiştirmişler».

— «Kim neyi değiştirdi?»

Doktor öfkeyle:

— «Zaman Lordları», dedi. «Oh, alçak, değersiz şeyler!»

— «İstediğin kadar söylenebilirsin, Doktor».

Bu sözü söyleyen Liz, Doktor'u, kendisini aldattığı için bağışlamamıştı.

Doktor, hemen General'e döndü.

— «Gelelim, sizin şu küçük sorununuza. Bayan Şov ve ben, kör bir sonuca vardık sanırım».

Liz, Doktor'a yan yan bakarak:

— «Later Molekül Süzücü olmaması nedeniyle», dedi.

General:

— «Ne? diye sordu. «İhtiyacınız olan her türlü malzemeyi sağlayabileceğimi söylemiştim».

Doktor hemen söze karıştı.

— «Küçük bir şakaydı. Asıl sorun, üzerinde çalışabileceğimiz daha çok şey bulmak».

General:

— «İstediğini sağlayabileceğimi sanıyorum», dedi. «İkiniz de lütfen büroma kadar gelebilir misiniz? Konuşmanızı istediğim biri var. Bir plastik fabrikasını ziyaret etmek üzere, Esseks'e küçük bir yolculuk yapacağız».

BÖLÜM SEKİZ

Otonlar Saldırıyor

Sam Seeley, olduğu yerde huzursuzca kımıldandı, eski kasketini parmaklarının arasında büktü. Masanın arkasındaki genç subayın keskin bakışlarından kaçınmak için gözlerini çadırın orasında burasında dolaştırdı.

Munro sert sesle:

— «Haydi, Bay Seeley, vaktimi alıyorsunuz», dedi. «Bana anlatacağınız bir şey var mı yok mu?»

Sam belirsiz bir ifadeyle:

— «Yalnızca yardımcı olmaya çalışıyorum», dedi. «Ben bu ormanın tüm girdi çıktısını, en küçük tavşan deliklerini bile avcumun içi gibi bilirim».

— «Kaçak bir avcısınız, değil mi?»

— «Kendi kendimin patronu olduğumu söyleyelim daha iyi».

— «Hâlâ beni neden görmeye geldiğinizi anlamaya çalışıyorum».

Sam içinden inledi. Bu konuşma tahmin ettiği gibi yürümüyordu. Belirsiz imalarıyle kimse ilgilenmez görünüyordu. Elde etiği tek şey, doğrudan doğruya sorulan sıkıcı sorulardan ileri gitmiyordu.

Yine denemeye karar verdi:

— «Eğer aramakta olduğunuz şey hakkında biraz bilgim olsaydı...»

Munro'nun sesinde kesin bir ifade vardı:

— «Ne yazık ki bunu size söyleyemem, Bay Seeley.

Ama şunu söyleyebilirim. Araştırdığımız şey son derece tehlikelidir. Halen bir adam bu nedenle öldü».

Sam son bir deneme daha yaptı:

— «Acaba onlardan birini bulan birine... ya da yerini bilen birine paraca yardım yapılacak mı dersiniz?»

Munro öne doğru uzandı.

— «Eğer onlardan birinin yerini bilen biri varsa ve bu bilgiyi bize bildirmediyse, o kişi için uzun yıllar sürecek hapis cezası olacağını söyleyebilirim. Eğer bu biri, dürüstçe bize gelir de bilgi verirse, kim bilir belki küçük bir ödül verilebilir. Bir çeşit ikramiye».

Sam'ın yüzü hemen aydınlandı. Küçük bir ikramiye dahi olsa, hiç bir şey olmamasından çok daha iyiydi. Hemen tahta arkalıklı bir sandalye çekti, oturdu ve masaya doğru abandı.

— «Peki, bakın şöyle oldu... Geçen gece Oksley Ormanında hazırlamış olduğum tuzakları kontrol ediyordum... birdenbire...»

Sam'ın karısı alışverişten döndüğü zaman kulübe sessiz ve boştu. Meg, buna hiç de şaşırmamıştı. Sam, istediği zaman ortadan kaybolur, istediği zaman da ortaya çıkardı. Meg, arka kapıdan çıktı ve seslendi:

— «Sam, Sam, neredesin!»

Meg'in seslenişi cevapsız kaldı. Meg, içgüdüsüne uyarak bahçeyi geçti ve sundurmanın kapısını açtı. Sam sundurmada da yoktu. Tam kapıyı kapayıp çekilmek üzereydi ki, Sam'ın çalışma tezgâhının altındaki saç sandığı gördü. Daha önce Sam'ın ne kadar garip davranmış olduğunu hatırladı. Ani bir kararla sandığı çekti ve kapağını kaldırdı.

Bu kez sandık boş değildi. Sandığın içinde bir örtüye sarılmış yuvarlak bir cisim vardı. Meg, memnunlukla

gülümsedi ve yuvarlak cismin üstündeki örtüyü açmaya başladı. Yuvarlak cisim açığa çıkınca, Meg, onun yeşil renkli, bir cins maddeden yapılmış bir küre olduğunu gördü. Küre, bir futbol topu büyüklüğündeydi. Meg, küreyi tekrar sandığın içine koydu ve sandığı sürükleyerek eve taşıdı. Sandığı kulübenin küçük oturma odasına aldığında, kapağı tekrar açtı. Küre hafif hafif parıldadı. Sonra daha kuvvetli bir ışık saçarak yanıp sönmeye başladı. Küre, düzenli yanıp sönmeye başlarken verdiği ışık da çok parlaklaştı. Meg, büyülenmiş gibi eğildi ve gözlerini küreye dikerek baktı.

Ormanda kımıldamadan beklemekte olan Oton hemen harekete geçti. İri vücudu, verilen sinyalin yönünü saptamak için sağa sola daire şeklinde döndü. Sonra, kulübe yönünde düz bir hat üzerinde harekete geçti.

Plastik fabrikasının güvenlik bölümünde, uzaktan kontrollu bir tablo üzerindeki ışık yanıp sönmeye başladı.

Çening memnun bir tavırla:

— «İki milden az bir uzaklıkta», dedi. «Sonunda arı beyini bulduk».

Hibbert sordu:

— «Onu almayacak mısın?»

— «Almak için harekete geçildi bile».

Çening'in gözleri kısıldı. Bilinçli, küreyi almak için harekete geçen Otonla birleşti. Onun gördüğünü görüyor, onun duyduğunu duyuyordu.

— «Orada... küçük kulübe. Arı beyi orada saklanıyor!»

Çening'in sesi sevinçliydi. Kendinden geçmiş gibi kımıldamadan durdu. Hibbert, korkulu bir hayranlıkla ona baktı.

Çening yumuşak sesle:

— «Hemen hemen oradayız», dedi.

Gözleri dalgın bir tavırla boşluğa dikilmişti.

Oton, büyük bir hızla ilerledi. Ağaçların arasından biraz uzaktaki kulübeyi gördü.

Meg, kürenin hipnotize gücünden kurtulmak için birden başını salladı. Birden bire sandığın kapağını çarparak kapadı ve yeşil ışıkların büyüleyici etkisinden kurtuldu. Sonra, sandığı sürükleyerek oturma odasından çıkarmaya başladı. Meg, 'Sam bunu istediği kadar sundurmada saklayabilir,' diye düşündü. Böyle bir şeyi evinde tutmayacağı gerçekti.

. . .

UNIT'in arabası hızla orman kesmine ulaştığında General, şoföre:

— «Önce Komuta Çadırına gidelim», dedi. «Yüzbaşı Munro'ya gelmiş olduğumuzu bildireceğim. Ayrıca, bir haber olup olmadığını öğrenelim».

Arabanın arka koltuğunda Liz, Doktor ve Ransome oturuyordu. Ransome, korkunç tecrübeyi geçirmiş olduğu yere yaklaştıkça sessizleşmişti.

Liz, cesaret verici bir tavırla Ransome'un kolunu okşadı.

— «Bu kez endişe etmeniz gereksiz, Bay Ransome, Nasılsa yalnız olarak dönmüyorsunuz. General, yanımıza askerî bir birlik alabilir».

Ransome utanmış göründü. Sonra itiraf etmekten çekinmedi:

— «Geriye dönmeye cesaretim olmadığını söyleyebilirim. Korkularımın dağılacağını düşünmüştüm, ama buraya yaklaştıkça korkularımın tazelendiğini anlıyorum. Sanki hâlâ beni gözlüyorlarmış gibi bir his var içimde».

Ransome'un sesinde paniğe kapılmak üzere olan bir kişinin ifadesi vardı.

Araba, patikada sarsıla sarsıla ilerledi ve biraz sonra önünde nöbetçinin beklemekte olduğu UNIT çadırı göründü. Araba çadırın önünde durunca nöbetçi sert bir selâm çaktı. Bir saniye sonra Munro çadırın kapısında göründü.

General'in konuşmasına fırsat vermeyen Munro heyecanla söze başladı:

— «Tam zamanında gelmeniz büyük bir rastlantı, Generalim. Göktaşlarından birini gerçekten bulmuş olan bir adam var çadırda. Bütün bir göktaşı. Sundurmasındaki bir sandıkta koruyormuş».

Kalabalık bir grup çadıra girince Sam Seeley oldukça şaşırdı. Doktor'u gördüğünde gözleri irileşti. Fakat Sam Seeley, TARDIS'in gelişinden hiç söz etmedi. Zaten başının yeteri kadar derde girmiş olduğunun farkındaydı. Nasıl olsa, ona kimse inanmayacaktı. Bu uzun boylu adam, UNIT'ten biri olmalıydı. Sam, oldukça utanarak hikâyesini tekrarladığı zaman General ters bir sesle:

— «Yüzbaşı Munro», dedi. «Bu adamın kulübesi nerede biliyor musun?»

Munro, masasının üzerine yayılmış olan haritaya döndü.

— «Burada, efendim. Birkaç dakikalık yolda».

— «Peki, sen de bizimle gelsen iyi olacak».

Liz, Ransome'a baktı. Ransome da onlarla birlikte çadıra gelmişti, grubun en dış tarafında duruyor ve şaşırmış görünüyordu.

— «Ben burada beklesem iyi olacak her halde».

— «Elbette. Adamlarım seni korur. Çavuş, Bay Ransome'a çay getirin».

Munro, Sam'ın koluna yapıştı.

— «Gel bakalım. O şeyin nerede olduğunu göstermen için sana ihtiyacımız var».

Munro'yla General arabanın ön tarafına, Liz, Doktor ve Sam Seeley arka tarafa oturdu. Araba yine sarsıla sarsıla hareket etti.

Sam, General'in lüks arabasına takdirle baktı. Neşeyle:

— «Beni eve kadar götürdüğünüz için size teşekkür ederim», dedi. «Artık eski bisikletten bıkmıştım».

Kimsenin cevap vermemesi üzerine Sam sustu.

Gitmekte oldukları kulübe çok sakin ve sessizdi. Ağaçların dibinden ayrılan bir Oton, kulübenin bahçe kapısına doğru yürüdü. Barney hâlâ ön bahçede uzanmış yatıyordu. Başını kaldırıp yaklaşmakta olan insana hırladı.

Bahçenin dip tarafındaki sundurmada, Meg, sandığı son bir kez iterek tezgâhın altına soktu, doğruldu ve ellerinin tozunu silkti. Bir an durdu ve kulağını dışarıya vererek dinledi. Her yer ne kadar sessizleşmişti. Sanki kuşlar bile ötmekten vazgeçmişlerdi. Evden doğru köpeğin kırıltılı havlaması geliyordu.

Meg bağırdı:

— «Barney, kes şu havlamayı!»

Köpek, giderek tiz bir sesle ulur gibi havlamaya başladı. Endişeye kapılan Meg, sundurmanın kapısına gitti, dışarı çıktı ve eve doğru yürüdü.

— «Kes şu havlamayı, Barney!»

Barney bir kez daha hırıltıyla havladı, sonra canı acımışçasına tiz seslerle havlamaya başladı. Sonra her yer derin bir sessizliğe gömüldü. Meg, kendisine yüzyıllar kadar uzun gelen bir süre durup etrafı dinledi. Birdenbire kırılan camların ve tahtaların seslerini duydu. Meg eve doğru koştu. Evin küçük odasına girdi ve şaşkınlıkla durdu.

Küçük oda darmadağınık olmuştu. Masa ve sandalyeler parçalanmış, gardırop dolabı kırılmıştı. İriyarı bir adam, sırtı Meg'e dönük, dolapları büyük bir hızla ve amansızca araştırıyordu.

Meg, evinin darmadağınık olmasına öylesine kızmıştı ki, korkmak aklının ucundan bile geçmedi.

— «Hey, bana bak!» diye haykırdı. «Ne yapıyorsun? Defol git buradan!»

Adam döndü, Meg'e baktı. Meg, korkuyla derin bir soluk aldı. Yüz ifadesizdi ve yumru yumruydu.

Meg, boğuk sesle fısıldadı:

— «Git buradan. Kocam neredeyse gelecektir».

Fakat Meg, sözünü bitirir bitirmez, karşısındaki yaratığın söylenenleri anlamadığını fark etti. Yavaş yavaş geriledi. Sonra birden döndü ve koşarak evin arka kapısından çıktı. Çıkarken de anahtarı kilidinden çevirdi ve kapıyı dışardan kilitledi. Sonra bahçedeki patikadan Sam'ın sundurmasına doğru bacaklarının tüm hızıyle koştu.

Sam'ın avtüfeği eski yerinde, sundurma kapısının hemen üstünde asılı duruyordu. Meg tüfeği indirdi ve kırarak açtı.

Evden doğru parçalanan eşyaların sesleri geliyordu. Meg başını kaldırıp baktı. Evin arka kapısı menteşelerinden sökülerek açılmıştı ve kapıda Oton duruyordu. Oton bir an kımıldamadan durdu ve Meg'e baktı. Sonra patikadan sundurmaya doğru yürümeye başladı. Meg, silahı kaldırdı ve tetiğine dokundu. Kuru bir tık sesi duyuldu. Elbette, Sam tüfeği hiç bir zaman dolu bırakmazdı. Meg, sundurma kapısının yanındaki rafları araştırdı ve açık bir fişek kutusu buldu. Titreyen ellerle tüfeği kırdı, doldurdu. Tekrar kapayıp başını kaldırdı. Oton neredeyse ona dokunacak kadar yaklaşmıştı.

Meg, silahı doğrulttu. Titrek sesle haykırdı:

— «Tüfeği doldurduğumu gördün! Buradan hemen gitmezsen göğsünde komacan bir delik açacağım».

Oton umursamadan yürüdü.

— «Şaka etmiyorum! Şaka etmediğimi sen de biliyorsun!»

Oton şimdi bir kol uzaklığındaydı. Meg, avtüfeğini doğruttu önce bir namluyu, sonra öteki namluyu boşalttı. Oton saçmaların etkisiyle geriye doğru sarsıldı. Birkaç adım gerilediğinde, Meg, iriyarı adamın tulumu üzerindeki saçma deliklerini açıkça gördü. Oton bir saniye sonra toparlandı, tekrar yürümeye başladı. Dümdüz, ifadesiz yüzde hiç bir öfke belirtisi yoktu. Meg tiz bir çığlık attı, sonra olduğu yere yığılarak bayıldı. Oton, Meg'in üzerinden atladı ve sundurmaya girdi.

Çening'in yüzü, bilincinin yoğunlaşması nedeniyle bir maske halini almıştı. Tıslar gibi konuştu:

— «Sinyaller biraz boğuk, ama şimdi çok yakın. Çok yakın. Onu bulmalıyız. Mutlaka bulmalıyız».

General'in arabası kulübenin önünde durduğu zaman her yer çok sessizdi. Arabada bulunan herkes indi, Sam öne düştü ve birlikte eve girdiler.

Sam seslendi:

— «Meg! Meg, konuğumuz var!»

Sam, çevresinde parçalanmış eşyaları görünce şaşkınlıkla sustu.

Doktor:

— «Çok geç kalmış olabiliriz», dedi.

Birdenbire bahçeden gelen ayak seslerini duydular. General'le Munro tabancalarını çektiler. Ötekiler de peşlerinde olduğu halde, koşarak harabeye dönmüş evin

içinden geçtiler ve parçalanmış arka kapıdan bahçeye çıktılar.

Meg, sundurmanın kapısı dibinde baygın yatıyordu. Oton, saç sandığı almış patikada yürüyordu. Kimsenin engellemesine fırsat kalmadan, Sam Seeley, Meg'in yanına koştu. Oton'a aldırmadan karısını kucakladı ve tehlikeden uzaklaştırdı. Oton, sanki izlenmekte olduğunu anlamış gibi başını kaldırıp baktı. Sandığı yere bıraktı elini kolunu kaldırdı ve General'e doğru uzattı. El, bilekteki menteşesinden düştü. Bir namlunun ucu göründü.

Doktor:

— «Yere yatın!» diye haykırdı. «Herkes yatsın!»

Doktor, General'le Munro'yu omuzladı, Liz'in elinden tuttu ve onu kulübenin içine doğru savurdu.

Bir enerji ışını General'in başının üzerinden geçti ve tuğla duvarda büyük bir delik açtı. General'le Munro hemen birer siper seçtiler... Munro bir kömür kazanının arkasına, General, duvarın köşesine sindi. İkisi birlikte hemen beylik tabancalarıyle ateş etmeye başladılar. Oton, iri kurşunların etkisiyle sarsıldı, ama bilek silahıyle ışın üstüne ışın gönderdi.

Doktor, sindiği kapı aralığından haykırdı:

— «General, Yüzbaşı Munro! Ateşi kesin!»

Tabancalar sustu. Oton da silahlı kolunu sağa sola kaydırarak ışın göndermeyi kesti. Doktor, işitilecek kadar yüksek ve güçlü bir sesle:

— «Takım neredeyse gelmek üzeredir», dedi. «Geldiklerinde onu kıskıvrak yakalarız».

Plastik fabrikasında, Çening'in yüzü öfkeyle buruştu.

— «Geri, geri, geri!» diye tısladı.

Dirsçğinin dibinde duran Hibbert, sinirli bir tavırla sordu:

— «Neler oluyor?»

Çening:

— «UNIT. Çok kalabalıklar. Bir meydan savaşı vermek için henüz çok erken», dedi.

Kulübenin önündekiler, Otonun birden dönüp ormana doğru uzaklaştığını görünce çok şaşırdılar. General, onun peşinden gidecek oldu, ama Doktor, durdurdu.

— «Bırakın, gitsin, General. Onu yakalamış bile olsaydınız, ona bir şey yapamazdınız. Mutlaka sizi öldürecekti».

— «Şu takım meselesini de nereden çıkardın, Doktor? Hiç bir birliğe peşimizden gelmesini söylememiştim».

Doktor gülümsedi.

— Bunu sen ve ben biliyoruz. Ama o bilmiyordu».

Doktor, eliyle Otonun gözden kaybolduğu ağaçların arasını işaret etti.

General hayretle sordu:

— «Yani, o yaratık gerçekten de seni anladı mı demek istiyorsun?»

— «Belki kendisi anlamadı. Öyle sanıyorum ki, o sadece yürüyen bir silah. Ama onu her kim kontrol ediyorsa, beni anladı»

Doktor, başka soru sorulmasına fırsat vermeden:

— «Şimdi bakalım, buraya ne için gelmiş», dedi.

General, Sam Seeley'e, karısını ayıltmak için yardım eden Liz'e baktı.

— «Kadın nasıl?»

— «Şok geçirmiş sanırım. Onu hemen bir hastaneye kaldırmalıyız».

General:

— «Munro, bir cankurtaran çağır!» dedi.

Bayan Seeley'i kulübeye götürürken, Sam:

— «Tazminat isteyeceğim!» dedi. «Şu odanın haline bakın! Peki, alacağım ikramiye ne olacak?»

Öfkeden çılğına dönen General hırsla Sam Seeley'e döndü:

— «Göktaşını saklamakla, Bay Seeley, bütün bunların sorumlusu sensin ve araştırmalarımı ağır bir şekilde etkiledin. İkramiyeye gelince... hem senin hem de karının hayatta olması yeterli ikramiye değil mi?»

Gerekli dersi almış olan Sam, General'in arkasından eve girdi. «Nihayet gazeteler de var», diye umutla düşündü. Anlatacağı başmakalelerini görebiliyordu... 'CANAVARLA ÇARPIŞMAMIZ'. Yine de umutlanarak General'in peşinden yürüdü.

Liz, sandığın içine bakmakta olan Doktor'un yanına geldi. Küre hâlâ ışık yansıtıyordu, ama yansıttığı ışık düzeni biraz ağıdı. Doktor, sandığın dibindeki bezi işaret etti.

— «Beze sarılmış. Bez ve sandığın saç kaplı olması sinyalleri gizlemiş olmalı».

— «Zavallı kadın onun örtüsünü açtığında, küreden yine sinyaller yükselmeye başladı ve yardım istedi! Onu yine sarsanız olmaz mı?»

Doktor, usta hareketlerle küreyi tekrar sardı.

— «Belki de haklısın».

— «Ya bu da öteki gibi patlarsa?»

Doktor sandığın kapağını kapadı.

— «Eğer gerekli özeni gösterecek olursak, patlaması için bir neden göremiyorum. Yani, kendi kendisini yok edecek şekilde yapılmamışsa. Bununla birlikte, tehlikeyi göre almalıyız».

Doktor neşeyle Liz'e baktı.

— «Doktor, laboratuvarda üzerinde çalışacaksak, sandıktan çıkartıp örtüsünü açmak zorunda kalacaksın».

— «Evet, elbette üzerinde çalışacağız».

Doktor, sandığı omzuna vurdu ve arabaya doğru yürüdü.

Liz:

— «Peki, şu yaratık bunu geri almaya karar verip dönerse ne yapacağız?» diye sordu.

Doktor kıkırdadı.

— «Bu çok yerinde bir soru», dedi.

Munro, kulübeden çıktı.

— «Cankurtaran geldi, efendim. Seeley karısıyle birlikte hastaneye gidiyor».

General, başıyle anladığını bildirdi ve Doktor'a döndü.

— «Eeee, Doktor? Şimdi ne yapıyoruz?»

Liz, Doktor'un duruma nasıl hakim olduğunu görünce şaşırdı. Belki de Doktor'un işi yürütmesi çok normaldi. Çünkü, Doktor'un tavırlarında insanın içine güvenlik veren bir anlam vardı.

Doktor düşünceli bir tavırla çenesini sıvazladı.

— «Evet, bu yaratığın nereden geldiği açık seçik ortada. Plastik fabrikasında da Ransome'un üzerine saldıranın aynı cinsten olduğu açıkça belli».

General kısaca:

— «Doğru», dedi. «Hemen oraya hareket edeceğiz».

Doktor, başını salladı.

— «Ve belki şu yaratıklardan kurulu bir orduyla karşılaşacağız? Ortada neler döndüğünü biraz daha anlayıncaya dek, çok dikkatli davranmamız gerekiyor».

— «Şu halde ne yapıyoruz?»

— «Önce bu sandığı UNIT'in karargâhına gönderiyoruz, silahlı nöbetçi altında».

Munro bir adım ileri çıktı.

— «Bu isteğinizi hemen yapacağım, Doktor».

Doktor uyarmak ister gibi:

— «Ama sakın unutulmasın», dedi. Ben gelmeden kimse bu sandığı açmayacak».

— «Kimsenin böyle bir şeye girişeceğini sanmam, efendim».

Doktor, General'e döndü.

— «Şimdi, Bay Ransome'u Komuta Çadırından almalıyız her halde. Sonra da plastik fabrikasına dostça bir bir ziyarette bulunuruz».

Çening, öfkesinden köpürerek aşağı yukarı dolaşıyordu. Öfkeyle:

— «Arı beyini tekrar ele geçirmeliyiz», dedi.

Hibbert:

— «Ama UNIT'in eline geçmişse», dedi. «Sen de henüz bir meydan savaşı vermek istemiyorsan... onu nasıl geri alabiliriz?»

— «Başka yöntemler de vardır».

Çening'in gözü birden ekrana takıldı. Ransome'un beyin dalgaları ekranda belirmişti ve çok kuvvetli olarak yanıp sönüyordu. Çening, vahşî bir sevinçle:

— «Dostun Ransome, buraya tekrar dönmekle pek akıllıca davranmadı», dedi. «Hiç değilse, şimdi onun hesabını görürüz!»

Komuta Çadırında yalnız başına oturan Ransome, soğumuş olan çayının son yudumunu da bitirdi. Kendisini son derece yorgun ve endişeli hissediyordu. General'in korumasında bulunsa bile, tekrar plastik fabrikasına dönme fikri onu ürkütüyordu. Şimdi onu burada bırakmışlar ve bir göktaşını bulmak üzere başka yere gitmişlerdi. Şu anda hiç değilse güvence altındaydı. Ransome, askerlerin ayak seslerini duyuyordu. Ordu kamyonunun

boşaltılması sırasında emirler veren çavuşun sesi de geliyordu. Ransome'un canı sıkılıyordu. Çavuşun geri dönmesini arzu etti. Onunla biraz çene çalıp açılabilirdi.

Çadırın arka tarafına bir şey çarpı. Ransome, askerlerden birinin çadıra sürtünmüş olacağını düşünerek ilgisizce başını kaldırıp baktı. Sonra, çadırın arka duvarında uzun bir yarığın meydana geldiğini görünce şaşkına döndü. Yarıktan biri çadıra girdi. Ransome, korkuyla ayağa fırladı. Tam karşısında bir Oton duruyordu.

Ransome'un haykırmasına fırsat kalmadan Otonun eli bileğinden düştü, silahın namlusu göründü ve namludan fışkıran enerji ışını Ransome'u yere savurdu. Oton bileğindeki namluyu Ransome'un üzerine çevirdi ve namludan daha parlak bir ışın süzüldü. Ransome'un vücudu kızardı, sonra bembeyaz kesildi ve gözden kayboldu. Oton, çadırın duvarındaki yarıktan çıktı ve geldiği gibi sessizce uzaklaştı.

Dakikalar sonra General'in arabası çadırın önünde durdu. Munro, sandığın karargâha gönderilmesi için gereken emirleri verdi. Doktor, Liz ve General çadıra girdiler, şaşkınlıkla bakındılar.

General bağırdı:

— «Çavuş! Bay Ransome nereye gitti?»

Çavuş hemen çadırın kapısında göründü.

— «Hiç bir yere gitmedi, efendim. Onu burada çay içerken bıraktım. Dışarı çıkıp malzeme kamyonunu boşalttırmam gerekiyordu».

Doktor, çadırın içini araştırıyordu. Hemen çadırın arka duvarındaki yarığı gördü.

General sıkıntıyle sordu:

— «Ama neden gitsin? Neden adam böyle kimseye haber vermeden kaçıp gitsin?»

Liz düşünceli bir tavırla:

— «Fabrikaya dönmek düşüncesi onu çok korkutuyordu», dedi. «Belki de fabrikaya dönmeye cesaret edemeyeceği için gitmiştir».

Doktor, çadırın duvarından uzaklaştı.

— «Hepimiz gitmiş olabileceğini sanıyoruz. Belki de çadıra başka bir şey girmiştir».

— «Yani, birisi onu kaçırdı mı... benim Komuta Çadırımdan?»

General, gerçekten de sıkılmıştı.

Doktor omuz silkti.

— «Bizi fabrikaya bağlayan yalnızca Ransome'un anlattıkları. Eğer Bay Ransome, bir yere gitmişse, mutlaka fabrikaya gitmiştir».

Araba hızla fabrikaya doğru yol alırken, Doktor, çenesini avcuna dayamış düşünceli bir tavırla oturuyordu. Liz, onun tüm olayları zihninden geçirdiğini, olaylara anlamlı, mantıklı bir çözüm yolu bulmaya çalıştığını hissetti. Üzerinde 'Oto-plastik' levhası bulunan fabrika kapısından geçtikleri sırada bile Doktor, hâlâ düşünüyordu.

Arabadan inerlerken, Liz:

— «Ziyaretçilere önem vermez görünüyorlar», dedi.

Doktor dalgın bir tavırla:

— «Hayır, önem vermezler», dedi. «Her şeyin normal görünmesine çalışırlar. Yani, son dakikaya kadar».

Liz merakla Doktor'a baktı, ama bu sırada lüks biçimde döşenmiş kabul salonuna girmişlerdi. General, taşbebek kadar güzel danışma memuruna geliş nedenlerini açıkladı. General'in her türlü karşı koymaya hazır olduğu açıkça anlaşılıyordu, ama herhangi bir direniş olmadı.

Danışma memuru duygusuz, tiz sesle:

— «Bay Hibbert, sizi hemen görecek», dedi. «Lütfen, böyle buyurun».

Liz, sanki önceden bir randevuları varmış gibi karşılandıklarını düşündü. Geleceklerini sanki önceden biliyorlardı.

General, bir saniye kadar durup omzunun üstünden arkasına baktı. Liz de General'in bakışlarını izledi ve makinelerin arkasına birinin gizlendiğini görür gibi oldu. Sonra General'in bir iki özür dileyici kelime söylemesi üzerine yollarına devam ettiler. Danışma memuru, onları Hibbert'in bürosuna çıkan merdivenlerden çıkardı, odaya soktu, sonra sessizce çekildi.

Corc Hibbert, masasının başında ayağa kalkarken, Liz merakla onu süzdü. Adam, her yerde rastlanan iş adamlarına benziyordu. Uzun çizgili siyah elbise, kalın çerçeveli gözlük, kırsaçlar. Adamın yüzünde yorgunluktan doğan çizgiler vardı, ama bu çizgileri herhangi bir iş adamının yüzünde de görmek mümkündü.

Hibbert, herkesi oturttuktan sonra kendisi de oturdu. General, Doktor'la Liz'i tanıştırdı ve ziyaret nedenlerini açıkladı. General, Ransome'un anlattıklarını özetledi. Hikâyenin sonuna gelirken kelimesi tükenmiş gibi kekeledi:

— «Şey... işte hepsi bu. Hikâyenin olağanüstü olduğunu düşünürken soruşturma yapmak isteğimizi hoş karşılarsınız umarım».

Hibbert çok şaşırmış göründü.

— «Çok güzel, Generalim. Bununla birlikte, bana kalırsa, bu iş, güvenlik subayından çok bir psikiatrı ilgilendiriyor».

— «Yani, Ransome'un akıl dengesi bozuk muydu?»

— «Ya öyle, ya da sadece kötü niyetli».

Liz:

— «Demek anlattıklarının doğru bir yönü yok, öyle mi?» diye sordu.

— «Doğru yönleri var tabiî. Benim yanımda çalışmış olduğu doğru. Yeni bir elektronik bebek planı yaptığı da doğru. Çok güzel ve parlak bir buluştu, ancak pazarlama için fazlaca karışık ve maliyeti yüksekti. Benim reddetmem üzerine, üretim için müşteri aramak üzere Amerika'ya gitti».

General söze katıldı:

— «Başarmış da».

— «Bana da böyle söyledi. Ancak, başkaları yatırım yapıyor diye, benim de yatırım yapmam gerekmez ki! Tutumum değişmemişti ve bunu ona anlattım. Öylesine sinirlendi ki, burayı terk etmesini söylemek zorunda kaldım».

— «Demek ki, senin başını derde sokmak için bütün bunları uydurdu, öyle mi?»

— «Korkarım öyle, Generalim».

— «Peki, ama neden böylesine hayalî bir şey uydurup anlatsın?»

Hibbert omuz silkti.

— «Neden kendisine sormuyorsunuz? Ona bunu ben de sorabilsem memnun olurdum».

Liz:

— «Onu da getirecektik», dedi. «Ne yazık ki ortadan kayboldu».

— «Hiç şaşırmadım! Bütün bu saçmalıkları yüzüme karşı söylemek cesaretini gösteremeyecekti».

Doktor, geldiğinden beri ilk kez konuştu:

— «Bu fabrikada ne üretiyorsunuz, Bay Hibbert?»

— «Size göstermek beni memnun eder. Belki depolarımızı görmek istersiniz».

Hibbert'in onları ilk götürdüğü odanın rafları plastik bebeklerle doluydu. Her boyda, her çeşit saç rengin-

de bebek vardı. Sıra sıra dizilmiş bebeklerin pembe yüzlerindeki çini mavisi gözleri onlara bakıyordu. Liz ürpererek titredi. Bir oda dolusu bu yapma bebeklerin insanın içini ürperten bir gariplikleri vardı.

Hibbert eliyle belirsiz bir işaret yaptı.

— «Tabiî, bu üretim fabrikamızın asıl üretimidir. Bununla birlikte başka bir üretime de geçtik. Size onları da göstereyim».

Hibbert onları daha büyük bir odaya götürdü. Oda, sessiz mankenlerle doluydu. Hibbert ışıkları yaktı.

— «Şu andaki en büyük başarımızdır. Büyük mağaza vitrinleri için yaptığımız insan boyu mankenler».

Liz çevresine bakındı. Sıra sıra çok güzel yüzlü kadın ve erkek mankenler vardı. Bu mankenler, minik bebeklerden de daha ürkütücüydü.

Doktor sordu:

— «Peki bunlar, şey... mankenler hareket eder mi?»

Hibbert gülümsedi.

— «Elbette».

Mankenlerden birinin yanına gitti ve durumu değiştirdi. Mankenin kolları, bacakları ve vücutu kolayca kımıldadı, sonra bırakıldığı biçimde kaldı.

Hibbert mankeni yerine koyarken:

— «Bugün gelmeniz büyük bir şans», dedi. «Gördüğünüz gibi hepsi gerçeğe çok yakın ve hareket yetenekleri yüksek mankenler. Ama kendiliklerinden kımıldayamayacaklarını bilmelisiniz. Biz bunlara Oton adını verdik, fabrikanın adından alındı... Oto-Plastik».

General öksürdü.

— «Çok ilginç. Fazla vaktinizi almak istemem, Bay Hibbert».

Hibbert, onları fabrikanın içinden giriş holüne doğru götürürken, Doktor sordu:

— «Şu oton mankenlerinizin... satışı iyi mi?»

Hibbert gururla başını salladı.

— «Oton mankenlerimizi İngiltere'deki bütün şehirlerin büyük mağazalarında göreceksiniz».

Doktor birdenbire durdu. Parmağıyle, 'Yasak Bölge' diye levha asılmış bölümü gösterdi.

— «Orada neler yaptığınızı bize gösterdiğinizi sanmıyorum, Bay Hibbert».

— «Ne yazık ki orayı size gösteremem».

Hibbert hemen General'e döndü.

— «Laf aramızda generalim, Teknoloji Bakanlığının bazı işlerini görüyoruz. Uzay programı için ısıya dayanıklı plastik araştırmaları. Bakanlıktan özel gezi izniniz olsaydı...»

Hibbert, özür dilercesine omuz silkti.

— «Sizin güvenlik tedbirlerine herkesten çok özen göstereceğinizi bilirim».

— «Peki, Bakanlıktan izin alıp da gelecek olursam?»

— «O zaman size araştırma laboratuvarlarımızı seve seve gösteririm. Bununla birlikte, orada neler yapıldığını ben bile kesinlikle bilmiyorum. Ortağım, Bay Çening, araştırmaları sürdürüyor».

General:

— «Ne yazık ki onunla tanışmak olanağını bulamadık», dedi.

— «Evet, haklısınız. Ne yazık ki şu anda, satınalma için gitmiş bulunuyor».

Bu sırada, fabrikanın giriş holüne ulaşmışlardı.

Hibbert:

— «Başka bir arzunuz var mı, baylar?» diye sordu.

General, Doktor'a baktı. Doktor, başını belli belirsiz 'hayır' anlamında salladı.

General:

— «Hayır, hiç bir ricamız yok», dedi. «Umarım sizi bir daha rahatsız etmeyiz».

Hibbert:

— «Güle güle, Generalim, Bayan Şov, Doktor», dedi. «Eğer sizlere bir yardımım dokunacaksa beni her zaman arayabilirsiniz».

Hibbert, üç konuğun arabaya binip uzaklaşmalarını izledi. Sonra dönüp fabrikaya girdi. Sanki büyük bir çaba harcamış gibi omuzları birden çöktü. Çening, makinelerin arkasından çıktı ve Hibbert'in yanında durdu.

— «Konuklardan biri beni şaşırttı. Beyni, birçok insanın beyninden çok daha güçlüydü.

Hibbert:

— «Bilimsel danışmandan mı söz ediyorsun?» dedi. «Her halde son derece zeki bir adam».

— «Çok güzel idare ettin, Hibbert. Çok güzel idare ettin».

— «Acaba tatmin oldular mı dersin?»

— «Hâlâ şüphe ediyorlar. Ama ellerinde kanıt yok. Bize karşı harekete geçebilmeleri zaman alacaktır».

— «Eğer tatmin olmadılarsa, yanlarına asker alıp geleceklerdir. Burasını araştıracaklar».

Hibbert, 'Yasak Bölge' bölümüne doğru baktı.

Çening hatırlatmak istermiş gibi:

— «Onları durduracak gücümüz var», dedi. «Bütün ihtiyacımız kısa bir erteleme. Zamanı geldiğinde, ne kadar kalabalık askerleri olursa olsun onlara bir yararı dokunmayacak».

Askerî araba Londra'ya doğru uzaklaşırken General:

— «Fabrikada bazı garip işlerin döndüğü gerçek», diyordu. «Makinelerin arkasına gizlenen birini gördüm. O adam seni kaçırmaya çalışan adamdı, Doktor».

Doktor başıyle evetledi.

— «Ben de gördüm. Hiç şüphe yok, bizimle karşılaşmak istemeyen Bay Çening olmalı. Evet, kulübede gördüğümüz yaratık bu Otonlardan biriydi».

Liz sordu:

— «Peki, şimdi ne yapacaksınız?»

General kararlıydı.

— «Kuvvet alarak fabrikaya gireceğiz. Fabrikanın çevresini kordon altına aldıktan sonra, fabrikayı baştan aşağı arayacağız».

— «Ya fabrika Otonlarla doluysa... kulübede bize saldıran cinste Otonlarla?»

General homurdandı:

— «Tabanca kurşunu Oton'a işlemedi. Bakalım, bazuka ya da hafif topçu karşısında tutunabilecekler mi? Gerekirse, fabrikayı bombalar, yerle bir ederim!»

General'in bıyıkları, gururla dikilmiş gibi göründü.

— «General Skobi, bana kesinlikle yardımcı olacağını söyledi. Durumu hemen ona anlatacağım».

Liz sordu:

— «Neden ona gidiyorsunuz?»

General kısaca açıkladı:

— «UNIT'in elindeki birlikler sayılacak kadar az. Büyük bir hareket için ordunun yardımını istemek zorunluğundayız».

Liz, köşesine büzülmüş, çenesini avuçlarına almış düşünmekte olan Doktor'a döndü.

— «Çok sessizsiniz, Doktor. General'in fabrikaya zorla girmesi doğru olur mu?»

Doktor başını kaldırıp baktı.

— «Toplarınızı oraya çekebilirsiniz, General. O fabrikayı mümkün olduğu kadar çabuk kapatmalıyız».

Liz:

— «Şu halde, neden bu kadar endişeli ve düşüncelisiniz?» diye sordu.

Doktor içini çekti.

— «Belki de düşmanımızı küçümsüyoruz. İçimden gelen bir his, bunun bu kadar kolay olmayacağını söylüyor».

Doktor tekrar sustu ve köşesine büzüldü.

UNIT karargâhına ulaşır ulaşmaz Doktor eski canlılığını buldu. Saç sandık laboratuvarda onları bekliyordu. Doktor hemen sandığın çevresine karışık düzende antenler ve aletlerden kurulu bir ağ yaptı.

— «Sinyallerini karıştırmak için», diye açıkladı. Sonra küreyi dikkatle sandıktan çıkardı, örtüsünü açtı ve önceden hazırlatmış olduğu özel sehpaya oturttu. Küre, serbest kalır kalmaz sinyal göndermeye başladı.

Doktor, sanki canlıymış gibi küreyle konuştu:

— «Kızmanda bir anlam yok, dostum. Bizimle konuşmak zorundasın».

Liz:

— «Şimdi onu ne yapacağız?» diye sordu. Oturup hayranlıkla seyir mi edeceğiz?»

— «Ne söylediğimi duymadın mı? Onunla haberleşmeye çalışacağız. Sonra gücünü deneyeceğiz».

Bu sırada, General, telefonla General Skobi'yle görüşüyordu. Bütün olanları ayrıntılarıyle anlattı... kulübedeki saldırıdan, Ransome'un kayboluşundan, plastik fabrikasına yaptıkları ziyaretten söz etti. Skobi çok şaşırmıştı, ama yardımcı olmaya taraftardı.

İnanmaz bir ifadeyle:

— «Oto-Plastik fabrikası mı?» diye sordu. «Bugün ben de oraya gitmiştim».

General Skobi, yapılmış olan benzeri mankeni anlattı.

— «Bununla birlikte, istediğin yardımı yapacağım».

General saatına göz atarken, Skobi sözünü sürdürüyordu:

— «Hazırlanmak biraz zaman alacak. Bak ne yapacağımızı söyleyeyim, Letbric- Stüvırt, hemen harekete geçeceğim. Bu gece motorlu birlikleri hazırlatırım. Yarın sabah erkenden operasyona başlıyabiliriz».

— «Bundan iyisi can sağlığı, efendim. Tekrar tekrar teşekkür ederim».

Skobi:

— «Tamam», dedi. «İrtibat için seninle yarın konuşuruz. İyi geceler, General».

Skobi, telefonu kapadıktan sonra derin bir iç geçirdi. Olağanüstü bir işti. Ama General ve örgütü böyle işlere her zaman hazır olmalıydı. Skobi zaman zaman askerliğin daha basit olduğu günlerin özlemini çekerdi. Süvari birliğinin başına geçer, doğru bir saldırı yapardın, her şey olup biterdi. Ama şimdi! Kapısı çalındığı sırada, telefonla karargâhını aramak üzereydi.

Skobi, gidip kapıyı açtı. Karşısındaki adamı görünce, gözlerine inanamayarak bir adım geriledi. Başka bir General Skobi, kapıda durmuş, duygusuz bir tavırla kendisine bakıyordu. Yeni gelen General Skobi üzerine doğru gelirken, Skobi bir adım daha geriledi. İkinci Skobi'nin arkasından Çening ortaya çıktı.

— «İyi geceler, General», dedi. «Size söz verdiğim gibi benzerinizi sizi ziyaret etmesi için getirdim».

Çening ve ikinci Skobi, asıl Skobi'yi önlerine katarak apartımana girdiler. Kapı kapandı. Biraz sonra boğuk, gargara yapılıyormuş gibi sesler duyuldu, sonra ortalık yine eski sessizliğine büründü.

BÖLÜM DOKUZ

Mankenler Arasındaki Yaratıklar

Kafası, gelecek saldırının planlarıyle dolu olan General laboratuvara daldı ve heyecanla anlatmaya başladı:

— «Evet, her şeyi hazırladım... Yarın hareket ediyoruz ve...»

Liz elini sallayarak General'i susturdu:

— «Şşşşışşşt!»

General içinden kırılarak sustu. Liz'le Doktor'un, göktaşının, ya da her ne ise, çevresine çok garip bir aleti yerleştirmelerini izledi.

Doktor:

— «Tamam, titreşim aleti bağlandı mı?» diye sordu.

Liz, karışık görünümlü bir devreyi birbirine bağlamakla meşguldü.

— «Biraz daha... evet, şimdi tamam».

— «Peki, Aç bakalım. Ben grafiği izleyeceğim».

Liz, küçük bir şalteri indirdi, sonra kontrol düğmesini çevirdi. Kürenin çevresindeki aletten hafif bir uğultu yükselmeye başladı.

General, aletlerinin üzerine eğilmiş olan Liz'le Doktor'a baktı. Onların ne yaptıklarını anlamayacağını bildiği için içini çekti. Hiç şüphe yok ki, işlerine geldiği zaman ne yaptıklarını söyleyeceklerdi. Oysa, işin başı, komutanı kendisiydi! General'in, tekrar kıtaya verilmesi için Genel Kurmaya baş vurmak isteğini duyması ilk

kez olmuyordu. O zaman yaşamı çok daha basit ve kolay olacaktı. Geçit törenleri, teftiş, manevralar, yine geçit törenleri... UNIT işi, Yeti tehlikesinin atlatılmasından kısa bir süre sonra önerilmişti. Yeti ve Sibermen istilalarından Dünya'yı, Doktor'un koruduğunu anımsadı. Böyle bir görevde olmaktan bazen gurur da duyuyordu, ama insan bilim adamlarının elinde oyuncak olabiliyordu.

Generalin yüzü birden aydınlandı. Bilimsel araştırmalar süredursun, sorunu çözümleyecek olan direkt yapılacak askerî harekât olacaktı. General'in gözleri, plastik fabrikasına yarın yapılacak baskın düşüncesiyle parıldadı.

Bu düşünceden cesaret alarak gırtlağını yüksek sesle temizledi:

— «Acaba, ne yapmaya çalıştığınızı bana da söyleyebilir misiniz, Doktor?» diye sordu.

Doktor başını kaldırıp baktı. Eliyle, özel sehpasının üstünde duran yeşil küreyi işaret etti. Küre, şimdi sanki kızmış gibi hızlı hızlı yanıp sönüyordu.

— «Evet, şunun içinde, beyin olarak nitelendirebileceğimiz bir şey var...»

Doktor, grafik kâğıdı üzerinde örümcek ağı gibi çizgiler çeken titrek iğneye baktı.

— «Elli megasikl».

Liz tekrarladı:

— «Elli megasikl».

Sonra kontrol aletindeki düğmeyi biraz daha çevirdi.

— «Değişiklik var mı?»

Doktor 'hayır' anlamında başını salladı.

— «Hayır. Bir elli megasikl daha verelim, Liz».

Liz, kontrolu ayarlarken Doktor, açıklamasını sürdürdü:

— «Gördüğünüz gibi, General, bunun bir çeşit sinyal verdiğini biliyoruz. Eğer bunun çalıştığı frekansı bulabilirsek karşıtını bulabiliriz. Onun... hay Allah!»

Doktor konuşurken aletin uğultusu giderek yükseliyordu. Aletten bir duman sütunu yükseldi ve kıvılcımlar fışkırdı. Liz, hemen kontrolun düğmesini çevirdi ve bir adım geri çekildi.

— «Devreye fazla yüklendik sanırım».

Aleti inceledi.

— «Evet, bakın! Isı supabı patlamış!»

Liz, aletin parçalarını sökmeye başladı.

Doktor, memnun bir tavırla:

— «Bak bu çok ilginç», dedi. «Direncinin yüksek olduğunu...»

General, sabırsızlıkla Doktor'un sözünü kesti:

— «Doktor, bu cismin bir çeşit beyin mi olduğunu söylemiştin?»

— «Beynin bir parçası. Ya da bilinçli bir varlık diyebilirsin. Belki de bu, daha yakın bir varsayım».

— «Ve bir yerlere sinyal gönderiyor, öyle mi? Nereye?»

Doktor, sabırlı bir tavırla General'e baktı.

— «Kendisinin öteki parçasına. Açıkça belli değil mi?»

Liz, çalışmakta olduğu aletten başını kaldırıp baktı.

— «Demek oluyor ki, yere inmiş olan diğer küreler... bir bütün varlığın parçaları, öyle mi? Bir çeşit birleşik bilinç mi?»

Doktor başıyle evetledi. General, eğilip dikkatle küreye baktı. Onun da kendisine baktığını düşünmemek elinde değildi.

— «Bizi görebilir, ya da duyabilir mi?

General bu soruyu fısıltı halinde sormuştu.

Doktor kıkır kıkır güldü.

— «O kadar duygulu değil, dostum».

Liz:

— «Yaptığımız deneyler kürenin içinde fiziksel bir cisim olmadığını gösteriyor», dedi.

Doktor, sanki her şeyi tek cümleyle açıklamak istiyormuş gibi:

— «Belki de gazımsı iyonların hetero-polar bağla bir arada tutulmasıdır. Ya da buna benzer bir şey», dedi.

— «Fakat bu yabancı... ve tehlikeli, değil mi?»

Doktor, küreye düşünceli tavırla baktı.

— «Evet, zeki ve canlı varlık ve buraya da rastlantıyla gelmedi. Korkarım, niyetinin pek dostça olmadığını kabul etmek zorunluğundayız».

— «Ama fiziksel yapısı yoksa, bize nasıl zarar verebilir?»

Doktor sabırsızca:

— «Buraya kadar geldikten sonra, kendisine fizikî yapı sağlayabilir, hatta sayısız fiziksel yapı sağlayabilir», dedi. «Aksi takdirde, buraya gelişinin bir anlamı kalmaz».

Liz:

— «Kulübedeki yaratık gibi bir yapı mı?»

— «Evet. Başka şekilleri de olabilir. Belki şimdiye dek rastlamadığımız cinsten bir yaratık».

Liz korkuyla ürperdi.

— «Korkunç bir durum. Hiç hoşlanmadım».

Duvar telefonu çaldı. General hemen ahizeye sarıldı.

— «Evet? Ah, General Skobi... İyi, bağlayın».

General birkaç saniye bekledi, sonra General Skobi'nin sesini duydu.

— «Letbric-Stüvırt mı? Plastik fabrikasına yapılacak baskından söz etmek istiyorum. Ne yazık ki, böyle bir baskın yapamayacağız. Devletin önemli işlerini yapıyorlar, bu nedenle onları rahatsız edemeyiz».

General, duyduklarına inanamıyordu:

— «Ama, efendim, yaptığımız tüm soruşturma ve araştırmalar, o fabrikanın harekât merkezi olduğunu...»

Skobi'nin buz gibi sesi, General'in konuşmasını kesti:

— «Kusura bakma, General, ama bu doğrudan doğruya alınan bir emirdir. Fabrikadan uzak dur, yoksa başın belâya girer. Sahi aklıma geldi, adamlarımı geri çekiyorum. Başka bir yere göndermek zorunluğundayım».

Kulaklıkta bir tıkırtı oldu ve telefon kapandı.

General, yüzünde çok ciddî bir ifadeyle döndü:

— «General Skobi'yle konuştum. Fabrikaya yapılacak baskından vazgeçti».

Doktor'la Liz, aleti tekrar kurmaya çalışıyorlardı. Doktor başını kaldırıp baktı.

— «Ama sen yine de baskını yapacaksın, değil mi?»

— «Elimde kuvvet olmadan ne yapabilirim?»

Liz sordu:

— «Ormanı araştıran askerler ne olacak? Onlardan yararlanamaz mısınız?»

— «Onlar orduya bağlı. General Skobi'den ödünç almıştık. Şimdi, onların hepsini geri çekiyor».

General, laboratuvarın içinde aşağı yukarı dolaşmaya başladı.

— «Evet, ben de onu atlayıp geçmek zorundayım. İçişleri Bakanlığına baş vururum. Emri geri almasını isterim. Bu da sökmezse, Cenevre'deki UNIT Genel Karargâhını arar, hükümete baskı yapılmasını isterim».

Doktor'un yüzünde ciddî bir ifade vardı.

— «Bunların hepsi zaman alacak... ve içimde zamanımızın az olduğuna dair bir duygu var».

Liz:

— «Acaba, plastik fabrikası General Skobi'yi kandırmak için ne yaptı?» diye sordu. «Yüksek yerlerde tanıdıkları mı var dersiniz?»

General tiksintiyle:

— «Bilmiyorum», dedi. «Belki şu kopya nedeniyle kandırmışlardır».

Doktor dikkatle General'e baktı.

— «Kopya mı? Ne kopyası? Neden bunu daha önce söylemedin?»

— «Söylemek frsatını verdin mi? Zaten ben de yeni öğrenmiştim».

General, Sobi'nin fabrikayı ziyaretinden söz etti. Kopya mankenin Londra'nın ünlü Mumyalar Müzesine konacağını anlattı.

Doktor'un yüzü güldü.

— «Bir manken. Tanrım, bir manken! Ah, elbette!»

Doktor saata bir göz attı.

— «Gel, Liz, kapanmadan önce belki oraya yetişiriz».

Liz'i peşinden sürükleyen Doktor, aceleyle laboratuvardan çıktı.

General arkalarından seslendi:

— «Hey, bir dakika! Bir dakika durun!»

Sonra omuz silkti. Mademki istiyorlar, mumyalar müzesine gitsinler. İsterlerse Londra Kulesine, Buckingham Sarayına, Londra Hayvanat Bahçesine bile gidebilirlerdi! Belki, bu gezileri onlar için yararlı olurdu. Her zaman olduğu gibi, asıl iş kendi omuzlarına yükleniyordu. Şu bilim adamları çocuk gibi oluyorlardı.

General, yeşil küreye son bir kez tiksintiyle baktı. Küre, alay edercesine yanıp söndü. General, laboratuvardan çıktı ve bürosuna gitti. Koltuğuna oturduktan sonra da telefona uzandı.

— «Santral, ben General Letbrict-Stüvırt. Güvenlik hattından bana İçişleri Bakanlığını bağlayın. Hemen bir randevu almak istiyorum».

Doktor, UNIT cipini Londra trafiğinin arasından hızla sürerken Liz Şov, kanepeye sıkı sıkı tutundu. Doktor'a kalsa, Bay Beavis'in Rolls-Royce'unu alacaktı, ama Liz, arabanın çalınmış arabalar listesinde olabileceğini söyleyince vazgeçmişti. Ama cipi de gerektiği gibi kullanıyor ve en yüksek hızından yararlanmasını biliyordu.

Doktor, bir virajı iki tekerlek üzerinde dönüp, geçmekte olan bir polisi öfkeden kudurturken:

— «Bunlar çok minik arabalar», diye bağırdı.

Liz de sesini duyurmak için bağırmak zorunda kaldı:

— «Doktor, lütfen, neden bu kadar acele ediyorsunuz? Şoför imtihanını başarıyla verebilmiş miydiniz?»

— «Elbette! Merih-Venus yolunda usta bir roket pilotuyum. Aceleye gelince... eğer müze kapanmadan önce yetişebilirsek, içeriye bir hırsız gibi girmek sıkıntısından kurtuluruz!»

Doktor, iki kamyon arasındaki daracık yerden hızla geçti. Liz korkuyla ürperdi ve sorularıyle Doktor'un dikkatini dağıtmamaya karar verdi.

Birkaç dakika sonra mumyalar müzesinin kapısında durdular. Doktor, bir kez daha trafik kurallarını hiçe sayarak cipi, park edilmez işaretinin önüne park etti, cipten atladı, merdivenleri koşarak çıktı. Liz de onun peşinden koştu. Kapanma süresine henüz on dakika vardı. Liz, bilet gişesine gitti. Giriş kapısındaki adam:

— «Bu saatte fazla bir yer gezemezsiniz», dedi.

Liz, biletleri uzattı.

Doktor neşeyle adama baktı:

— «Evet, ama dostum, sadece bir yere şöyle bir göz atmak istiyoruz, hepsi o kadar... Ünlü Kişiler Odası».

Müze bekçisi şaşırmış göründü.

— «Bu odayı pek soran olmaz, efendim. Buyurun, sizi ben götüreyim. Nerede olduğunu size gösteririm».

Liz'le Doktor, adamın peşinden koridorları geçtiler. Ziyaretçilerden çoğunluğu onların geldikleri yöne doğru yürüyorlardı. Yaşlı bekçi onları, asıl salonun bir kenarındaki küçük bir odaya götürdü. Odada, çevresinde ipek kordon bulunan yüksek bir platform vardı. Platformun üzerinde sayısız balmumundan yapılmış manken duruyordu. Çoğunluğu normal giyimli, alelâde görünüşlü kadın ve erkeklerdi. Birkaçının sırtında resmî giysi vardı. Liz, şaşkınlıkla Doktor'a baktı. Sırf bunları görmek için mi buraya kadar gelmişlerdi? Fakat Doktor, çevresini ilgiyle araştırıyordu. Odada kendilerinden başka kimse yoktu.

Doktor, bekçiye döndü ve neşeyle:

— «Pek tanınmış kişiler gibi görünmüyorlar, öyle değil mi?» diye sordu.

— «Vallahi, laf aramızda, efendim, bunlar pek ünlü kişiler değil. Bana kalırsa, sadece yer doldurmak için. Şöyle bir bakın, anlarsınız». Bekçi eliyle odayı işaret etti: «Yüksek rütbeli devlet memurları, bir ya da iki asker, yüksek rütbeli Kara, Deniz, Hava subayları, hatta polis bile var. Bunların hepsinin tanınmış kişiler olduğunu kabul ederim. Ama... çekici yönleri yok. Oysa, toplumun çekiciliğe ihtiyacı var».

Liz:

— «Sönük kişilermiş gibi görünüyorlar», dedi.

Bekçi işine bağlı kişilerin tavrını takınarak:

— «Ancak» dedi. «Bu yeni modellerin yapım yönteminin çok başarılı olduğunu itiraf etmek gerekir. İnceleyin anlarsınız. Gerçek görünüyorlar, hatta, derileri bile gerçekmiş gibi. Her ayrıntıları mükemmel. Birkaç artist, ya da birkaç katilin de mankenini yapsalardı...»

Doktor, sanki kendi kendisine konuşuyormuş gibi:

— «Bunun onlara bir yararı dokunmazdı», dedi.

Bekçinin şaşkınlığına aldırmadan sözünü sürdürdü:

— «Anladığım kadarıyle bu mankenler burada yapılmıyor... Gerçekte, bunlar balmumu da değil».

— «Haklısınız, efendim. Londra dışındaki bir fabrikada yapılıyor. Tamamen yeni bir üretim. Bir çeşit yeni bulunmuş plastik».

Liz:

— «Peki, nasıl oldu da müzede gösteriliyorlar?» diye sordu.

Bekçi büyük bir sır söylüyormuş gibi sesini alçalttı.

— «Bu adamlar, balmumu işini kökünden kaldırmak istiyorlar, küçük hanım. Bizimle bağıntı kurdular ve sonucun ne olacağını anlamak üzere, bedava vermeyi teklif ettiler. Bu küçük oda boş olduğu için, teklifi kabul ettik. Aramızda kalsın, pek ilgi çektiklerini söyleyemem».

Doktor:

— «Tamamen tersine», dedi. «Büyük bir başarı olduğunu sanıyorum».

Çok şaşırmış olan yaşlı bekçiye tatlı tatlı sırıtarak ekledi:

— «Bütün mankenleri bu kadar mı?»

— «Bu kadar sanıyorduk, ama bugün bir manken daha getirdiler. İşte, orada».

Bekçi, odanın öteki ucundaki bir mankeni işaret etti. Liz ve Doktor mankenin yanına gittiler.

Liz:

— «General Skobi!» dedi.

— «Benim düşündüğüm gibi».

Doktor, bekçiye döndü:

— «Yardımınız için çok teşekkür ederim. Sizi daha fazla meşgul etmeyelim. Kapanmaya birkaç dakika olduğunu biliyorum. Her halde bu sıralarda çok işiniz olmalı. Biz yolumuzu bulabiliriz».

— «Haklısınız, efendim. Şuradan giderseniz çıkış kapısını bulursunuz».

Bekçi, ayaklarını sürükleyerek odadan çıktı.

Liz, Doktor'a döndü.

— «General Skobi'nin mankeni neden sizi bu kadar şaşırttı? Onun bir modelini yapacaklarını biliyorduk».

Fakat Doktor dinlemiyordu. Liz'in şaşkın bakışları arasında ayağını kaldırıp ipek kordonun üzerinden aşıp platforma çıktı ve General Skobi'nin mankenini incelemeye başladı. Mankenin kulaklarını çekti, gözlerinin içine baktı, sonunda, mankenin bileğindeki saatı dikkatle inceledi, sonra kulağını koyup dinledi ve tekrar platformdan inerek kordonun üzerinden geçti.

— «Liz, eğer birinin modelini yapacak olsaydın, bileğine saat takar mıydın?»

— «Eğer, tam bir benzerilk sağlamak istiyorsak... takabilirdim».

— «Peki, Saatı taktığını kabul edelim. Saatı kurup doğru zamanı ve günü gösterecek şekilde ayarlar mıydın?»

Liz, Skobi'nin menkenine baktı ve Doktor'a döndü.

— «Bilmiyorum. Ne demek istiyorsunuz?»

Doktor, sessiz mankenleri işaret etti.

— «Bütün bu mankenlerin hemen güvenlik altına alınmaları gerekiyor. Hepsini laboratuvarda incelemek istiyorum».

— «Bütün mankenleri tutuklayamazsın».

— «Ben yapamam, ama General yapabilir! Telefon için bozuk para verir misin, Lütfen, Liz?»

Doktor hemen elini uzattı.

Liz biraz bozuk para çıkartıp Doktor'un avcuna koydu. Doktor, «Birazdan dönerim», diye mırıldanarak uzaklaştı.

Sessiz mankenlerle yalnız kalan Liz ürpererek çevresine bakındı. General Skobi'nin mankenini inceledi. İnanılmayacak kadar gerçek ve canlı görünüyordu.

Ama, Doktor onun canlı olduğunu mu söylemek istemişti? Peki, öteki mankenler neyin nesiydi?

Doktor'un acele adımlarla gelişi üzerine Liz, rahat bir soluk aldı. Doktor, üzüntülü bir ifadeyle:

— «Kimse yok», dedi. «General, İçişleri Bakanını görmeye gitmiş, Genç Munro da Esseks'ten henüz yola çıkmış. Sersem askerin biri, benim kim olduğumu bilmiyormuş ve söylediklerimden de bir şey anlamadı».

Liz:

— «Ben de söylediklerinizden bir şey anlamış olduğumu söyleyemem», dedi. «Şimdi ne yapıyoruz?»

— «Eğer General bize yardım edemiyorsa, biz de kendi kendimize yardım ederiz».

Liz, dehşete kapılarak Doktor'a baktı.

— «Yoksa, bunları çalmamızı mı teklif edeceksiniz?»

Doktor mantıklı bir ifadeyle:

— «Hepsini değil», diye cevap verdi. «Ama küçük mankenlerden bir ya da ikisini götürebiliriz her halde?»

— «Peki, mankenler kolumuzun altında buradan çıkarken, müze ilgilileri ne diyecekler sanıyorsunuz?»

Doktor, Liz'e acıyarak baktı.

— «Şimdi çalacak değiliz, Liz. Burası kapanıp boşalıncaya kadar bekleyeceğiz».

Liz derin bir soluk aldı.

— «Doktor, eğer benim bu işe katılacağımı zannediyorsanız...»

Koridordan bekçinin sesini duydular:

— «Lütfen, bayanlar ve baylar. Artık kapatıyoruz».

Doktor, Liz'in elini yakaladı.

— «Gel, Liz. Saklanalım!»

Yaşlı bekçi odaya girdi ve az gören gözlerini dikkatle odada dolaştırdı. Oda boştu. Bu mankenlerle ilgilenen çifti hatırladı. Belki öteki kapıdan gittiler, diye düşündü. Odanın ışıklarını söndürdü ve koridora çıktı.

Birkaç dakika sonra arka sıradaki mankenlerden ikisi kımıldadı. Liz'le Doktor dikkatle platformdan indiler.

Doktor:

— «Çok güzel», dedi. «Şimdi yapacağımız tek iş, ortalığın tenhalaşıp sakinleşmesini beklemek olacak».

Liz, platformun kenarına oturdu.

— «Doktor, saattan söz ettiğiniz zaman... bu mankenin gerçek General Skobi olduğunu mu söylemek istemiştiniz?»

— «Ah, evet. Zavallı adam, bir çeşit derin hipnotizma altında».

— «Onu hipnotizmadan kurtaramaz mısınız?»

Doktor, düşünceli bir tavırla başını salladı:

— «Çok tehlikeli. Kullandıkları tekniğin ne olduğunu bilmiyorum henüz. Eğer ters bir iş yapacak olursam, beyinde tahribat yapabilir, hatta onu öldürebilirim».

— «Peki bunlar nedir? Onlar da gerçek kişiler mi?»

— «Hiç sanmam. Anladığın gibi, bu kopya mankenler henüz harekete geçirilmemiş. Skobi'nin mankenini daha önce kullanmak zorunda kaldılar».

— «Yani, General'in fabrikaya yapacağı baskını önlemek amacıyle, öyle mi?»

— «Çok doğru».

— «Peki diğerleri?»

— «Onlar da harekete geçirilecekler. Zamanı gelince tabiî. Zaten bu nedenle onları laboratuvara taşımak istiyorum. Laboratuvarda yaptığımız alet bunlara karşı bir silah olarak kullanılabilir, ama gerekli denemeleri yapmak istiyorum».

— «Burada daha ne kadar bekleyeceğiz? Mankenlerin beni izlediklerini düşünmeye başladım».

— «Neşeni kaybetme, uzun sürmez. Daha da kötü bir durum olabilirdi».

— «Doğru, ama nasıl?»

Doktor gülümsedi.

— «Düşün bir kez... Müzenin Caniler Odasında olabilirdik».

Çening ve Hibbert, büyük tankın yanında sessizce. hemen hemen saygıyla duruyorlardı. Tankın içindeki yaratık şimdi daha da büyümüştü. Sanki içinde bulunduğu tankı parçalayacakmış gibi, diri bir canlılıkla oynaştığı açık seçik görülebiliyordu.

Çening, gıda alışverişini hızlandırmak için birkaç konrol vanasıyle oynadı. Hibbert, büyülenmiş gibi korkuyla sordu:

— «Hazır olduğu zaman nasıl bir şey olacak?»

Çening, kontrollardan doğruldu ve duygusuzca Hibbert'e baktı.

— «Bunu söyleyemem».

— «Ama bilirsin her halde. Çünkü bunu sen yaptın».

— «Hiç bir şey yapmış değilim. Ben sadece, enerji ünitelerinin en mükemmel canlıyı yapabilecekleri ortamı sağladım».

Hibbert alnını oğuşturdu.

— «Bu mükemmel yaratığın yapımı neden?»

— «Bu gezegeni istilâ etmek için yapıldı».

Hibbert'in yüzü kasıldı.

— «Ama anlamıyorum...»

Çening, nefretle Hibbert'e baktı.

— «Elbette anlayamazsn. Nasıl anlayabilirsin ki?»

Hibbert korkuyla geriledi. Çening, kendisini zorlayarak bu insan denen zayıf alete kısa bir süre daha ihtiyacı olduğunu düşündü. Yatıştırıcı bir dille:

— «Bana karşı direnmeye çalışma, Hibbert», dedi. «Bana güven. Bana itaat et. Birlikte çalışmalıyız».

Hibbert rahatladı.

— «Evet, elbette. Seninle birlikte olduğum zaman her şey açıkça anlaşılıyor. Kimi zaman sadece...» Hibbert, düşüncelerini dağıtmak istiyormuş gibi başını şiddetle salladı. Tekrar konuşmaya başladığında sesi neşeyle çınlıyordu. Bu tavrıyle, ortağıyle iş tartışması yapan bir iş adamından farksızdı. «Peki, Arı beyi ne olacak? Onun UNIT'in elinden kurtarılması gerekiyor».

Çening de artık ciddîydi.

— «Bu iş başarılmak üzere. Bizim General Skobi tarafından».

— «Ama o yalnızca bir kopya. Eğer sahte olduğu anlaşılacak olursa...»

Çening, kendine güvendiğini belli ederek;

— Şimdiye dek, Hibbert, Otonların sadece basit hareketlerini görmüştün», dedi. «Öldürmek amacını güden kabaca yapılmış bir silah olarak. Oysa, ötekiler beyin hücrelerine ve belleğin en küçük ayrıntılarına kadar kusursuz yaratıklardır».

— «Ama yine de önemli bir ayrım var. Onlar insan değil!»

— «İnsanlardan tek ayrımı duygusuz oluşları. Duygu, başarı için gereksizdir, Hibbert. Bu nedenledir ki Nestenler sizden üstündür».

Çening gimek üzere döndü.

— «Öteki Otonları harekete geçireceğim. Onların ne kadar etkin olduklarını o zaman anlayacaksın».

Yüzbaşı Munro kararsız bir tavırla dolaşıyordu. Ortada neler döndüğünden haberi olsun isterdi. Önce Esseks işi bıraktırılmıştı. UNIT'e verilen bütün ordu birlikleri geri çağrılmıştı. Onların başında olan Binbaşı da Munro kadar şaşırmıştı.

— «Kusura bakma, General Skobi'nin kendisinden emir aldım».

Şimdi, Munro, karargâha dönmüş ve nöbetçi onbaşısından plastik fabrikasına yapılacak baskından vazgeçilmiş olduğunu öğrenmişti. General, İçişleri Bakanıyle görüşmek üzere gitmiş, Doktor'la Liz de ortadan kaybolmuşlardı. Doktor, bir süre önce telefon ederek bir müzeyi soymaktan söz etmişti. Ondan sonra da nereden telefon ettiğini söylemeden bağıntıyı kesmişti. Bu nedenle, Munro'nun yapabileceği herhangi bir şey yoktu.

Yapabileceği bir şey olmadığına karar veren Munro evine gitmeyi düşündü. Bir gün bir gece ormanın araştırmasıyle uğraştıktan sonra şöyle rahat bir yatağı ve dinlenmeyi hak etmiş sayılırdı. Munro esneyerek durdu ve tam nöbetçi onbaşıyı çağırıp eve gideceğini söyleyeceği sırada bazı sesler duydu. General Skobi'nin sesini hemen tanıdı. Munro, kasketini yakalar yakalamaz bürosundan koşar adımlarla çıktı. General Skobi'nin, yanında sert tavırlı, silahlı iki askerî polisle UNIT'in kabul yerinde durduğunu gördü. Onbaşı, General Skobi'ye bir şeyler anlatmaya çalişıyordu.

Munro, sert bir selâm vererek General Skobi'nin yanına koştu.

— «Yardımım dokunabilir mi, efendim?»

Skobi, dönüp Munro'ya baktığında, Munro, General'in neşeli olmadığını fark etti.

Skobi'nin sesi soğuk ve resmîydi.

— «Ah, Munro. Buradaki şu sersem, basit bir emri bile anlayamıyor».

— «Üzgünüm, efendim. Mesele nedir?»

— «Mesele falan yok. Göktaşını UNIT'in sorumluluğundan alıyorum».

Munro itiraz edecek oldu:

— «Ama, efendim, mutlaka...»

Skobi terslenerek bağırdı:

— «Nerede?»

— «Laboratuvarda, efendim. Ama şunu belirtmek...»

Skobi dinlemiyordu bile. Peşinde iki askerî polis olduğu halde yürüyüp laboratuvara girdi. Munro'nun, onun peşinden gitmekten başka çaresi yoktu.

Laboratuvarda, göktaşı hâlâ özel yapılmış sehpasında duruyordu. Skobi'nin laboratuvara girmesi üzerine küre tekrar parlak ışıkla yanıp sönmeye başladı. Skobi, küreye memnunlukla baktı ve almak üzere uzandı.

Munro hemen atıldı:

— «Acaba onu ne yapacağınızı sorabilir miyim, efendim?»

— «Hükümet bunu, Ulusal Jeofizik Laboratuvarına gönderiyor».

— «Doktor'la Mis Şov, halen bunun üzerinde birçok deneyler yaptılar ve...»

— «Peki, şu değerli Doktor'unuz nerede şimdi?»

— «Nerede olduğunu bilmiyorum. Fakat kısa bir süre sonra hem Doktor'un hem de General'in döneceğinden eminim. Eğer biraz daha bekleyecek olursanız...»

Skobi ısrar ediyordu.

— «Bekleyemem. Bu cisim, tanınmamış kişilerin elinde bırakılamayacak kadar önemlidir».

Skobi tekrar küreyi almak üzere döndü, ama Munro, küreyle Skobi'nin arasına süzülmeyi başardı.

— «Bağışlayın, efendim, ama General'in durumu bilmesi gerekir. Göktaşını size teslim etme yetkim yok».

Birdenbire Skobi'nin gözleri öfkeyle parıldadı.

— «Emirlerime karşı mı geliyorsunuz, Yüzbaşı?»

Skobi konuşmasını sürdürdüğü zaman ses tonunda tehdit edici bir ifade vardı.

— «Her ne kadar UNIT'e bağlı görev yapıyorsan da hâlâ ordunun malı olduğunu hatırlatmak isterim. Gökta-

şını bana verecek misiniz? Yoksa onu zorla mı almalıyım... ve sizi emre karşı geldiğiniz için tutuklamamı mı istersiniz?»

Munro bir saniye kadar cevap veremedi. İçinden gelen birtakım duygular, işin içinde bir bit yeniği olduğunu söylüyordu. Bir an için direnmeyi düşündü, ama yıllardan beri orduda gördüğü disiplin ağır basıyordu.

— «Bana başka çare bırakmadınız, efendim, yalnızca, sözle itiraz edebilirim».

Munro, sehpanın önünden çekildi. Skobi, büyük bir dikkatle küreyi yerinden aldı, döndü ve peşindeki iki askerî polisle birlikte laboratuvardan çıktı.

Doktor'la Liz, yarı karanlıkta oturup beklediler. Liz'in başı arada sırada önüne düşüyordu. Garip bir yerde bulunduğu halde uykusunun geldiğini ve neredeyse uyumak üzere olduğunu hissetti.

Doktor, ayağa kalktı, esnedi, gerindi.

— «Haydi, Liz. Yeteri kadar bekledik sanırım. Müze her halde artık boşalmıştır».

Sessizlik, uzakta bir kapının çarparak açılmasından doğan gürültüyle bozuldu. Boş koridorlardan ayak sesleri geldi. Ayak sesleri bulundukları odanın kapısına yaklaşmak üzereydi. Doktor hemen Liz'in elinden tutup onu odanın arkasına doğru sürükledi. Büyük pencerelerde kadife, ağır perdeler asılıydı. İkisi birlikte perdelerin arkasına saklandılar.

Odanın kapısı açıldığında koridorun ışığı odaya vurdu. Liz, perdenin aralığına gözünü uydurup baktı. Çening, kapının eşiğinde duruyordu ve yanında Hibbert vardı. Onların arkasında da koyu gölge halinde duran iki kişinin yüz hatlarının kaba ve yumru yumru olduğunu gördü. Bunlar, kulübede kendilerine saldıran robotun

benzerleriydi, Doktor'un tamamen sessiz, kımıldamadan durması gerektiğini anlatmak için elini tutarak sıktığını hissetti.

Çening, yakıcı bakışlarını odada dolaştırdı. Sanki bakışları Doktor'la Liz'in saklanmış olduğu perdeyi yakarak delip geçmiş gibiydi.

Çening birdenbire:

— «Bu odada insan yaratıkların olduğunu seziyorum», dedi.

Liz, bir milim kadar perdeden uzaklaştı. Doktor'un kaskatı kesildiğini hisseder gibi oldu. Hibbert'in cevabını duydu.

— «Burada sadece biz ve mankenler var. Bir de Skobi».

— «Ah, evet, Skobi».

Hibbert'in sesi yine duyuldu:

— «Onları harekete geçirmek için ne yapacaksın?»

— «Ne mi yapacağım? Hiç bir şey. Onlar zamanın geldiğini biliyorlar».

Liz, yine perdenin arasından bakmaktan kendini alamadı. Platformda sakin duran mankenler kımıldanmaya başladılar. Başları döndü, elleri, kolları ve bacakları hareket etti. Mankenler önce sarsak birkaç adım attılar, sonra hareket edebileceklerine inanmış gibi, alçak platformdan inmeye başladılar. Yine aynı sessizlik içinde teker teker odadan çıktılar. Birkaç dakika sonra odada yalnız bir manken kaldı. Skobi'nin mankeni. Liz, onun gerçek Skobi olduğunu kendi kendisine hatırlattı. İnsan olmayan arkadaşları gidince Skobi odada yalnız kalmıştı.

Liz, Hibbert'in sorduğunu duydu:

— «Nereye gidecekler?»

Çening'in cevabında, buz gibi bir zafer havası farkediliyordu.

— «Yerlerini almaya. Işe başlamalarının zamanı geldi».

Çening döndü ve mankenlerin arkasından çıktı. Hibbert, boş odaya bakarak oyalandı. Liz, birdenbire gözlerinin Hibbet'in gözleriyle karşılaştığını fark etti. Acaba, Hibbert, beni perdenin aralığından gördü mü? diye merakla düşündü. Hibbert, bir dakika kadar tereddütle durdu, sonra başını sallayarak Çening'in peşinden yürüdü. İki Oton da onun arkasından odadan çıktı. Kapı üstlerine kapandı.

Liz'le Doktor perdenin arkasından çıktılar. Doktor yumuşak, fısıltılı bir sesle:

— «Hemen General'i uyarmalıyız!» dedi. «Planları mutlaka benim tahminlerimin de ötesinde».

Kapı birdenbire açıldı. İkisi birden kapıya döndüklerinde, Hibbert'in kapının eşiğinde durduğunu gördüler. Hibbert yalnızdı.

Hibbert ağır adımlarla, tereddüt ederek onlara doğru yürüdü. Kalın, boğuk ve pürüzlü sesle konuştu:

— «Burada ne arıyorsunuz? Buraya gelmemeliydiniz. Çening... Çening...»

Doktor bir adım yürüdü ve ciddî bir sesle konuştu:

— «Burada olduğumuzu söylecek olursan, Çening, hepimizi öldürür. Dostun Ransome'ı öldürdüğü gibi».

Hibbert'in sesinde şaşkın bir ifade vardı.

— «Ransome mı? Onu kovmak zorundaydım. Kovulması gerekiyordu, çünkü Çening... demişti ki...»

Doktor fısıltıyla:

— «Çening, zihnini kontrol ediyor», dedi. «Ona karşı direnmelisin. Çening senin düşmanındır. Bütün insanlığın düşmanıdır».

Hibbert, öfkeyle Doktor'a baktı.

— «Çening benim ortağımdır. Yeni bir politikamız var. Yeni politikamız nedeniyle, anlıyorsunuz ya!»

Doktor kesin dille:

— «Şimdi beni dinle, Hibbert», dedi. «Çening'den uzaklaşmalısın. Ondan uzaklaş ve düşün. UNIT'e gel. Sana yardım edebilirim».

Hibbert, ıstırapla Doktor'a baktı. Elleriyle gözlerini oğuşturdu, sanki düşüncelerine berraklık vermek istermiş gibi başını şiddetle salladı. Birdenbire bomboş koridorlardan ayak seslerinin yankısı duyuldu.

Doktor aceleyle fısıldadı:

— «Unutma! Bizi öldürecektir!»

Çening'in sesi duyuldu:

— «Hibbert! Hibbert, neredesin?»

Çening'in kapıda görünmesinden bir saniye önce Liz'le Doktor perdenin arkasına ancak saklanabildiler. Çening, arkasında bir Otonla birlikte kapıda durdu.

Perdenin arasından bakan Liz, onun odayı gözden geçirdiğini gördü.

— «Ne yapıyorsun, Hibbert? Bir şey mi oldu?»

Hibbert, cevap vermeden Çening'e bakarken Liz korkuyla soluğunu tuttu. Hibbert'in, Doktor'un sözleriyle Çening'den korkusu arasında bocaladığını hissediyordu.

Hibbert:

— «Olan bir şey yok», dedi. Sadece kontrol ediyordum, o kadar».

— «Kontrol edilecek bir şey yok. Burada işimiz bitti. Gel».

Çening döndü ve koridorda uzaklaştı. Hibbert, son bir kez kadife perdelere doğru baktı, sonra Çening'in arkasından yürüdü. Bir dakika kadar, Oton, sanki odayı inceliyormuş gibi olduğu yerde durdu, sonra Oton da Hibbert'in arkasından yürüdü.

Liz, uzaklaşan ayak seslerini dinledi. Uzakta bir yerde kapanan bir kapının sesi duyuldu. Liz'le Doktor yine dikkatle perdenin arkasından çıktılar.

Liz:

— «Acaba burada olduğumuzu Çening'e söyleyecek mi dersiniz?» diye sordu.

Doktor çenesini oğuşturdu.

— «Söylemeyeceğini umarım».

— «Bizi neden ele vermedi, acaba?»

— «Çünkü, Hibbert, hâlâ insan. Zihni Çening'in kontrolu altında. Fakat insan zihni son derece karışık bir düzendedir. Uzun süre kontrol edilmesi hemen hemen olanaksızdır».

Liz başını salalyarak anladığını belirtti.

— «Demek ki gerçek kişiliği arada sırada kendini gösteriyor, öyle mi?»

— «Evet. Arada sırada kontrol zayıflar görünüyor. Gerçekte, Çening yanında olduğu zaman kontrol kuvvetleniyor. Eğer Çening'in yanından tamamen uzaklaşabilirse, yine kendisine gelip onun etkisinden kurtulabilir».

Doktor, bir dakika kadar kapıdan dinledi.

— «Hepsi gitti sanırım».

Liz de Doktor'un yanına gitti. Bir an önce buradan kurtulmak istiyordu. Kapıda durup arkasına baktı. General Skobi şimdi boş kalmış olan platformda yalnız başına duruyordu.

— «O ne olacak?»

Doktor, Skobi'ye bir göz attı.

— «Onun için şimdilik yapabileceğimiz bir şey yok. Zavallı adam burada güvenlik içinde. Gel, Liz».

Birlikte en yakın çıkış kapısına yürüdüler.

BÖLÜM ON

Son Savaş

Liz'le Doktor, General'in bürosuna yaklaşırken, General'in öfkeli sesini duydular.

— «Yani eli kolu bağlı durup onun göktaşını alıp götürmesine seyirci mi kaldığını söylemek istiyorsun?»

Odaya girdiklerinde, Munro'nun General'in masası önünde hazır ol vaziyetinde durduğunu gördüler. Munro'nun yüzünde mutsuz bir ifade vardı.

— «Başka çarem yoktu, efendim. O da bir General. Üstelik yanında silahlı iki askerî polis vardı. Ya onun dediğini yapacaktım ya da tutuklanacaktım. O zaman da, nasılsa küreyi alacaklardı. Sizinle hemen bağıntı kurmaya çalıştım, efendim».

General, Liz'le Doktor'a eliyle işaret ederek oturmalarını anlattı. Sonra acı bir sesle Munro'yla konuştu:

— «Beni bulamamanın nedeni, Munro, o sıralarda ben Bakanlıklar Binasında dolaşıyor, birçok resmî kişilerle görüşmek olanağını araştırıyordum. Başaramamış olduğumu söylemeliyim. İlgililer, ya uzun süren önemli bir toplantıda, ya da erkenden hafta tatiline çıkmış oluyorlardı».

General, Doktor'la Liz'e döndü.

— «Buraya döndüğümde de, Skobi'nin sadece plastik fabrikasına yapılacak baskından vazgeçmekle kalmayıp, yokluğumdan yararlanarak elimizdeki en önemli bir kanıtı alıp gittiğini öğreniyorum».

Liz:

— «Küreyi alıp götüren General Skobi değildi. General», dedi. «Her halde onun taklidi manken olacak».

Doktor:

— «Evet», dedi. «Önce onu harekete geçirdiler, çünkü UNIT'in elindeki küreyi almaları gerekiyordu. Eh, ötekilerde şehre dağıldıklarına göre önümüzde çok önemli bir sorun var demektir».

General, konuşulanlardan bir şey anlamadığı için dik dik onlara baktı.

— «Ötekiler mi? Ötekiler de kim? Acaba, neden söz ettiğini açıklayabilir misin, Doktor?»

Doktor'la Liz, müzede gördüklerini kısaca anlattılar. Anlatılanların sonuna doğru, General, yine de bir şey anlamamıştı:

— «Yani, buraya balmumundan yapılmış bir manken mi gelip küreyi aldı demek istiyorsunuz?»

Munro:

— «Tavırları çok garipti, efendim», dedi. «Bir yönden soğuk ve insancıl olmaktan yoksundu. Gerçekten de kendisinde değilmiş gibi görünüyordu. Ama hiç aklıma gelmedi ki...»

Doktor:

— «Anlamıyor musunuz?» dedi. «Sorunun püf noktası da bu. Mankenler ya da kopyalar tamamen insana benzemiyorlar. Hiç bir yönü benzemiyor. Bir eş, ya da çocuk, ya da yakın bir arkadaş bunu bir dakika içinde anlayabilir. Ama biz kişisel bağıntılardan söz etmiyoruz. Yetkili kişilerden söz ediyoruz. Alt rütbeli kişilere emir veren üst rütbeli kişilerden söz ediyoruz».

Liz de söze katıldı:

— «Nihayet, General, siz de buraya öfkeyle gelip sağa sola emirler yağdırmış olsaydınız, kimse aradaki değişikliği anlamayacaktı...»

Liz cümlesini bitirmeden yarı bıraktı. Munro, anîden bir öksürük nöbetine tutularak gülümsemesini gizledi.

Doktor:

— «Doğru, Liz'in çok hakkı var», dedi. «Kopya mankenlerin çoğunluğu kuşkuyu çekebilir. Ama yakalanmalarından önce de epey zarara neden olacaklardır».

General:

— «Nasıl bir zarar?» diye sordu. «Bu benzerlerin amacı nedir?

Doktor, sabırla açıkladı:

— «Kısa bir süre sonra ülkedeki en önemli mevkileri almış olacaklardır».

General yine dayanamayıp:

— «Peki, asıl kişiler ne olacak?» diye sordu.

— «Bazıları yok edilecek... zavallı Skobi gibi. Diğerleri de...»

Doktor sözünün burasında omuz silkti.

— «Önemli kişilerden çoğunluğu aynı zamanda ayrı ayrı yerlerde belirecek ve birbirine aykırı emirler verecekler. İstilâ başladığı zaman da herkes şaşkına dönecek».

— «İstilâ mı?!»

— «Bunun farkında olmadığını söylemeyin sakın, General. Şimdiye dek yapılan her şey bir hazırlıktı. Kısa bir süre sonra tam bir istilâ hareketi başlayacaktır».

— «Peki, ne yapacağız? Hükümeti uyarmak istedim, ama beni kimse dinlemek istemezmiş gibi görünüyor».

Doktor yerinden kalktı. Kararlı bir tavırla:

— «İki şey, General», dedi. «Her şeyden önce Bayan Şov'la birlikte Otonlara karşı kullanabileceğimiz bir silah yapmalıyız. Silah yapıldıktan sonra da plastik fabrikasına baskın yapacaksınız».

— «Nasıl yapabilirm? Söylüyorum, Skobi, tüm askerlerini geri çekti».

Doktor kaşlarını çattı.

— «Elinde hiç adam yok mu?»

— «Ben, Munro, bir ya da iki kişi de karargâhtan bulabiliriz...»

Doktor cesaret verircesine gülümsedi.

— «Unutma, Bayan Şov... ve ben de varım! Pek büyük bir ordu değil, öyle değil mi, General? Ama bununla yetinmek zorundayız».

Geniş plastik tabuttaki şey artık hemen hemen tamamlanmıştı. Öylesine hareketliydi ki, hareket ettiği zaman oda titriyordu. Çening, memnun bir tavırla onun hareketlerini izliyordu. Biraz sonra güvenlik bölümünün kapısı açıldı ve General Skobi'nin kopyası göründü. General'in elinde yeşil küre vardı.

Çening, ona döndü.

— «Bir şeyden şüphelendiler mi?»

Generalin kopyası, duygusuz bir sesle cevap verdi:

— «Hiç bir şeyden şüphelenmediler. İnsan askerler emirlerimi sorgusuz yerine getiriyorlar».

— «Peki UNIT?»

— «UNIT kontrol altında. Eğer bize karşı harekete geçecek olurlarsa önceden haberimiz olacak. Askerleri olmadığı için de güçleri yok. Saldırmaya cesaret edemeyeceklerdir».

Çening:

— «İnsanları anlamak her zaman mümkün olmuyor», dedi. «Hibbert üzerindeki kontrolum giderek güçleşiyor. Şimdi de ortadan kayboldu».

— «Hibbert'e artık ihtiyaç yok».

Çening memnun bir tavırla:

— «Doğru», dedi. «Artık kimseye ihtiyacımız yok».

Enerji ünitesini Skobi'nin elinden aldı ve plastik tabutun yanında duran, küvete benzeyen bir aletin içine oturttu. Parlak yeşil renkli kürenin yansıttığı ışık giderek parladı. Çening, kontrollarla oynadı. Sonra, son bir parıltıyle enerji ünitesinin ışığı kayboldu, küre karardı. Kürede bulunan Nesten'in son bilinci de tanktaki yaratık tarafından emilmişti. Çening'i, kopya mankenleri, katil Otonları ve vitrinlerdeki güzel mankenleri kontrol eden Nesten'in bilinci artık tamamlanmıştı.

Çening, General Skobi'nin kopyasına döndü, gözleri ışıl ışıl yanıyordu.

— «Yarın Otonları harekete geçireceğiz. Bu gezegen kısa bir süre sonra bizim olacak!

Laboratuvar tezgâhının üzeri bir sürü elektronik malzemeyle doluydu. Liz Şov, Doktor'un birçok karışık devreleri birbirine bağlamasına yardım ediyordu.

Doktor, çok renkli tellerin uçlarını tutarak;

— «Dur bakalım... Kırmızı ve sarı karışırsa...»

— «Yeşil mi yapar? Şu aletinizin ne olduğunu bilmiş olsaydım. Doktor, size gerçekten de yardımcı olabilecektim».

Doktor başını kaldırıp baktı.

— «Sahi bunun ne olduğunu söylemedim mi? Peki, yeşil küreyi denerken kullandığımız aleti hatırladın mı... yani, küre elimizdeyken?»

Liz başıyle hatırladığını belirtti.

— «Evet, bu da onun bir benzeri. Tabiî, bir ya da iki değişiklik ve düzeltmeyle».

Liz:

— «Hatırladığım kadarıyle, Doktor», dedi. «O âlet kısa devre yapmıştı».

— «Elbette! Ama bu ötekinden çok daha güçlü. Bu kez kısa devrenin tamamen ters olacağını sanıyorum. Otonlar kısa devre yapacak!»

Doktor, tükenmek bilmeyen bir enerjiyle çalışırken, Liz onu ilgiyle seyretti. Doktor'un uzun parmakları telleri ayırıyor, bağlantıları lehimliyor ve bütün bunları kendinden çok emin hareketlerle yapıyordu.

Liz esnedi.

— «Biraz ara veremez miyiz, Doktor? Gözlerimi zorlukla açık tutabiliyorum».

Doktor 'olmaz' anlamında başını salladı.

— «Bunu bitirmeliyiz».

Doktor başını kaldırıp konuşmasını sürdürürken, Liz onun yüzündeki yorgunluk izlerini, gözlerindeki endişeli ifadeyi gördü.

— «Fazla vaktimiz olduğunu sanmıyorum. Bu alete düşündüğümüzden de kısa bir süre sonra ihtiyacımız olabilir».

Doktor çalışmaya başladı, Liz uzun uzun esnedi. Sonra pencereden baktı. Gökyüzünde hafif bir aydınlık vardı. Satına bir göz attı. Sabah çok yakındı.

— «Düşünün bir kez», dedi. Kentte başka bir gün başlamak üzere».

Şehir canlanıyordu. Bina temizleyiciler yüksek binalardan çıkıyorlardı. Memurlar ve hademeler işlerine başlamak üzere bürolarına geliyorlardı. Dükkân sahipleri, dükkânlarını satışa açmak için hazırlanıyorlardı. İşe erken başlayanlar metro istasyonlarından akın akın çıkıyorlardı. Kısa bir süre sonra Kentte yaşam tüm hızıyle başlayacaktı. Ama bugün Başkentte ve dünyanın öteki kentlerinde yaşam diğer günlere benzemeyecekti. Çünkü, bugün Otonların istilâ günüydü.

Dükkân vitrinlerinde ve büyük mağazalardaki mankenler sessizce bekliyorlardı. Oksford Caddesinde devriye gezen bir polis, büyük mağazalardan birinin vitrinindeki mankenlere şöyle bir göz attı. Bir grup manken, parlak giysiler içinde, sahildeki şemsiyeler altında oturuyordu. Polis, tatile çıkacağı günün özlemini çekti. İki hafta sonra...

Polis yoluna devam ederken, masaların başında oturan mankenler kımıldayıp canlandılar. Mankenler önce sarsak hareketlerle şezlonglardan, sıralardan, plaj havlularının üzerinden kalktılar. En uzun boyluları, bir şey gösteriyormuş gibi elini uzattı. El, bilekten düştü ve bir namlu ucu göründü. Öteki mankenler de birinci mankeni izlediler. Tatil giysileri içindeki bu güzel mankenler de katil Oton sürüsüne dahildi. Başkanları olduğu anlaşılan uzun boylu Oton, hiç tereddüt etmeden ve sakınmadan vitrinin camını parçalayarak kaldırıma çıktı.

Devriye gezen polis cam sesini duyunca şaşkınlıkla dönüp baktı. İlk düşüncesi, bir kaza olduğu üzerineydi. İri yarı bir mankenin kendisine doğru geldiğini görünce hayretle ağzı bir karış açıldı. Öteki mankenler de vitrindeki kırık camdan kaldırıma atladılar. Caddenin her yanından mankenler canlandıkça, kırılan cam sesleri geliyordu. Polisin ikinci düşüncesi, öğrencilerin bir eyleme giriştikleri üzerinde oldu. Bu kez biraz fazlaca ileri gitmişlerdi. Ama bu düşüncesi, polisin son düşüncesi oldu. İsyancı guruba doğru koşarken, başkan olan uzun boylu Oton elini kaldırdı, bilek silahından fışkıran enerji ışını polisi göz açıp kapayıncaya kadar kısa bir sürede yere serdi.

Bu sırada, başka Oton grupları da kaldırımları doldurmaya başlamıştı. Otonlar karşılaştıkları insanları hiç acımadan öldürüyorlardı. Halk korkuyla kaçışıyor, canını kurtarmaya çalışıyordu. Bu caddenin yanındaki

caddede, komşu caddelerde, Dünyanın tüm şehirlerindeki caddelerdeki olaylar birbirlerinin benzeriydi. Halk çığlık çığlığa haykırıyor, paniğe kapılıyor, kaçıyor ve Otonlar tarafından öldürülüyordu.

Polis telefonla binlerce yardım çağrısı aldı. Fakat yapabilecekleri çok az şey vardı. Polislere silah dağıtıldı, ama tüfek ve tabancanın Otonlara karşı bir etkisi olmuyordu. Radyolar halkı uyarı yayınlarına başladılar: «İşinize gitmeyin. Alışverişe çıkmayın. Evlerinizde kalın ve evlerinizin güvenliğine sığının. Tanımadığınız kimseye kapınızı açmayın».

Birçok insan bu uyarılarla kurtuldu, sokakta olanlar, kaçmayı başaramadılar.

Hükümet sıkıyönetim ilân etti ve ordudan yardım istedi. Fakat eldeki birliklerin çoğu, esrarlı bir şekilde, büyük şehirlerden çok uzaklarda manevrada bulunuyordu. Askerler manevradan geri çağrıldılar, ama her şey ters gider görünüyordu. Ya emirler yerine ulaşmıyordu, ya da yanlış yorumlanıyordu. Birliklere ya oldukları yerde kalmaları emrediliyor, ya da yanlış yerlere gönderiliyordu. Hükümetin diğer organlarında da durum aynıydı.

Bakanlıklar'daki bir büroda genç bir memur, Bakanının telefonda durumu daha da karıştıracak ters emirler verdiğini duyunca çok şaşırdı. Hemen büroya koştu ve bir açıklama yapılmasını istedi. Bakan, bir şeyi işaret ediyormuş gibi elini uzattı, el bilekten düştü ve bir silah namlusu ortaya çıktı.

Bu mankenlerin aslından ayırt edilemiyecek kadar başarılı birer kopya olduğu ve Dünya'yı ele geçirmeği amaçlayan bir gücün bunları yönettiği anlaşılıyordu.

Bunları yöneten güç nasıl bir güçtü ve nasıl durdurulacaktı. Birden oluşan olaylar ve yarattığı panik nedeniyle onların büyük zararlara ve karışıklıklara neden olması önlenememişti.

Katil Otonların, siyah işçi tulumu giymiş komando mangaları, haberleşme merkezlerine saldırmaya başladılar. Telefon santralları, radyo, TV vericileri, yeraltı enerji kabloları otonların silahlarından fışkıran enerji ışınlarıyle alevler içinde kalarak havaya uçuyor, radyolar, TV ekranları ve telefonlar çalışmaz hale geliyordu.

Birbirleriyle bağıntıları tamamen kesilmiş olan küçük gruplar halindeki askerler, polisler, Hükümet yetkilileri duruma hakim olmaya çalışıyor, düşmana karşı koyacak bir yol bulmaya çalışıyordu. Üstelik, herkes birbirine kuşku ile bakıyordu. Çünkü, tanıdık bir el her zaman bilekten bükülebilir ve bir silah namlusu ortaya çıkabilirdi.

Tabiî, bu arada bir ya da iki başarılı hareket vardı. Bir grup taş ocağı işçisi, dinamit deposunu kırıp dinamit almışlar ve birkaç Otonu hayava uçurmuşlardı. Şurada burada tanklar caddelerde dolaşıyor, ya hafif toplarıyle ateş ediyor ya da önlerine çıkan Otonları paletleri altında eziyordu. Kimi askerler emir beklemekten usanmışlardı. İçgüdüleriyle hareket ederek, kendi silah depolarını yağma etmişler, bulabildikleri bazukalar, havan topları ve tanksavar toplarıyle sokak savaşları yaparak düşmana karşı koymaya çalışıyorlardı.

UNIT Karargâhı kuşatılmıştı. O sabah uyku sersemliğiyle ana kapıları açan görevli asker, beklemekte olan bir Otonun silahından çıkan enerji ışınıyle karşılaşmış ve kıl payı kurtulmuştu. Bunun üzerine asker hemen kapıları kapamış, kapının üzerine takviye olarak inen, kalın çelikten yapılmış ikinci kapıyı harekete geçiren düğmeye basmıştı. UNIT Karargâhındaki bütün acil tehlike kapıları ve pencere takviye panjurları kapatılmıştı. Aca-

ba bu çelik kapı ve perdeler Oton ışınlarına dayanabilir miydi?

General, bürosundan yardım istemek için çağrıda bulunmuş, ama aldığı cevap, herkesin aldığı cevabın eşi olmuştu. Karışıklık... panik... şaşkınlık... Sonra, karargâhı dışarıya bağlayan telefonlar birer birer susmuştu.

General, bildiği kadarıyle durumu Doktor'a anlatmıştı. Doktor, büyük bir üzüntüyle başını sallamıştı.

— «Korktuğum başıma geldi. Biraz daha fazla zamanımız olacağını umuyordum...»

Doktor, General'in anlattıklarını dinlerken bile karışık elektronik aleti üzerindeki çalışmasını bırakmamıştı. Şimdi bürosunda bekleyen General, aletin hazır olup olmayacağını merakla düşünüyordu. Aslında bunun önemli olmadığını biliyordu. Çünkü artık yapabilecekleri pek az şey vardı. Belki, kaçınılmaz sonuçtan önce kendileriyle birlikte birkaç Otonu da öldürebilirlerdi. Dahili telefonun zili birdenbire çalmaya başladı. General, ahizeyi sökercesine yerinden aldı. Telefonda Doktor'un sesini duydu:

— «Biz hazırız, General».

General ahizeyi çarparak yerine astı ve laboratuvara koştu. Liz'le Doktor'un tamamlanmış olan alet üzerinde tartıştıklarını gördü. Tezgâh üzerinde ordu tipi iki sırt çantası duruyordu. Birinde karmaşık elektronik âlet, diğerinde portatif bir enerji ünitesi vardı. Uzun, esnek bir kordon, birinci çantayla ikincisini birbirine bağlıyordu. Doktor, uzun esnek bir kordona bağladığı mikrofona benzer bir âleti de elektronik âlet çantasına sokmakla meşguldü.

General, çantalara kuşkuyla baktı.

— «Hepsi bu kadar mı?»

Doktor:

— «Elbette», dedi. «Birinci çantada âletin kendisi

var. Bayan Şov'un taşıyacağı çantada enerji ünitesi bulunuyor».

Doktor sözünü bitirince gülümseyerek yardımcısına baktı.

General, mikrofona benzer âleti göstererek sordu:

— «Peki, bu nedir? Onlarla konuşmak değil, onları yok etmek istediğimizi sanıyordum».

Doktor:

— «Bu... şey... şey... işin sonu», dedi. «Bir UHF verici. Ne yazık ki, elektronik âletimiz çok yakın uzaklıktan işe yarayacak».

Liz açıkladı:

— «Yani demek istiyor ki, bunu onların ağızlarına sokmak zorundayız».

General bu şakaya aldırmadı.

— «Çalışacak mı?»

— «Deneyinceye kadar bilemeyiz. Saldırı için hazır mısın?»

— «Hazırım. Böyle bir orduya komuta edeceğim hiç aklıma gelmezdi. Karargâh katipleri, kadın bilgin ve bir...»

General sözünü tamamlayamadan eliyle Doktor'u işaret etti.

Doktor:

— «Umudunu kırma, General», dedi. «Asıl mesele ordunun kalitesindedir sayısında değil. Haydi, gidiyor muyuz?»

Enerji ünitesinin bulunduğu çantayı Liz'e uzattı, ötekini de kendisi omuzladı.

Birkaç dakika sonra General ve küçük ordusu, UNIT'in garajında bekleyen iki cipe doldu. Doktor, ciplerden birinin direksiyonuna geçti, yanında Liz ve iki asker vardı. General de öteki askerlerle ikinci cipte bulunuyordu. Askerler, garip görünüşlü silahlarla dona-

tılmıştı. Ciplerin kontakları açıldı ve çalıştırıldı. General işaret etti, bir asker garajın çelik kapılarını açan düğmeye bastı, sonra tekrar cipe atladı. Kapılar açılmaya başlar başlamaz Doktor, gazı kökledi ve rampayı yıldırım gibi gibi geçti. General'in cipi de onun hemen arkasındaydı. Beklemekte olan Otonların silahlarından fışkıran enerji ışınları başlarının üzerinden hışırtıyla geçti, ama küçük cipler zikzaklarla saldırganların arasına daldılar, onları geçtiler ve gözden kayboldular.

Daha sonra, Liz, bu yolculuğu bir kâbus olarak hatırlayacaktı. Caddeler çok tenha olduğu için ciplerin yolunu kesecek trafik sıkışıklığı yoktu. Hemen hemen her yer tahrip edilmişti. Binaların çoğu alev alev yanıyordu, ama onları kurtarmaya gelecek olan itfaiyelerin canavar düdükleri duyulmuyordu. Yangın istasyonları, Otonların ilk hedefi olmuştu ve itfaiye arabalarından çoğu çalışmaz durumdaydı.

Korkularından küçük gruplar halinde kaçmakta olan insanlara rastladılar. İçlerinden bir ya da ikisi haykırarak uyarıda bulundular. İzledikleri yol, ana caddelerden ve Otonlardan uzak olan, yan sokaklardı. Arada sırada Otonlarla karşılaşıyorlar, ama daima kıl payı kurtuluyorlardı. Bir keresinde, Otonlardan biri bilek silahını kaldırarak cipin tam önünde durdu. Doktor, hiç umursamadan gazı kökledi ve çarptığı Oton'u yan taraftaki binanın duvarına doğru savurdu. Liz omuzunun üzerinden baktığı zaman, Otonun sarsılarak ayağa kalktığını ve arkalarından ateş ettiğini korkuyla gördü.

Kısa bir süre sonra kentin virajlarından kurtuldular ve anayola çıkarak plastik fabrikasına doğru hızla yol aldılar. Her şey plastik fabrikasında başlamıştı ve insanlık için bir kurtuluş yolu varsa, yine her şeyin plastik fabrikasında bitmesi gerekiyordu.

Fabrikanın dışında, ormanın içindeki bir hendekte, adamın biri saatlardan beri sinmiş saklanıyordu. Şehirlerde olanlardan haberi olmayan Corc Hibbert, Doktor'un müzede kendisine yaptığı tavsiyeye uymuştu... Çening'ten uzaklaşmış ve düşünme olanağını bulmuştu. Ormanın sinirleri yatıştırıcı sessizliğinde Hibbert'in düşünceleri sonunda berraklaşmıştı. Neler yapmış olduğu düşüncesi bütün benliğini korkuyla sarmıştı. Ama hiç değilse artık kurtulmuştu ve düşünebiliyordu. Bu nedenle de ne yapması gerektiğini biliyordu. Uyuşuk bacaklarının üzerinde doğruldu, sonra kararlı adımlarla fabrikaya doğru yürümeye başladı.

Fabrikada, Çening tankın yanında sessizce durmuş, tankın içindeki yaratıkla haberleşiyordu. Nesten'in zihnini bölüştüğü için, neden olduğu bütün olayları biliyordu. Çening memnundu. Her şey planlandığı gibi yürüyordu. Aynı zamanda, General'le Doktor'un küçük bir birlikle kendisine saldırmak için yola çıkmış olduklarını da biliyordu. Bu insanların sonuna dek neden böyle uğraştıklarını merakla düşündü.

Fabrikada Otonlardan çok azı kalmıştı. Fabrikada kalan Otonlar tanktaki yaratığı korumakla görevliydi. Yaratık kısa bir süre sonra ortaya çıkacak ve bir yönetmen olarak hakkı olan yeri alacaktı. Fakat Çening, fabrikada çok az Oton bulunduğu için endişe duymuyordu. Gerekli savunma planlarını yapmıştı. Fabrikanın çok iyi korunduğu kuşkusuzdu.

Arkasından bir ses duydu:

— «Çening!»

Hibbert, elinde demir bir manivela olduğu halde ona doğru yürüyordu.

— «Hibbert. Nihayet gelebildin. Seni merak etmeye başlamıştım».

Alışkın olduğu bu sesi duyan Hibbert'in içini büyük

bir nefret dalgası kapladı. Çening'in konuştuğunu duydu:

— «Buradan uzaklaşmamalıydın, Hibbert. Benim yanımda kalman güvenliğin için gerekli».

Hibbert'in sesi boğuk ve pürüzlüydü:

— «Yanında bulunmalıydım ki düşüncelerimi kontrol edebilesin. Oh, hayır, Çening. Doktor haklıymış. Senden uzak olduğum zaman düşünebiliyorum».

— «Yine Doktor'la mı konuştun?»

— «Müzedeydi. Ne yapmak istediğini biliyor. Seni durduracaktır».

Çening, neşelenmişti.

— «Bilebilir, Hibbert. Fakat yapabileceği hiç bir şey yok. Gezegeninizi istilâ harekâtı başladı bile».

Hibbert, nefretle Çening'e baktı.

— «Kimsin sen? Nesin?»

Çening:

— «Biz Nestenleriz», dedi. «Bin milyon yıldan beri evrendeki gezegenleri kontrolumuz altına alıyoruz. Şimdi de Dünya'yı almaya geldik».

— «Peki, bizler ne olacağız... yani insanlar?»

Hibbert birden korkunç gerçeği gördü.

— «Bizi yok edeceksiniz».

Çening'in sesi yatıştırıcıydı.

Seni değil, Hibbert. Sen bizim müttefikimizsin. Bize yardım ettin».

Hibbert duygusuzca:

— «Ve sen... sen insan değilsin», dedi.

— «Ben bir bütünün parçasıyım, Hibbert. Nestenlerin kişisel varlıkları yoktur. Bu vücut yalnızca bir kaptır, Hibbert. Bunu anlamalıydın. Beni sen yaptın».

Çening, korkunç bir biçimde sırıttı.

Hibbert'in belleğinde gizli kalmış olan her şey birden yüzeye çıktı. İlk göktaşı sağanağında, o gece, yeşil

ışıklarla yanıp sönen küreyi bulduğunu hatırladı. Küreyi fabrikaya getirmişti. Yanıp sönmekte olan yeşil ışıklı küreye büyülenmiş gibi bakakaldığını hatırladı.

Sanki, küre zihninin derinliklerinde duyulan bir sesle konuşuyormuş gibiydi. Küre, öteki kürelerden söz etmiş ve nerede bulabileceğini söylemişti. Küre, yeni makinelerin planlarını nasıl yapabileceğini, yeni parçaları nasıl sağlayacağını, fabrikayı kendi başına nasıl değiştirebileceğini söylemişti. Tanklara konacak olan özel plastik karışımının nasıl hazırlanacağını, elektrotların, küredeki enerjiyi tanklara aktarması için nasıl bağlanacağını anlatmıştı.

Hibbert, kimsenin bulunmadığı fabrikada yalnız başına gece gündüz harıl harıl çalışmıştı. Allahtan ki Ransome, Amerika'ya gitmişti. Sonunda Hibbert, plastik tankının başında durmuş, elektrot bağıntısını bağlamış ve şalteri indirmişti. Küreler birden parlamış sonra sönmüştü. Takta kaynamakta olan plastik birden canlılık kazanmıştı. Tankın içindeki plastik birden katılaşmaya başlamış ve bir adam şekli oluşmuştu. Bu şey, şimdi Çening'den başkası değildi.

Hibbert'in belleğindeki bilgiler zayıflayınca, Çening' le birlikte Otonları yapmışlar, Otonlar da başka Otonları yapmışlardı. Bu arada, Çening'in Hibbert'in zihni üzerindeki kontrolu giderek artmıştı. Sonunda, Hibert kendi başına düşünemez olmuştu. Bütün hareketleri Çening' in isteğine bağlı kalmıştı. Ama şimdi her şey değişmiş, Hibbert, sonunda ondan kopmayı başarmıştı.

Hibbert, birdenbire elindeki demir levyeyle büyük plastik tabutu gösterdi.

— «Ya şunun içindeki yaratık?»

— «O bizim gerçek şeklimiz, Hibbert. Bir zamanlar kendi gezegenimizdeki şeklimiz. Sonunda o şekilden kurtulduk ve yalnızca düşünce haline geldik. İstilâ hareke-

timize yardımcı olmaları için insan şekilleri yarattık. Ama bu gezegeni ele geçirdiğimizde, bir zamanlar kendimize özgü olan asıl şeklimize dönüşeceğiz».

Çening, gururla tanka bakarken kahkahayla güldü.

— «Tankın içinde bütün Nesten Bilinçlerinin hazinesi var. Görmek ister misin, Hibbert?»

Çening, yine uzun bir kahkaha atınca, tankın içindeki yaratık da onun neşesine katılmış gibi kıvrılıp bükülmeye başladı.

Hibbert'in düşünceleri tek merkezde toplandı:

— «Mademki bütün olarak varlık gösteriyorsunuz, bütün olarak ölebilirsiniz!»

Hibbert, levyeyi kaldırarak tanka doğru atıldı. Fakat tanka ulaşmasına fırsat kalmadan gölgeler arasından bir Oton çıktı ve onu yeryüzünden kaldırdı. Çening'in işareti üzerine Oton, Ransome'a yaptığı gibi, silahından çkan enerji ışınını Hibbert'in cansız vücudu üzerine yoğunlaştırıp onu gözden sildi.

Çening'in vücudu birden kasıldı. Fabrikanın yakınındaki ormana nöbetçi olarak bırakılan Oton'un gözlerinden UNIT ciplerinin hızla geçtiğini gördü. Çening, yine, bu aptal insanların sonuna kadar neden çarpışmaya çalıştıklarını merakla düşündü. Sonra, onları karşılamak üzere 'Yasak Bölge' bölümünden ayrıldı.

Ağaçların arasındaki engebeli yolda sarsıla sarsıla ilerleyen cipler, fabrikanın tel örgüleri önünde durdular. İki asker hemen cipten atlayıp büyük bir ustalıkta tel örgülerde geniş delikler açtılar. Önce General'in cipi, arkasından Doktor'la Liz'in bulunduğu cip geçti, onların peşinden de bir avuç asker yürüdü. Cipler sessizce ve hızla ilerlediler, fabrikanın arka tarafındaki küçük bir kapının önünde durdular. Kapı kilitliydi. General'in ba-

şıyle verdiği işaret üzerine askerlerden biri kilidi parçaladı. Küçük grup kapıyı açıp fabrikaya girdi.

Şaşkınlıkla çevrelerine bakındılar. Fabrika sessizdi ve şimdilik işleri bitmiş olan büyük makinelerin hiç biri çalışmıyordu.

Liz endişeli bir tavırla:

— «Peki, bunlar nereye gittiler?» diye sordu.

Doktor:

— «Burada... bir yerdeler», dedi. «İşte, aradığımız yer orası».

Doktor pamağıyle 'Yasak Bölge' yazılı kapıyı işaret etti. Fakat bir adım atmak fırsatını bulamadılar, çünkü makinelerin arkasına saklanmış olan bir sürü adam ortaya atıldı. Liz, adamların askerî üniformalar giymiş olduklarını görünce rahat bir soluk aldı.

— «Sonunda, takviye alabildiniz, General», dedi.

Doktor aceleyle çevresine bakındı.

— «Sanmıyorum, Liz. Askerlerin silahları bize dönük».

Liz, Doktor'un haklı olduğunu anlayınca dehşete kapıldı. Askerlerin başında bulunan genç Yüzbaşı tabancasını çekmiş, General'e çevirmişti.

— «Generalim, siz ve adamlarınız tutuklusunuz. Lütfen, silahlarınızı bırakın».

Yasak Bölge kapısının arasından Çening, olayı izliyordu. Fabrikasının insan askerler tarafından korunması ona ayrı bir zevk veriyordu.

General kulaklarına inanamıyordu. Ters bir sesle:

— «Ne yaptığını sanıyorsun?» diye söylendi. «Ülkemizin istilâya uğradığını bilmiyor musun? Silâhını indir ve bana yardım et».

General, konuşmasının yeterli olduğunu düşünerek genç subaya doğru yürüdü. Yüzbaşı silahını doğrulttu.

— «Bağışlayın, efendim, fakat emir aldım. Beni zor-

larsanız ateş etmek zorunda kalacağım. Şimdi adamlarınıza silahlarını bırakmalarını söyleyin, yoksa adamlarım ateş edecekler».

General soğukkanlılıkla ve sakin bir sesle:

— «O zaman ateş etmek zorundasınız, Yüzbaşı», dedi. «Buraya bir görev yapmak için geldik ve görevimizi yapacağız. Bir üst subayına yine de ateş açmak istiyor musun? Yoksa mantıkla hareket edip emrime giriyor musun?»

Liz, Doktor'a bir göz attı. Bakışlarıyle sırtlarındaki çantaları işaret etti, ama Doktor 'olmaz' anlamında başını salladı. Otonlar üzerinde belki yararlı ya da yararsız olacaktı, ama insanlara hiç bir şekilde etkili olmayacağı açık bir gerçekti.

Liz, ne yapacağını merak ederek genç Yüzbaşıya baktı. Yüzbaşının böyle bir durumla karşılaşmayı beklemediği açıkça belliydi.

General konuştu:

— «Ne diyorsun? Kararını ver. Oraya gireceğimden emin olabilirsin»,

General başıyle 'Yasak Böge' kapısını işaret etti. Kapının aralığından bakan Çening, sabırsızlıkla seyrediyordu, General, karşısındakilere göre zayıf olduğu için şimdiye kadar teslim olmalıydı. Yine, insan olan yaratıklar ısrar ediyorlardı. Teslim olmayacak kadar aptal mıydılar? Çening, hayretle başını salladı.

Yüzbaşı ne yapacağını şaşırmış görünüyordu, ama inatla tekrarladı:

— «Emir aldım».

General bir adım daha attı.

Birdenbire Doktor'un sesi, gergin sessizliği bozdu.

— «Askerî sorunlarda bir uzman olduğumu söyleyemem, ama General'in üst subay olduğu gerçek. Onun emrine uymanız gerekmez mi?»

Bir an için Yüzbaşı, Doktor'u dinleyecek oldu ve silahını indirdi. Sonra koyu gölgelerden bir adam çıktı. Bu adam, General Skobi'den başkası değildi. Liz, Doktor'un heyecanlandığını hissetti. Doktor, Liz'e uyarıcı anlamda dokundu ve General'e doğru yaklaştı. Liz de onun arkasından yürüdü.

Yüzbaşı, bu durumdan kurtulduğuna sevinerek General Skobi'ye döndü.

— «Son kez soruyorum, General, teslim olacak mısın, yoksa adamlarıma ateş emrini vereyim mi?»

General'in sesi sert ve tehdit ediciydi. Liz, sesin, gerçek General Skobi'nin sesine hiç benzemediğini düşündü. Ama, General Skobi, askerleri kandıracak kadar gerçeğe yakındı.

Bu arada Liz'le Doktor, iyice yaklaşmışlar, Skobi'nin yanına sokulmuşlardı.

General:

— «Şimdi beni dinle, Yüzbaşı», dedi. «Bu adam, gerçek General Skobi değil».

Yüzbaşı hemen itiraz etti:

— «Bağışlayın, efendim. General Skobi'yi çok iyi tanıyacak kadar yanında çalıştım».

— «Belki bu tartışmaya bir son verebilirm», dedi. «Şuna birkaç kelime söyleyebilir misiniz?»

Mikrofona benzeyen aleti Skobi'nin yüzüne doğru kaldırdı. Sonra bağırdı:

— «Enerji, Liz!»

Liz, elini uzattı ve kontrol düğmesini açtı.

Skobi:

— «Bu saçmalık ne oluyor...?» diye söylendi.

Sonra ellerini yüzüne kaldırdı ve yere yuvarlandı. Vücutu hareketsiz kaldı.

Yüzbaşı, Doktor'a döndü.

— «Onu öldürdünüz!»

Doktor:

— «Oh, hiç sanmam», dedi. «Bakın, aslında canlı bir yaratık değildi».

Skobi'nin yanına diz çöktü ve onu sırt üstü çevirdi. Skobi'nin yüzü ifadesizleşmiş, yumru yumru olmuştu. Tıpkı, bir Otonun yüzü gibi.

(Çok uzakta, gerçek General Skobi birdenbire kendine geldi ve müzedeki küçük odada ne aradığını merakla düşündü).

Yüzbaşı, korkulu ve inanmaz gözlerle General Skobi'nin yumru yumru yüzüne baktı.

General sert sesle:

— «Ne karar verdin?» diye sordu. «Adamlarınla birlikte emrime girecek misin?»

Yüzbaşının kafasındaki kuşku dağılmıştı.

— «Emrinizdeyim, efendim», diye cevap verdi.

Bu sırada. 'Yasak Bölge'nin kapsından bir dizi Oton çıktı.

General haykırdı:

— «Siper!»

UNIT ve ordu askerleri makinelerin arkasına gizlendiler. Otonların elleri düştü, bilek silahlarının namlusundan enerji ışınları fırladı. General ve askerleri ilerleyen Otonları durdurmak için ellerinden geleni yaptılar. Ordu askerlerinin tüfeklerinden çıkan kurşunların ya çok az ya da hiç etkisi olmuyordu. Fakat General, kendi askerlerine hafif makineli tüfekler, elbombaları dağıtmıştı ve UNIT cephaneliğinden bir de tanksavar tüfeği sağlanmıştı. Daha ağır silahların da etkisi çok azdı. Askerler, Otonların ateşine karşılık verirlerken fabrikanın içindeki gürültü kulakları sağır edercesine fazlaydı. Liz, enerji ışınlarına yakalanan askerlerin yerlerinden fırlayıp duvarın dibine boş bir çuval gibi yıkıldıklarını görünce dehşete kapıldı. Doktor'la birlikte gizlendikleri

yerden, Otonların makinelitüfek ateşiyle ikiye biçildiklerini ve elbombalarıyle havaya uçurulduklarını gördü. Bir Oton, kolu omzundan koptuğu halde silahını çevrede dolaştırıyor ve bir yılan gibi enerji ışınlarını kusuyordu.

Liz, Otonların daima ilerlediklerini fark etti. Otonlar, Doktor'la birlikte gizlendikleri yere giderek yaklaşıyorlardı. Liz, Doktor'un kolunu çekiştirdi. Onların da geri çekilmeleri gerekmez miydi? Doktor, 'hayır' anlamında başını salladı. Sonra, Liz'e hazır olmasını işaret etti. Sonra, ne yaptığını bilen bir kişi gibi, Doktor ayağa kalktı. İlerlemekte olan bir Otonun önüne geçti ve mikrofon gibi aleti yüzüne yaklaştırdı. Liz, işaret beklemeden enerji veren düğmeyi çevirdi. Robot, birden olduğu yere kütük gibi yıkıldı.

Öteki Otonlar yanlarından geçerken, Liz'le Doktor, yere yıkılmış olan Otonun vücudunun arkasına sindiler. Liz'in burnu, bir Otonun uzanmış kolundan birkaç santim uzaklıktaydı, Liz, Otonun iri eline baktı... silah olmayan, yanına sarkmış sol eline... ve tırnaksız küt parmakları görünce titredi. Sonra, Doktor'un yardımıyle ayağa kalktı.

Doktor heyecanla fısıldadı.

— «Başardık, Liz. Düşman hattının gerisine sızdık».

Şiddetle süren savaşa arkalarını dönerek, şimdi savunmasız kalmış olan Yasak Bölge kapısına doğru yürüdüler.

İçeri girdiklerinde ikisi de hayretle durakladılar. Odanın tam ortasında tabut şeklinde büyük bir tank vardı. Tankın içinde, çok büyük bir şey fıkır fıkır oynuyor, kımıldanıyor, eğilip bükülüyordu.

Liz, Doktor'a baktı.

— «Orada bir canlı var».

Doktor yumuşak sesle:

— «Elbette», dedi. «Böyle bir şey umuyordum zaten.

Mantıklıca atılacak ikinci adım buydu. Ransome'ın söylediklerini hatırlarsın».

Doktor, varsayımlarının doğru çıkması üzerine sevinmişti. Liz, onun yüzünde korkudan çok, bilgin bir kişinin yeni bir şeye karşı duyduğu ilgi izlerini gördü.

— «Şimdi, acaba...»

Doktor, ağır ağır tankın çevresinde dolaştı. Üzerine çıkmak için boş bir sandığı çekerken, Liz, merakla:

— «Doktor, tankın içine girmeyeceksiniz, değil mi?» diye sordu.

— «Birinin tanka mutlaka girmesi gerekiyor. Tanktaki dostumuz bütün bu olayların anahtarını elinde tutuyor».

— «Çok haklısınız, Doktor. Fakat buluşunuzda çok geç kaldınız».

Çening, tankın arkasından çıktı ve karşılarında durdu.

Doktor:

— «Kimbilir», dedi. «Bu gezegende bir atasözü vardır: hiç bir şey için geç kalınmış olamaz».

Çening, Doktor'a baktı.

— «Bu insanlardan biri değilmiş gibi konuşuyorsunuz».

— «Gerçeği isterseniz, onlardan değilim».

— «Buraya ilk gelişinizde bunun böyle olabileceğini düşünmüştüm. Bilinciniz bu insanlarınkinden çok değişik. İçinde yetişemeyeceğim kadar büyük derinlikler var».

Doktor:

— «Senin gibi, ben de bu gezegenden değilim», dedi. «Fakat ben buraya kendi isteğimle gelmedim. Sen neden geldin?»

— «Biz Nestenleriz. Amacımız istilâ etmek... daima. Nesten zihnini, Nesten bilincini bütün evrene yaymalıyız».

Doktor merakla sordu:

— «Biz mi? Bütün halkın adına mı konuşuyorsun?»

Çening basit bir dille:

— «Bütün halk yalnızca benim. Biz Nestenleriz. Hepimiz bir bütünüz».

— «Birleşik bir beyin, birleşik bir sinir sistemi, oyle değil mi? Dünya'yı ilgilendirdiği kadar, bütün bunların hepsi, tanktaki şu canlı yaratığa bağlı, değil mi?»

Çening'in sesi sevinçle çoşmuş, yükselmişti.

— «Tam düşündüğünüz gibi! Nestenlerin gerçek şekline bakmak ister misiniz, Doktor... ölmenizden önce?»

Tankın içindeki sıvı son bir silkelenişle kımıldandı, köpürdü. Tankın bir duvarı tümüyle yıkılırken Liz'le Doktor geriye sıçradılar.

Liz, hayatında hiç görmemiş olduğu kâbus gibi bir yaratığın tepelerinden baktığını gördü. Bu yaratık, çok iri, bir çok kolları olan, hem örümceğe, hem yengeçe hem de ahtapota benzer korkunç bir şeydi. Tankın içindeki besleyici sıvı hâlâ üstünden akıyordu. Tam gövdesinin ortasındaki tek gözü, garip bir zekâ ve nefret kıvılcımlarıyle dolu olduğu halde onlara bakıyordu.

Doktor, olduğu yerden kımıldamadan büyük bir ilgiyle yaratığı inceledi.

— «Çok ilginç», dedi. «Oldukça ilginç».

Sonra haykırdı

— «Haydi, Liz!»

Fakat Doktor konuşurken, Nesten canavarı birçok kollarından birini uzattı ve Doktor'u kendisine doğru çekmeye başladı. Liz, enerji verdi, ama hiç bir sonuç alamadı.

Doktor yine haykırdı:

— «Haydi, Liz, haydi!»

Liz tekrar kontrollarla oynadı, yine sonuç alamadı. Birden, canavarın Doktor'u kendisine doğru çekerken,

enerji ünitesini elektronik alete bağlayan kablonun yerinden çıkmış olduğunu fark etti.

Canavar, Doktor'u ağır ağır kendisine doğru yaklaştırıyordu. Doktor, ikinci, ince bir kolun boğazına sarılıp sıkmaya başlaması üzerine debelenmeye başladı. Liz, canavarın kolunun altına kaydı, ve yerinden çıkmış olan fişi yakaladı ve yerde takmaya çalıştı. Canavarın başka bir kolu da Liz'in beline dolandı. Liz, son bir çabayla fişi yerine oturttu.

Doktor'un makinesinden hemen bir uğultu yükselmeye başladı. Liz, enerji akımını en yüksek güce çıkartırken, Doktor, mikrofon şeklindeki aleti canavarın tek gözüne doğru kaldırdı. Canavar, Liz'in kulaklarını sağır edercesine acıyla haykırdı. Doktor'la Liz'i tutmakta olan kollar eski gücünü kaybedince ikisi de yere düştüler.

Sonunda, Doktor'la Liz merakla izlerlerken, Nesten'in bilincini içine alan iğrenç garip yapı bulanmaya ve erimeye başladı. Sanki, yüksek ısıda eriyen balmumundan yapılmış bir manken gibi gözlerinin önünde eriyip kayboluyordu.

Sonunda, ağdalı, kaygan bir sıvıdan başka hiç bir şey kalmadı. Canavarın tek gözü bir an, bu sıvının ortasında kaldı ve onlara büyük bir kin, nefretle baktı, sonra o da eriyip kayboldu. Nesten ölmüştü.

Liz ve Doktor düştükleri yerden kalktılar. Doktor, Çening'in yüzükoyun yuvarlandığı yerde kımıldamadığını gördü. Vücudu sırt üstü çevirdi. Skobi'nin benzeri gibi, Çening'in yüzü de yumru yumru bir Oton yüzü haline gelmişti.

Doktor başını kaldırıp baktı.

— «Artık korkacak bir şey kalmadı, Liz. Yalnızca bir manken».

Liz'in, Doktor'un makinesine bağlı olan enerji kabbolusunu, enerji ünetisine takmaya çabalamasından bir ya da iki dakika önce, General Elısteyr Letbric-Stüvırt, başarılı olmayan askerî harekâtın sonuna geldiğini kabul etmişti. General ve adamları yavaş yavaş geri çekilerek cesurca bir savaş vermişler, bu arada birçokları, Otonların enerji ışınlarıyle aralarından ayrılmıştı. Geri kalan bir avuç asker de, duvarın köşesine sıkışmış ve iki yönden yaklaşan Otonların arasında kalmıştı.

General, elindeki makineliyle yaklaşmakta olan Otonlardan birini ikiye biçti. Makinelide mermi bitince, General, hemen elini belindeki fişekliğe attı. Fakat fişeklik boştu. Başka bir Oton, General'e yaklaştı, bileğindeki silahın namlusu General'in hemen burnunun dibinde belirmişti. General, gözlerini namluya dikerek sonunun gelmesini cesaretle bekledi. Sonra, General, burnunun ucundaki kolun birden sarktığını ve Otonun kütük gibi yıkıldığını hayretle gördü. Çevredeki bütün Otonlar da bu robot gibi yere yuvarlanıyorlardı.

Birdenbire fabrikaya derin bir sessizlik çöktü. Barut dumanları sessizlik arasında sanki daha belirgin görünüyormuş gibi ağır ağır yere doğru çöküyordu. General ve geri kalan birkaç adamı, nasıl sağ kalabildiklerine hayret ederek şaşkınlıkla birbirlerine baktılar.

Fabrikanın sessizliği bir sesle yırtıldı:

— «General! Neredesin, General!»

Doktor'un sesi endişeyle yükseldi:

— «Sağ mısın, General?»

General, Yasak Bölge kapısına doğru koştu. Liz'le Doktor kapının eşiğinde durmuşlardı. General, onların omzu, üzerinden baktığında, yere yayılan koyu renkli bir sıvı gördü. Yorgun, ama mutlu görünen Doktor, gözlerinin önündeki manzaraya baktı. Arkasında dağılmış bir tank, erimiş canavar ve Çening'in kalıntısı vardı.

Önünde, kurşun yaralarıyle delik deşik fabrika, yere yığılmış Otonlar, onları durdurmaya çalışan kahraman askerlerin cesetleri vardı.

General:

— «Bir şeyiniz olmadığına sevindim, Doktor, Bayan Şov», dedi.

Liz, olup bitenlerin etkisinden kurtulamayarak tir tir titrerken:

— «Henüz bir şeyim olup olmadığından emin değilim», diye cevap verdi.

Doktor, dostça bir tavırla kolunu Liz'in omzuna doladı. Yumuşak sesle:

— «Kazandık sanıyorum, Liz», dedi. «Ama karşılığı çok yüksek oldu».

UNIT Karargâhına hiç bir güçlükle karşılaşmadan döndükten sonra, tehlikenin artık geçmiş olduğunu kavradılar. Plastik fabrikasında Nesten canavarının ölümünden sonra ülkedeki bütün Otonlar cansızlaşmış, benzedikleri mankenler kadar tehlikesiz olmuşlardı. Tabiî çok yer yıkılmış, çok ölü verilmişti. Ama bütün kentlerdeki insanlar, yavaş yavaş düştükleri şaşkınlıktan kurtulup toparlanıyordu ve kısa bir süre sonra her yerde normal yaşam yeniden başlayacaktı.

UNIT Laboratuvarında, kahramanlarımız başarılarını birer fincan sıcak çay içerek kutluyorlardı. Doktor, büyük bir gururla yapmış olduğu makinenin nasıl çalıştığını anlatıyordu:

— Temel olarak, bir çeşit EŞT makinesi... Elektroşok tedavisi. Elbette çok daha güçlüsü. Nestenler tek merkez beyinle birbirlerine bağlanıyorlar ve canlılık kazanıyorlardı. Bir yönden, kelimenin tam anlamıyle, büyük bir yaratığın parçalarıydılar. Bölünme yeteneği olan

bir yaratık, kendisinden kırıntıları, yani bilincinden küçük parçaları çeşitli şekillere koyuyordu. Otonlara kendisinden çok az bir parça koydu. Öylesine az bir parça ki, Otonlar hareket edebiliyorlar ve çok basit olarak düşünebiliyorlardı. Gerçekte Otonların hiç biri canlı değildi».

Liz ürperdi.

— «Benim için yeteri kadar canlıydılar!»

Doktor, çayından bir yudum aldıktan sonra konuşmasını sürdürdü:

«Kopya Otonlara kendisinden bir parça daha fazlasını koydu. Böylece, insan denen yaratığa daha çok benzeyebileceklerdi».

General sordu:

— «Peki, şu Çening nasıldı?»

Doktor çenesini sıvazladı.

— «Öyle sanıyorum ki, kendisinden çok büyük bir parçayı Çening'e aktarmıştı. Çünkü Çening, öncüydü. Düşünebilir ve plan yapabilirdi. Hatta, bir yönden, hissedebilirdi, ama duyguları hiç bir zaman bizimkilere benzemezdi».

Liz:

— «Peki, fabrikadaki yaratık?» diye sordu.

Doktor açıklamasını daha da genişletti:

— «Nestenler gerçekte tek bir yaratık oldukları için, öyle sanıyorum ki bu gezegende bulunan parçalarının tek bir vücutta bulunması onlar için daha uygundu. Çening, fabrikayı ele geçirdikten sonra, tabut biçiminde bir tank yaptı. Tank hazır olur olmaz da, kendilerini, daha doğrusu enerjilerini göktaşı küreleri biçiminden birleşik tek beyin biçimine dönüştürdüler».

General:

— «Yani, bütün yumurtalarını bir sepete doldurdular, öyle mi?» diye sordu.

— «Doğru tahmin ettin, General. Yaratığa bir çeşit beyin şoku yaptığımda, sepetlerini devirmiş olduğumu kabul edebilirsin».

Liz:

— «Bu gezegende bulunan parçalarının dediniz», dedi. «Yani, onlardan daha da mı var?»

Doktor neşeyle cevap verdi:

— Eminim. Nesten beyninin kendisini yalnızca bu gezegene harcamış olacağını hiç sanmam».

General, endişeyle:

— «Şu halde yeni bir girişimde bulunabilirler mi?» diye sordu.

Doktor düşünceli göründü.

— «Olabilir. Fakat kötü bir yenilgi aldılar. Telepatiyle haberleşebildiklerine göre, Nesten beyninin geri kalan bölümü, burada ne kadar kötü bir yenilgiye uğradıklarını haber alacaktır».

Liz yarı ciddî yarı alaylı bir ifadeyle sordu:

— «UHF dalgalarının ulaşabileceği uzaklığın ne kadar kısıtlı olduğunu da biliyorlar mı acaba? Makinenizin işe yaraması için burunlarının dibine kadar sokulmanız gerekti».

Doktor başıyle evetledi.

— «Bunu öğrenememiş olmalarını umarım».

General:

— «Doktor, Nestenler yeni bir saldırı girişimine karar verirlerse, yine yardımına güvenebilir miyiz?» dedi.

Doktor, sorgulu bakışlarını General'e dikti.

— «Benim bir sahtekâr olmadığıma artık inandığını mı söylemek istiyorsun?»

— «Evet, inandım. Gerçekte, beni inandıran birbiriyle birleşen iki faktör oldu».

Doktor merakla sordu:

— «Ah, sahi mi?»

General:

— «Biri, bilimsel çalışmalarından çıkan sonucun çok başarılı olması», dedi.

Doktor, alçakgönüllülükle gülümsedi.

— «Öbürü neymiş?»

General gevrek bir sesle:

— «Eşi olmayan, çabuk öfkelenen yaradılışın», dedi. «Senin gibi bir insanın hiç bir yerde benzeri bulunamaz. Yüzünün şekli değişmiş olabilir, ama karakterin asla!»

Bir an için Doktor, güvenmiş göründü, ama sonra Liz'in bakışını yakalayarak sırıttı.

General konuşmasını sürdürdü:

— «Bayan Şov, işi istemediğine göre... Bilimsel Danışmanlık işini sana teklif edebilirim. Ne dersin?»

Doktor düşünür göründü.

— «Önce önerideki koşulları tartışmamız gerektiğine inanıyorum, dostum».

— «Koşullar mı?»

Liz, General'in ses tonundan, onun, UNIT'te çalışmayı büyük bir onur olarak kabul ettiğini anladı.

— «Koşullar» diye tekrarladı. General «Sanırım ücreti yeterli bulacaksınız».

Doktor, öfkeyle:

— «Dostum, ben para istemem», dedi. «Çünkü paraya ihtiyacım yok».

General şaşırdı.

— «Öyleyse ne istiyorsun?»

— «TARDIS'i onarabilmek olanağını! Malzeme, bir laboratuvar, yatacak bir yer. Ayrıca, Bayan Şov'un bana yardım etmek için burada kalması konusunda da ısrar ediyorum».

Doktor, rica edercesine Liz'e baktı. General'in bakışları da aynı anlamla Liz'e dikildi.

— «Ne dersiniz, Bayan Şov?»

Liz derin bir soluk aldı, sonra başını 'olur' anlamında salladı.

— «Belki aklımı kaçırdım, ama ziyanı yok. Mademki benim kalmamı gerçekten istiyorsunuz, kalacağım».

General:

— «Tamam, Doktor, bu da oldu», dedi. «Başka bir isteğin var mı?»

— «Tanrı hakkı için, evet! Üzerimde bulunanlardan başka eşyam olmadığını biliyor musun?»

Doktor suçluymuş gibi başını önüne eğdi.

— «Düşün bir kez, çoğu da benim değil. Ah sahi, bir de şu araba var».

Yaramaz bir çocuk gibi General'e baktı.

— «Biliyor musun, o araba çok hoşuma gitti. Kendine özgü bir karakteri var».

General kesinlikle:

— «Hayır, Doktor», dedi. «Arabanın sahibine geri verilmesi gerekiyor».

Doktor içini çekti.

— «Evet, evet, her halde geri gönderilmeli. Ama onun benzeri bir araba sağlamaman için bir neden olamaz, öyle değil mi?»

General, sanki patlayacakmış gibi göründüğünde, Doktor yumuşak sesle konuşmaya başladı:

— «Biliyorsun, kalmam için büyük bir neden olabilirdi».

General homurdandı:

— «Oh, pekâlâ».

Liz, bir çocuk gibi sevinen Doktor'a bakıp gülümsemekten kendini alamadı.

Doktor mutlu bir tavırla ellerini oğuşturdu.

— «Ah güzel. Ne zaman gidip seçebilirim?»

General sabırla:

— «Henüz olmaz», dedi. «Şu dakikada resmen bir varlık gösteremiyorsun, Doktor. Önce sana tam bir kimlik sağlamam gerekiyor».

General gitmek için döndü, sonra durdu.

— «Sahi aklma geldi, Doktor, henüz kavradım. Senin adını bile bilmiyorum».

Doktor, General'e sonra Liz Şov'a baktı. İçinde bulunduğu koşullara göre Dünya'da kalması gerekiyordu. Tabiî, uzun süre burada kalmaya niyeti yoktu. Zaman Lordlarını umursamadan TARDIS'i tamir edecek ve buradan gidecekti. Örneğin, madde çözümleme devresindeki nötron akımının kutuplarını ters çevirmeye çalışabilirdi...

General'in sesiyle daldığı hayal dünyasından geri döndü.

— «Evet, Doktor?»

Ah, evet, bir ad... diye düşündü. Yalnızca burada kalacağı süre için bir ad gerekti. Elbette, kendi adını söylemeyeceği kuşkusuzdu. Zaman Lordlarının adları kutsal bir önem taşırdı ve genellikle büyük bir gizlilik içinde saklanırdı. Nasılsa, adını söylese bile telaffuz edemeyeceklerdi. Doktor, bir ad... diye düşündü. Basit, değer taşıyan, ve alçakgönüllük anlatan bir ad olmalıydı. Doktor'un gözleri parıldadı. Adı bulmuştu... hem de tam kendisine uygun adı! Beklemekte olan General'e döndü ve kararlı bir ifadeyle:

— «Smit», dedi. «Doktor Con Smit!»

Zaman Lordları tarafından dünyaya sürgün edilen DOKTOR KİM, Birleşmiş Milletler Haberalma Örgütü UNIT'e yardımcı olmaya çalışır.

Dünya'yı ele geçirmek isteyen OTON'lar durdurulabilecek midir?

İngiltere'nin BBC televizyonunda yayımlanan Doktor Kim bilim-kurgu dizisi, çocukların ve gençlerin hatta daha çok büyüklerin ilgisini çekmiştir.

Fiyatı 10 Lira